

GENERATIE

HERDENKING AAN
HET LEVEN VAN EEN PROFEET

Samengesteld door
Angela Smith

Inhoud:

6	Curtis Hooper
9	Lee Vayle
14	Alex & Hazel Shepherd
17	Mildred Beeler
19	Morris Ungren
22	Cleo Evans
26	Mabel Branham
29	Carl Wheeler
31	Helen Downing
33	Vernon Mann
37	Rosella Griffith Martin
41	Mary Norman
46	Pauline Palmer
51	Jan May
52	Willard Collins
55	Joseph Coleman & Orlando Hunte
63	Anna Jeanne Moore Price
67	Hollin 'Hick' Hickerson
70	Al & Minnie Peterson
73	Deloris Branham Filer
77	Don Ruddell
80	Earl Williams
84	Ruth Sumner
88	Douglas McHuges
95	Charles Cox
101	Earl Martin
106	Helen Borders Mullen
110	Pearry Green
116	Evan Mosely
120	William Paul Branham
126	Jim Ed Daulton
130	Loyce Branham
133	Dallas Stayton
137	Louise Novodvorski
141	Arvel Mosier
144	George Smith
149	Betty Collins Phillips
153	Jaqueline Wheeler

**De HEERE is groot en zeer te
prijzen, en Zijn grootheid is
ondoorgrondelijk.**

**Geslacht aan geslacht zal Uw
werken roemen; en zij zullen Uw
mogendheden verkondigen.**

Psalm 145 : 4 - 5

INLEIDING

Kort na de dood van mijn grootvader in december 1965, werd een herdenkingsdienst gehouden in Phoenix, Arizona, waar evangelist Tommy Osborn een van de sprekers was.

In zijn openingsverklaring, gaf hij de volgende beschrijving van de geestelijke bediening van de man herdacht op die dag:

Wind is het symbool van God, de Heilige Geest. Hij blies over het oppervlak der diepte wanneer de aarde zonder vorm en ledig was. Hij blies over de Rode Zee en opende een pad der bevrijding voor de mensen die geloofden. Hij kwam als een geluid van een stormachtige, machtige wind op de dag van Pinksteren, toen God kwam om met de mens één te worden.

Hij heeft hier op onze generatie geblazen, een frisse adem van God in deze twintigste eeuw door de buitengewone bediening van Gods profeet voor die tijd, de man werd bekend gemaakt aan de mensen onder de naam William Branham.

Het is evident dat de man waarover hij sprak geen gewoon persoon was. In feite kan William Branham gerekend worden onder de meest unieke mensen die ooit geleefd hebben, zijn plaats geleet op die van Mozes en Elia, Johannes de Doper en Paulus. Ze waren allen profeten, mannen die door God geselecteerd werden om Zijn gedachten en onderrichtingen te openbaren aan de mensen van hun dag. Zoals het grote gezelschap dat hem voorging, werd de bediening van William Branham door God bevestigd door fenomenale tekenen en wonderen, evenzo werd zijn karakter uitgedrukt door zijn nederigheid.

Een dergelijk leven is een herdenking waard, en daar gaat dit boek over.

Ik werd geboren vier jaar na zijn heengaan, zo is William Branham een grootvader die ik hoofdzakelijk heb leren kennen door foto's, en door te luisteren naar zijn stem op band.

Uit familie verhalen weet ik hoe hij thuis zijn tijd doorbracht, en hoe hij zich met zijn kinderen gedroeg. Hij was een man die geen populariteit voor zichzelf wou en die geen aardse schatten zocht; een man die zijn eigen wagen waste, zijn gras maaide, en die niet in het minst pretentieuw was. Maar ik weet eveneens dat hij geen typische, alledaagse vader en grootvader was, wat begrijpelijk is, het feit in achtgenomen dat hij door een merkwaardige gave van onderscheiding, in staat was om in het gebied van het bovennatuurlijke, zelfs de geheimen van het hart van een persoon te openbaren.

Onze levens worden verrijkt als we de levens van de profeten vanouds bestuderen.

Maar hoeveel meer begrip van Gods kracht, bedoeling, en plan voor Zijn volk hier bij het sluiten van het heiden tijdperk kan er verworven worden door een dichtere kijk op het leven van het vat dat Hij koos voor onze dag, en door wie Hij 'Zijn Boodschap' tot ons zou brengen?

Er is ondertussen een generatie voorbij, sinds mijn grootvader Thuis werd gehaald, om te rusten van zijn moeiten. Gedurende die tijdspanne van veertig jaar, hebben we het heengaan gezien van veel van zijn geliefde vrienden en makkers. Enkele van hen hebben op band geregistreerde getuigenissen achtergelaten van hun ervaringen met Gods diens knecht, maar jammer genoeg deden anderen het niet.

Toch, zijn er nog een groot aantal individuen overgebleven, die ooggetuigen waren van de werken van God in dit tijdperk. Daarom heb ik de samenstelling van dit boek benaderd, als een geschiedkundige noodzaak.

U staat op het punt een merkwaardige groep mensen te ontmoeten. Elk heeft een verbazend verhaal te vertellen, hoe hun leven op een bovennatuurlijke wijze geraakt werd door het leven en de bediening van William Branham. Ze hebben met hem gewandeld, werkten met hem, volgden zijn samenkomsten overal in het land, rustten uit in de wildernis met hem, hebben zijn campagnes gesponsord, en velen bezochten de gemeente die hij bouwde op de hoek van de Eight en Penn street in Jeffersonville, Indiana.

Mijn bedoeling is gewoon te tonen hoe William Branham rekening hield met diegenen rondom hem, en een blik te werpen achter de schermen van zijn dagelijks leven. Hoewel er nog veel meer verhalen zouden kunnen bijgevoegd worden, geloof ik dat deze representatief zijn voor de duizenden gelijkaardige ervaringen.

Dit zijn hun verhalen. Met hun woorden, drukken zij uit eerste hand uit waar ze naar zochten en hoe de bediening hen veranderde. Hoewel ik soms niet akkoord ga met bepaalde conclusies en meningen, zijn hun herinneringen en ervaringen met Gods profeet onbetaalbaar voor mij. De verhalen zijn chronologisch geplaatst, volgens de leeftijd van de persoon die geïnterviewd werd, van de oudste tot de jongste. Tijdens de samenstelling van het boek, zagen we twee van onze vrienden heengaan, Curtis Hooper en Jack Palmer. Curtis Hooper was een van de eerst geïnterviewden, en hij was nog in staat om het eindwerk van zijn getuigenis na te lezen en er zijn goedkeuring aan te geven.

Toen hij sprak over zijn leven, herinnerde hij zich de gebeurtenissen met zo'n klaarheid en tederheid. Ik denk dat jullie blij zullen zijn, dat we de mogelijkheid hadden zijn verhaal in het boek op te nemen.

Jack Palmer werd ziek nadat het interviewproces gestart was, en voor ik hem persoonlijk kon spreken. Het was na zijn heengaan dat ik samen zat met zijn vrouw Pauline, en zij vertelde me hun verhaal.

Er zijn er in het boek die ik voor het eerst ontmoette bij hun interview, maar ik hoorde hun namen noemen door mijn grootvader, op de bandopnames van de predikingen.

Anderen zijn al levenslange vrienden. Bijvoorbeeld, Vernon Mann die me aan de Heer heeft opgedragen toen ik pas geboren was. Jackie Wheeler was mijn pianoleraar. Pauline Palmer is de overgrootmoeder van twee van mijn neven, zo hebben we een speciale band.

Als een jong meisje, ging ik vaak met mijn grootmoeder winkelen, of ging mee op de lunch bij haar vriendinnen, Mary Norman en Cleo Evans. Ingesloten eveneens de getuigenissen van verschillende familieleden – Oom Billy Paul, Tante Loyce, en twee groottantes, Mabel en Deloris – om een glimp te geven van William Branham als man van de familie.

Ik wil mijn vader, George Smith, een van de meest onzelfzuchtige mensen die ik ken, danken voor zijn hulp bij verschillende van de interviews, wanneer ik niet in staat was om te gaan.

Vooraf wil ik mijn oprechte dank uitdrukken aan elk persoon die tijd nam om te zitten en zijn gedachten, herinneringen en foto's met mij te delen. Ik hoop dat dit boek anderen duidelijker zal helpen begrijpen welk soort mens William Branham was, net zoals het mij geholpen heeft tijdens het samenstellen ervan. Ik dacht hem te kennen, maar nu ken ik hem beter. En door de boodschap die hem toevertrouwd was, ken ik Christus.

Angel

Curtis Hooper

Geboren: 1 juli 1909

Heengegaan: 16 november 2005

Een vriend uit de kindertijd, en verwant door huwelijk heeft hij een belangrijke rol gespeeld in de vroege bediening van William Branham.

Mijn moeder was een Broy. Meda's moeder (we noemden haar ma, en ze was mijn tante), ze was eveneens een Broy. Twee broers huwden twee zussen, zo zijn Meda en ik tweemaal neef en nicht.

Die kleine Meda, ze was een engel. Ze leefde daar op de hoek van de 8th and Mainstreet, en ze hadden enkel een aarden vloer, maar ze hielden dit huis heel netjes. Ze werkte hard in de hemden fabriek om de familie te onderhouden.

Bill kreeg een juweel van een vrouw toen hij haar trouwde.

Bill en ik hadden dezelfde leeftijd. Zijn geboortedag was 6 april en de mijne 1 juli, zodoende werd ik zopas 96 jaar. Als je alleen maar zou weten waar wij doorgegaan zijn toen we kinderen waren. Het was een hard leven. We gingen samen naar school. De Branham's leefden naast Collin's kruidenierswinkel in de Fultonstreet, en Bill werkte in de 10th and Fultonstreet voor Misner's kruidenierswinkel. Ik werkte in de kruidenierswinkel een blok verder in de straat. Soms wou hij vrij nemen en gaan jagen, dan werkte ik in zijn plaats. Of als ik vrij wou nemen, ging hij werken in mijn plaats. We waren toen werkelijk dikke vrienden.

Ik huwde en verhuisde enkele mijlen noordwaarts naar Charlestown, Indiana, en ik zag hem gedurende ongeveer acht jaar niet meer. Het was in 1936 dat mijn dochter, Shirley, naar het ziekenhuis moest. Ze zeiden dat er vijf dingen verkeerd met haar waren: hersenkoorts, meningitis, rachitis (engelse ziekte, waggelen), dubbele longontsteking, en iets in elk oor, een andere soort koorts denk ik. De dokters vertelden ons dat er voor haar geen hoop op leven meer was. Moeder zei: "Curtis, heb je ooit een man Gods gevraagd om voor dit kind te bidden?" Ik zei: "Nee ma, ik ga niet naar de kerk." Zij zei: "Wel je kent toch Bill Branham is het niet?" Ik zei: "Natuurlijk." Ze zei: "Hij en Roy De Ark gaan rond om voor zieke mensen te bidden." Dat was nieuw voor mij. Ze zei: "Wil je dat ik hem hier krijg?" Ik zei: "Natuurlijk", zo kreeg ze hem hierheen. We schudden elkaar de hand en spraken een beetje over vroeger. Dan keek hij me heel strak aan en zei: "Curt, het is nu tijd om over iets anders te praten. Die baby ziet er uit alsof ze bijna dood is. Zal je de Here beloven je hart aan Hem te geven als Hij dat kind aanraakt?" Iedereen zou ja gezegd hebben, en ik deed het ook.

De vijf dokters stonden in de kamer, en ze wisten niet wat te doen.

Hij zei: "Als er iemand van jullie niet gelooft, zou je dan willen buiten gaan?"

Die dokters keken elkaar aan. Een verpleegster stond daar, tranen rolden over haar wangen, en ze was zo wit als sneeuw. Hij vroeg eenieder om hun hoofd te buigen. Ik boog mijn hoofd. Een minuut nadat hij begon te bidden, begon die baby te verbeteren. Je kon het zo zien. De volgende morgen, zei ik aan de verpleegster: "Mevrouw Palmer, maak mijn baby klaar. We gaan naar huis." Ze zei: "Naar huis mijnheer Hooper? Nee, je kunt niet gaan. Je kunt haar niet meenemen. Je zal nooit thuiskomen." Ik zei: "Zeg me dat niet. De goede Heer heeft haar genezen, en Hij zal ervoor zorgen dat ik thuis kom." Vandaag is Shirley 68 jaar oud, en op weg naar het werk, rijdt ze dagelijks voorbij de plaats waar ze stervende lag.

Wanneer Hope, Bill's eerste vrouw en Billy Paul's moeder stierf, beloofden ma Broy en Meda om Billy Paul groot te brengen, en ze deden het. Opeens waren we als een familie. Ik begon te

helpen in de samenkomst in 1940, zangdienst leiden, en soms moest ik de dienst overnemen wanneer Bill er niet was op woensdag avond. Hij patrouilleerde de lijnen voor de Maatschappij van de Openbare Diensten, en hij was ook herder van de samenkomst.

Mijn middelste meisje, Evelyn, we noemden haar Sissy, had astma. Soms was ze bewusteloos en werd blauw. Wanneer ik het me kon veroorloven kocht ik die kleine olie blikjes om te branden, dat zou haar moeten helpen om te ademen.

Ik zat menig nachtje op met haar, die olie brandende en luisterend hoe ze streed voor elke ademtocht. Dan moest ik de volgende dag gaan werken.

Op een dag waren Broeder Bill en ik bij Mevrouw Hessick's om met haar te bidden omdat ze een hartaanval had gehad, toen klopte iemand op de deur en zei: "Curt, je zou beter naar huis komen. Sissy is bewusteloos, ze is blauw, stijf en ademt niet meer."

Mijn huis was zowat drie blokken verderop. Bill had zijn auto, en hij zei: "Ik breng je wel, Curt". We gingen erheen, en daar lag ze op de sofa. Ma en iedereen huilden. Hij ging nader en bad voor haar, maar ze ademde nog steeds niet, en bewoog niet. Haar ogen waren open en star, en we dachten dat ze weg was. We wachtten en nog steeds ademde ze niet. Ik wist niet wat te doen. Na een tijdje zei ik aan Bill: "Wil je me naar de begrafenisondernemer brengen zo dat ik Coots kan zeggen haar te komen halen?" Hij wandelde naar de deur en reikte naar de deurknop, maar hij stopte en plaatste zijn hand tegen de deurpost. Dan draaide hij zich om en zei:

"Iedereen hierbinnen op uw knieën. Dit kind zal leven."

Hij had voordien voor haar gebeden, en ze was zo stijf als ze maar kon zijn. Hij wandelde naar haar toe en berispte de duivel. Dan legde hij haar de handen op en begon te bidden, en wanneer hij dit deed, ademde ze in, en we konden het overal in de kamer horen. Het zag ernaar uit dat ze al de lucht van het ganse huis zou inademen. In geen tijd was haar kleur terug normaal en liep ze rond. Ze was acht jaar toen dit gebeurde. Van die dag af tot ze vijftien was had ze geen aanval of hoest meer. Later, op de hogeschool, begon ze met de verkeerde lui om te gaan, ze begon te roken, en het kwam op haar terug. Als Evelyn niet in orde komt met de Heer, zal ze die astma met zich meedragen tot in het graf.

Ik was bij Broeder Bill toen hij de diensten hield in Jonesboro, Arkansas. Dat was de eerste keer dat ik in een van die gebedssamenkomsten was, weg van de tabernakel. Ik herinner me dat die vrouw en man binnen kwamen en neerzaten aan de achterdeur. Die vrouw was in de gebedsrij omdat ze periodieke epilepsie had, en hij berispte dat ding om uit die vrouw te komen. Toen hij dat deed, schreeuwde de man die met haar was, en hield zijn nek vast. Bill ging achterin en bad voor hem. De man zei: "Wanneer je voor mijn vrouw bad, leek het alsof een vleermuis uit haar kwam en recht in mijn keel kwam." Hij had een moeilijke tijd voor ze hem terug recht kregen, maar later, stond hij op en getuigde. Hij zei: "Ik kwam hier vanavond om de draak te steken met de dienst, maar ik zal het in mijn ganse leven nooit meer doen".

Ze riepen Bill om naar Straw, Kentucky te komen, naar een kleine gemeente daar en ik ging met hem mee. Die mensen kwamen van de bergen op muilezels, de meeste van hen blootsvoets en in overalls, maar er ze hadden iets lekkers mee. Ze hadden groene bonen als hapje, de beste dingen die je ooit kon eten.

Wanneer we de deur van de gemeente binnen gingen, stond daar een oudere dame met een lange jas aan. Toen hij naar binnen ging sprak Bill met haar, zoals hij met iedereen sprak. Haar ogen waren wit met grauwe star.

De dienst begon, ik leidde de zangdienst. Dan vroeg Bill of er iemand was die gebed nodig had. Een vrouw bracht een klein elfjarig blond meisje, en zette haar neer. De vrouw vertelde hem: "Ze heeft nooit gehoord en nooit gesproken, en ik heb er nog zo een thuis, maar ik kon ze niet

alle twee meebrengen”. Terwijl hij zo met haar sprak, had Bill zijn arm rond het kind, zijn vingers knippend achter haar om te zien of er werkelijk iets verkeerd was. Ze bewoog niet. Hij vroeg iedereen die niet geloofde om naar buiten te gaan. Drie of vier stonden op en gingen naar buiten. Ik vertel, toen hij voor dat kind bad en de duivel in dat kleine ding berispte, viel ik op de grond, en de mensen traptten rond mij en op mij.

Hij was daar met dat klein meisje en ik kon hem horen zeggen: “Hoor je me?”

En hij zei: “Zeg wat ik zeg. Jezus” en ze zei: “Jezus.”

Dan keek hij naar die vrouw met grauwe star aan haar ogen en zei: “Moeder, open uw ogen.” Ze knipperde enkele keren met haar ogen, en ze waren zo zuiver als ze maar konden zijn. Dat kon geen mens doen. God moest dit doen.

De vloer van de tabernakel was gemaakt van planken. Natuurlijk, eerst was het een aarden vloer, dan werd de plankenvloer geplaatst, een halve voet boven de aarde. Op een dag zei ik: “Bill, die planken zijn aan het rotten. Mensen gaan er op stappen en erdoor zakken.” Hij vroeg me of ik ooit met beton gewerkt had, en dat had ik. Zo haalden mijn vriend Broeder Graham Snelling en ik de oude vloer eruit en we gooiden er 48 zakken kiezelzand in. Daarna werd er beton in gegoten. Die vloer heeft niets van ijzer erin, geen versterking dus, en naar ik weet is er nog geen barst in. Dan zei Bill, “Wat denk je van een nieuw doopbekken?” Het doopbekken dat we hadden was armzalig, maar de mensen werden gered aan het altaar en werden gedoopt in dat ijskoude water in de Naam van de Here Jezus, Zijn Naam aanroepende. Maar ik zei: “In orde, dat zullen we ook doen.” En we deden het.

Broeder Bill liet me op een dag roepen en hij zei: “Curt, ik moet je iets vertellen. Ik moet hier weggaan. De mensen proberen een Messias van me te maken, en ze dopen daar in Kentucky in mijn naam. De Heer zal niemand toelaten Zijn eer te nemen.” Dat zei hij. Hij wou dat ik het aan Broeder Metcalf vertelde, omdat hij met Broeder Bill werkte, en hij was een goede werkman. Hij zei: “Ik heb net mijn laatste schuld afgelost aan de overheid, en ik moet hier weg.”

Er is zoveel fanatisme nu.

Er is de Here nodig om zijn gaven te roepen.

Juist omdat ik wil dat je iets wordt, zo is het niet.

Hij roept wie Hij verkiest.

Als je de werkelijke zaak ziet, dan weet je het.

Dit alles hier, zijn herinneringen.

Er zijn heel veel goeie dingen gebeurd.

Lee Vayle

Geboren: 28 september 1914

Verblijfplaats: St. Paris, Ohio

Uitgever van de Zeven Gemeente Tijdperken en campagneleider in de late 1950 - jaren.

Ik zag Broeder Branham voor het eerst in 1947 in Burnaby, British Columbia. Er was een klein artikel in de plaatselijke krant dat aankondigde dat Eerwaarde William Branham zou prediken in Cranbook, en dat hij formidabele succesvolle samenkomsten had. Hij stelde “diagnoses” (wat we vandaag onderscheiding noemen) maar toen kende ik dit woord nog niet of wat ook wat dat betreft. Mijn vrouw was direct opgewonden en ze zei: “We moeten er naartoe.” Ik zei haar, “Wel, u kunt gaan, maar ik ga niet.” Ze zei: “Die man vertelt de mensen wat er verkeerd met hen is.” Ik zei: “Ik heb mensen gezien – die door mentale telepathie of wat dan ook – de mensen hun naam kennen, weten wat in hun gedachten is, en hun vragen beantwoorden.” Ik noemde hen niet van de duivel, maar ik zei: “Ze zijn geesten die zekere dingen kunnen doen.” Ik zei haar: “Ga maar, ik ga niet.” Zo ging ze met een vriendin, en ze kwam terug met vurige verslagen en zei: “Je moet maar eens gaan.” Ik zei: “Nee, ik moet niet gaan.” Maar tenslotte ging ik, omdat een bevriend prediker langskwam en zei: “Lee, ik neem je mee, zodat je Broeder Branham kunt zien.” Wel als het iemand anders was, zou ik gezegd hebben: “Laat jij maar je ballonnetje op.” Maar ik kon niet weerstaan met hem mee te gaan, omdat hij zo’n goede vriend was.

We hadden plaatsen op het balkon, en toen Broeder Branham op het podium kwam, zei hij: “Nu, dat is de laatste avond van de samenkomsten, en er zijn nog veel gebedskaarten die werden uitgegeven. Ik doe u een voorstel, en alleen de mensen die een kaart hebben kunnen stemmen. Wel, willen jullie 25 gegarandeerde wonderen zien van de moeilijkste gevallen die hier vanavond aanwezig zijn, of willen jullie allen door de gebedsrij komen waar 60% zullen genezen worden. Ik wil de handen zien van iedereen die een kaart heeft. Wie wil er wonderen zien?”

Wel ik was in mijn binnenste aan het roepen, want... wie in de wereld heeft er ooit gehoord van 25 gegarandeerde wonderen? Zelfs Jezus zei nooit: “Ik garandeer 25 wonderen.” Hij zei dat Hij één voor één kon garanderen, zoals hij de lamme genas in Matheus 9:5.

Ze stemden dat iedereen in de gebedsrij zou komen voor de 60%, en ze begonnen de gebedsrij. Het meest verbazingwekkende was dat er misschien 200 à 300 waren, en dat niemand zijn genezing miste. Elke stomme persoon sprak, elke dove hoorde, elke blinde zag. Zelfs iemand waarvan zijn lichaam zo in elkaar verstrengeld was als gekookte spaghetti werd genezen en onmiddellijk hersteld. Dus, het waren niet slechts 25 gegarandeerde genezingen, het waren er honderden.

In die tijd predikte ik niet, en had ook niet de bedoeling om daarnaar terug te gaan. Maar wanneer hij begon te bidden en ik die wonderen zag, kon ik mijn tranen niet bedwingen.

En onuitwisbaar in mijn gedachten, geen stem, maar alsof een stalen pen schreef in mijn gedachten: “Als je ooit naar een man hebt geluisterd, dan is dit de man naar wie je zal luisteren.” Zo bewaarde ik dit gebeuren in mijn gedachten en liet het daar.

Zoals ik al zei, ik had vroeger nog gepredikt, maar de economie was zo laag dat ik het voor een tijdje verlaten had, om geld te verdienen. Maar dit doende werd ik heel erg ziek. Mijn leven werd vreselijk miserabel. De dokter zei me dat ik TB van de hypofyse had, maar ik vertelde niemand hierover. Op een dag belde een Eenheids prediker me op, ik kende hem van vroeger, hij vroeg of hij mocht komen om voor me te bidden. Nadat Broeder Branham op het toneel was gekomen, zag het ernaar uit dat iedereen onderscheiding had, dus wanneer die man zijn handen op me legde, zei hij: "Je hebt TB van de hypofyse." Ik zei: "Dat is juist." Hij bad en ik werd ogenblikkelijk genezen.

Wel, ik wist dat ik mijn Bijbel niet meer in de kast kon laten liggen, zo ging ik weer prediken. We waren meestal onderweg, maar af en toe bleven we een tijdje ter plaatse. Dan kwam er een ommekeer. Een kleine onafhankelijk groepje in Florida hoorde over mij en nodigde me uit om daar te komen en hun herder te zijn. Ik zei: "Ik zal erover bidden." En precies acht weken later, waren we in Florida.

Ik was onafhankelijk Pinksteren, en predikte een vijftal jaren als Baptist, al had ik geen papieren van welke denominatie dan ook. We hadden de gaven – profetieën, tongen, en al het andere – in werking in onze gemeente. In die tijd, gebruikte ik vele keren onderscheiding, en gebed voor de zieken. Ik had ook de gave van profetie. Op een zondagmorgen stond ik achter de kansel en plots zei ik: "Zie ik zend mijn profeet vanuit het noorden, en hij zal de mensen die dingen onderwijzen die ze moeten weten."

Ik vertelde de mensen: "Wel, ik weet van geen profeet in het noorden..." (in die tijd dacht ik dat "noord" betekende Noordwaarts, niet 'noord' zoals Georgia ten noorden van Florida is! Het kwam niet bij me op dat dit Broeder Branham was. Maar ik zei: "Als die profetie correct is, zal hier een profeet komen om ons te leren, maar nu weet ik niet wie het zou kunnen zijn."

Die profetie was in juni van 1953.

In onze gemeente was er een man genaamd Burt Reedhead, een voormalig Presbyteriaan die hield van gaven en onderscheiding en al het andere. Op een dag zei hij: "Ik sprak met mijn broer, dokter Paris Reedhead, en hij komt mij en de familie bezoeken. Hij wil met je spreken. Wil je met hem dineren?" Ik zei: "Zeker ik wil graag met hem praten." We praatten enkele uren over de dingen van God, de gaven en alles. Dan zei hij: "...Terloops...ken je een zekere Eerwaarde William Branham?..." Ik zei: "Ik zag hem, maar ik heb hem nog nooit ontmoet. Naar mijn weten was er nooit of nooit een man met een bediening als de zijne." Hij zei: "Wil je hem ontmoeten? Mijn beste vriend is een vriend van hem. Het enige wat je moet doen is naar Louisville, Kentucky gaan, naar de Gemeente van de Open Deur. Daar ontmoet je dokter Wallace Cobble. Zeg hem dat je een vriend van mij bent, en dat je een interview wil met Broeder Branham. Hij zal ervoor zorgen dat je hem ontmoet."

Ik stelde het uit tot Augustus, niet wetende dat Augustus het seizoen was van de eekhoornjacht, een periode dat Broeder Branham gewoonlijk in Indiana verbleef, en ik reed naar Louisville. Ik bezocht dokter Cobble en vertelde hem de reden van mijn komst. Hij zei: "Zeker Broeder Vayle, ik breng u erheen." Het was een zondagmorgen en Broeder Branham stond buiten aan de gemeente. Zodra Broeder Cobble opreed, kwam Broeder Branham hem begroeten. Broeder Cobble zei: "Broeder Branham, ik breng u een vriend van dokter Paris Reedhead, en hij wil graag een gesprek met u. Zijn naam is Eerwaarde Lee Vayle."

Broeder Branham zei: "Zeker." Hij sprak tot me en zei: "Broeder Vayle, ik jaag op eekhoorns om 5u30 's ochtends, maar ik ben thuis rond 11u. Ik zal je morgen om 12u hier ontmoeten, aan de zijdeur van de gemeente."

De volgende dag, toen ik aan de gemeente kwam, stond hij daar bij de deur. Hij zag er zeer, zeer knap uit, in een grijs pak. Ik was in mijn reiskleren. Hij zei: “Kom binnen Broeder Vayle. Ik zag je aankomen. Er is een vuurvlam boven uw hoofd en het wordt genoemd ‘de geest van profetie’. Dat draaide me onderste boven. Waarom zei hij dat hij me zag komen, wanneer hij wist dat ik komende was? Ik kon het niet vatten tot ik besepte dat ik vanuit West Palm Beach kwam. Daarvandaan zag Broeder Branham me komen. We begonnen te praten en hadden een formidabele tijd, vooral toen we in verband met doctrine in zoveel punten volledig overeenstemden – eeuwige zekerheid, voorbestemming, tweede komst van Jezus Christus, Goddelijke genezing, en al die andere dingen. Tenslotte, dacht ik de scherpe test toe te passen. Ik was zo gespannen dat ik binnenin lachte.

Ik dacht: “Hier ben ik met die grote geweldige persoon, er is niemand zoals hem in de wereld, en ik wil hem voor de scherpe test plaatsen!” Ik zei: “Bovendien Broeder Branham, ik geloof niet in een eeuwige hel.” Hij zei: “Zekerlijk niet, Broeder Vayle. De hel werd geschapen.” Ik dacht: “Dat is mijn man, of hij het weet of niet.” We baden en dan zei hij: “Weet je Broeder Vayle, ik zal komen en een samenkomst bij je houden.” Ik dacht: “Wel, ik weet dat hij wil komen, maar een man van zijn kaliber en bekendheid, met iedereen die hem uitnodigt, natuurlijk zou hij wel willen komen maar eigenlijk verwacht ik hem niet. Elk groot man is nederig, zeer vriendelijk met de mensen”. Wel, ik dacht er niet meer aan.

In november, kreeg ik een telefoontje. De stem aan de telefoon zei: “Eerwaarde Vayle?” Ik zei: “Ja.” Hij zei: “Dit is doctor Bosworth.” Ik zei: “Bedoelt u Doctor Fred Francis Bosworth, die ‘*Christus de Geneesheer*’ schreef?” Hij zei: “Ja meneer.” Ik begon met hem over zijn boek te spreken en hij zei: “Nu wacht eens even Broeder Vayle. Ik belde u niet om over mijzelf te praten. Ik belde omdat Broeder Branham wil weten wanneer u wilt dat hij komt” Ik zei: “Wat zegt u?” Hij zei: “Broeder Branham wil weten wanneer je wilt dat hij komt.” Ik zei: “Bedoelde hij echt dat hij wil komen?” Hij zei: “Ja, en eigenlijk houdt u hem op, omdat er 2.500 uitnodigingen op hem wachten, en hij gaf je de eerste kans.” Ik zei: “Broeder Bosworth, geef me uw telefoonnummer en haak in. Ik zorg voor een gebouw, en we zullen een samenkomst hebben.” En wat voor een prachtige samenkomst hadden we in West Palm Beach. Dat was in november 1953. En dat is hoe onze verhouding startte. Dat is hoe ik Broeder Branham ontmoette, en later met hem werkte.

Ik zag zoveel dingen gebeuren met betrekking tot Goddelijke genezing. Bijvoorbeeld, het was niet ongevoel mensen te zien die aan het wegwijnen waren door kanker en gewoon terug van hun bed opstonden en volledig genezen werden. Er was een klein meisje met een mentale handicap, hij legde gewoon zijn hand op haar, en ze werd ogenblikkelijk normaal in haar denken. Er gebeurden nog andere zaken die eveneens bovennatuurlijk waren. Ik herinner me een keer toen ik op het podium zat en Billy Paul naar mij kwam en zei: “Broeder Vayle, Vader haat die microfoondraden want hij is bang dat hij erin verstrikt geraakt. Ik wil dat je achter hem zit en ze zorgvuldig van hem vandaan houdt, zo dat er geen gevaar is dat hij erin verstrikt geraakt.” Ik zei: “Zeker, dit kan ik doen.” Ik zat daar, een paar meter van hem vandaan, het snoer vasthoudend. Terwijl Broeder Branham predikte, trok Vader Bosworth, die naast me zat, aan mijn jaszak en zei: “Broeder Vayle, ik bad 40 jaar opdat de bediening van Christus op aarde zou terugkomen, en daar is het in die man.” Wel, enkele minuten hierna, werd Broeder Branham uitbundig en nam een stoel en draaide driemaal rond. Ogenblikkelijk had hij drie lussen van dat snoer rond zijn lichaam, en dan plaatste hij de stoel neer en ging verder met prediken. Daar was ik, dat snoer vasthoudende en ik dacht: “Nu, hoe ter wereld haal ik hem uit de verwarring?” Dus gaf ik het snoer een kleine ruk, en het viel neer rond zijn enkels.

Dit was als hinken. Als hij nog één beweging maakte, zou hij slaglinks omvallen. Het enige wat ik kon doen was bidden en toekijken, en ik was aan het kijken als een valk, zonder verpinken! Plots, was het snoer rechts aan zijn voet. Of het evaporeerde, herinstalleerde, ik weet het niet. Voor mij was dit een even groot wonder als het scheppen van eekhoorns of iets anders. Nooit heb ik in mijn leven iets dergelijks gezien.

Iets anders was zeer bovennatuurlijk, en het is op de band. De samenkomsten in Waterloo, Iowa, in 1958, waren zware samenkomsten.

Op een avond, zat ik op het podium toen Broeder Branham aan het spreken was en hij zei: “Ik zeg dit als een dienstknecht Gods, gezonden door een boodschap van een Engel, die gezalfd was en bewezen heeft aan de mensen dat Jezus hier is, en dat de boodschap juist is...” en onmiddellijk klonk dit voor mij als iemand die met beide handen keihard op de toetsen van een pijporgel sloeg. Snel sprong ik op om naar het meisje te wuiven om te stoppen met orgel spelen. Maar we hadden zelfs geen orgel, het was een piano, en het meisje dat de piano bespeelde had al het podium verlaten. Het was het weergalmen van de Heilige Geest die Zich over het gehoor bewoog, en je kon zijn jasuiteinden zien wapperen in de werkelijke wind die geschapen was. Op de band, klinkt het meer als een vrachttrein. Maar voor mij, ik zat daar, klonk het als het slaan op de pijporgel toetsen.

Een bepaald moment dat ik me herinner, was toen God Broeder Branham een werkelijke test gaf. Die avond kwam een jong koppel binnen, ze begonnen elkaar te omhelzen, te kussen, zich onnozel te gedragen in de samenkomst. Broeder Branham werd asgrijs, en hij bewoog zich van voor naar achter terwijl hij achter de kansel stond. Ik geloof niet dat ik ooit in mijn leven zo hard gebeden heb als toen. Ik voelde dat een ultimatum (uiterste grens) op handen was. Ik zei: “Oh God, als zij gedood worden is zijn bediening er geweest.” Het zou zielstreffend zijn, het zou sensationeel zijn, maar het zou niet begrepen worden. Er was geen manier dat het ooit zou begrepen worden. Opeens ontspande hij, en hij zei: “Ik geef u uw levens.” Ik was zeer tevreden met deze afloop! Zoals we later hoorden, werd op dat moment aan Broeder Branham de macht gegeven over het leven en de dood van het koppel.

Het belangrijkste waarmee ik Broeder Branham kon helpen, was het schrijven van zijn boek, *“Een Uiteenzetting van de Zeven Gemeente Tijdperken”*

Anna Jeanne Price, die hij het eerst benaderde om de uitgave te doen, vertelde hem heel eenvoudig dat ze de leerstelling niet voldoende kende om het script om te zetten in boekvorm.

Toen hij me het script bezorgde, en ik het las, zei ik hem: “Broeder Branham, we moeten hier heel wat leerstelling in plaatsen, omdat wanneer je over het slangenzaad spreekt, wie in de wereld zou weten waarover je spreekt? Wanneer je voorbestemming aanhaalt, hoeveel mensen hebben er hun eigen ideeën over?” Hij zei dat dit voor hem goed klonk, en zo is het werk begonnen. Als er iets opkwam in verband met leerstelling, bespraken we het totdat we de juiste manier vonden hoe hij het wou zeggen.

Een punt dat voor mij zeer moeilijk was om te begrijpen (Pinksterman zijnde) was dat de doop van de Heilige Geest en de wedergeboorte één en het zelfde ding was. Je moet door heel wat bandopnames gaan om dit helemaal vast te spijkeren.

Ik was een van de meest gefrustreerde kerels die je ooit in je leven zag, maar tenslotte kon ik het na een vier uur durend onderhoud vastspijkeren.

Dat moest op video opgenomen zijn...!...

Er was heel wat werk te doen, en we werkten ongeveer drie jaar samen aan de nieuwe tekst, Broeder Branham wou namelijk dat het boek meer leerstelling informatie zou bevatten dan wat oorspronkelijk in de serie van de *‘Openbaring van Jezus Christus’* vermeld was.

Toen het boek klaar was, zei hij: “Nu we dit klaar hebben, laat ons met ‘*De Zegels*’ beginnen” die beschouwde hij als het hoogtepunt van zijn boodschap.

Aanvankelijk wou hij een studie maken van het volledige boek van Openbaringen hoofdstuk per hoofdstuk.

‘*De Profeet van de 20ste eeuw*’ is slechts een klein boekje dat heel spontaan werd geschreven, maar Broeder Branham stond achter elk woord ervan. Ik heb deeltje per deeltje ervan met hem doorgenomen, en alles daarin is exact zoals hij het wou. Ik was nooit lang genoeg met Broeder Branham om uit eerste hand de vele verhalen te horen van de bovennatuurlijke dingen die in zijn leven gebeurden, en van veel van die dingen zijn geen bandopnamen gemaakt.

Het is net zoals de Bijbel spreekt van al de wonderbaarlijke dingen die Jezus deed, moesten ze allemaal opgeschreven zijn, de bibliotheken van de wereld zouden ze niet kunnen bevatten.

Het was november 1963, en we waren in New York. Broeder Branham kwam net terug van de jacht in Colorado, en dat was wanneer hij de storm had gestopt.

Toen ik zijn motel kamer binnenkwam, wist ik dat er iets met hem gebeurd was. Ik kon niet zeggen wat het was, maar ik zag het op zijn gezicht geschreven. Ik wachtte, en hij vertelde me het verhaal over de storm. Dan voegde hij er aan toe: “Sedertdien treft me geen enkele schuld.”

En dat is iets wat je nergens zult vinden op de banden, maar je kon het van zijn gezicht aflezen.

Ik moet zeggen dat mijn verhouding met Broeder Branham gebouwd was op en rond zijn bediening, meer dan op zijn persoonlijkheid of enig ander ding.

Ik sprak eens met hem en ik zei: “Broeder Branham, ik zou nooit de straat oversteken om iemand anders de doden te zien opwekken.” Ik had net problemen gehad met die kerels die de weduwen uitschudden en hun huizen namen, en al dergelijke dingen.

Broeder Branham kennende, en zijn sterk karakter, wist ik dat ik me op hem kon verlaten. Ik heb nooit een man gezien als hij, zelfs Bosworth niet. Bosworth was een groot iemand. Hij was zo’n zuivere christen, en hij kende werkelijk zijn Bijbel. Ik zou willen zeggen dat vader Bosworth de enige man was die bekwaam was om Broeder Branhams bagage te dragen.

Er was echt niemand als hij.

Alex & Hazel Shepherd

Geboren: 19 mei 1917

12 december 1925

Huidige woonplaats: Jeffersonville, Indiana

Zij zagen het wonderbaarlijke gebeuren, en wanneer ze gekozen hadden om bij de man te blijven waarvan ze geloofden dat hij Gods diens knecht was, begonnen ze wonderen te ervaren in hun eigen leven.

Hazel – Ware het niet van Broeder Branham geweest, wat zouden we gedaan hebben? We zouden niets anders gekend hebben dan denominaties. Ik behoorde tot de Kerk van Christus, en dat waren de grootste heethoofden in de wereld. Ik groeide erin op.

Ik hoorde een hele tijd over hem, voor ik hem zag. Ik groeide op in Hazard Kentucky. Toen ik 17 of 18 jaar oud was, stuurden de grote firma's afgevaardigden uit om op zoek te gaan naar mensen die werk zochten en gewillig waren om te verhuizen. Zo kwam ik hier naar Charlestown, Indiana, om te werken in de Dupont afdeling. Dit was tijdens de oorlog, er was een bus die ons ophaalde en ons hierheen bracht, en ze vonden zelfs een kamer om in te wonen. Het was zo, dat de kamer die ze voor mij gevonden hadden, twee deuren verwijderd was van het huis van Broeder Branham's moeder, daar op Maple Street. Natuurlijk wist ik in die tijd niets over Broeder Branham, maar ik herinner me die avond, dat een groepje van ons jonge mensen, teenagers, buiten op de stoep stonden te praten en onze huisvrouw haar hoofd naar buiten stak, haar stem verhief en zei: "Wees nu allen stil. Mevrouw Branham's zoon is een prediker, en hij is daar met de mensen aan het spreken."

Maar het was slechts nadat ik gehuwd was, en we in 1953 opnieuw verhuisden van Fairview, Kentucky, naar Jeffersonville dat ik naar de tabernakel kwam en dat Broeder Branham me doopte. Broeder en Zuster Slaughter brachten me, en ik werd gedoopt in een van Zuster Slaughters oude chenille badjassen. Ik zou niets in de wereld willen ruilen voor die ervaring.

Alex – Ik kwam uit Pinksteren. Mijn vader was een berg Pinkster prediker. Mijn zuster was diegene die me over Broeder Branham vertelde. Toen we hem gehoord hadden, keken we er alleen maar naar uit om dicht bij hem te zijn. Ik wou zijn waar hij zich kon uitstrekken en mijn kon aanraken als er iets zou gebeuren. Zo verhuisden we naar Jeffersonville. Ik zat eens in de gemeente, en ik was echt ziek. Billy Paul kwam langs en zei: "Ben je ziek?" Ik zei: "Ja, ik ben nog nooit in mijn hele leven zo ziek geweest." Hij zei: "Kom met mij mee." Hij bracht me bij Broeder Branham. Hij zat daar in de kamer naast het podium, hij nam me bij de hand en bekeek me van kop tot teen. Ik bedoel, het was alsof hij dwars door je heen kon kijken, enkele seconden lang zei hij niets. Dan zei hij: "Ik zie niets slechts in uw leven." Dat was mij alles waard.

Hazel – We woonden ongeveer 10 jaar in 218 Park Place; het is net beneden de straat een eindje van Broeder Branham's huis in Ewing Lane. Hij zou in zijn auto voorbij rijden, en soms zaten we buiten op de stoep met enkele bezoekers die kwamen om te proberen een glimp van hem op te vangen als hij voorbij kwam. Hij kwam ons eens bezoeken, ik had net iets gedroomd. Ik had de ganse dag genaaid, en mijn haar was een knoeiboel; ik zag eruit als een zwerver. Iemand klopte aan, Dora ging naar de deur en zei: "Mama, Broeder Branham is hier." Het was ongeveer zeven uur 's avonds, hij had de brief bij die ik geschreven had in verband met mijn droom. Hij zei dat hij het aan mij wilde uitleggen. Broeder Branham sprak over mijn droom tijdens de prediking 'Godslasterlijke Namen'. Maar het was slechts nadat ik geluisterd had naar de band, dat ik me realiseerde wat hij me wou laten begrijpen in verband met die droom.

Ik ging eens in de gebedsrij met een verzakte blaas. De dokters zeiden dat er niets was om aan vast te maken. Ik ging door de gebedsrij en toen voelde ik de tegenwoordigheid van de Heer zo sterk, dat het precies was alsof ik zou smelten. Drie dagen later, was ik de vaat aan het doen en ik voelde dat er iets in mijn buik omhoog ging. Mijn blaas werd compleet teruggeplaatst.

Alex – Iedereen wil horen hoe ik uitgeroepen werd tijdens de gebedsrij, toen ik achter Broeder Branham stond in de doopcel op 18 juli 1965. Ik voelde dat ik best de anderen, die ver reisden om naar de dienst te komen, een zitplaats zou geven in de samenkomst, zelf had ik een plaatsje gevonden achter de gordijnen van het podium. De enige andere persoon daarachter was Broeder Frank Nelson, en hij stond aan de ene kant van de doopcel, langs de gordijnen heen naar Broeder Branham te kijken. Ik stond tegen de achtermuur, met mijn hoofd gebogen. Toen zei Broeder Branham: “Jij daar achter in de doopcel, die daar staat met een maagprobleem, Jezus Christus geneest je”. Broeder Nelson draaide zich om en wees met zijn vinger naar mij, ik voelde alsof iets me sloeg, alsof een emmer koud water over me gegoten werd. Ik wist dat ik ogenblikkelijk genezen was. Na de samenkomst, ging ik een stapel ‘white castle’ hamburgers halen. Ik zei het meisje er veel ajuinen op te doen, omdat ik zopas genezen was!

Hazel – Onze middelste zoon, Junior, brak zijn rug op drie plaatsen. Ze maakten een speciaal korset voor hem en zonder kon hij niet lopen. Ik probeerde hem in de gebedsrij te krijgen, maar hij wilde het niet.

Op een dag voor de dienst, stapte Broeder Branham door de samenkomst. Ik zat daar op de zijkant en trok aan zijn hemd. Ik vertelde hem over mijn zoon, en zei: “Hij zit daar” Hij vroeg: “Is hij een christen?” Ik zei: “Ja” Hij ging erheen en bad voor Junior. Ik zag Junior met zijn hoofd knikken, maar ik wist nooit wat Broeder Branham hem vertelde.

De volgende dag, gooide ik dat korset in de vuilnisbak. Junior zei: “Moeder, ik kan zonder niet lopen.” Ik zei: “Je moet wel, omdat het weg is. Ik gooide het in de vuilnisbak. Je moet genoeg geloof hebben en vertrouwen, want er is voor je gebeden.” Om dat te doen moest ik geloven voor hem. De Heer genas zijn rug.

Alex – We waren afhankelijk van Broeder Branham. Zolang hij in de buurt was, en we waren ziek of door iets geplaagd, dan gingen we naar Broeder Branham en dat volstond. Hij deed het gewoon. Het gebeurde altijd zo.

Hazel – Toen onze zoon Johnny in het leger was, kreeg hij zijn brieven dat hij naar Vietnam moest. De omslag lag op de tafel, nog met het zegel erop, en hij stond op het punt om te vertrekken. Broeder Branham had ons gezegd: “Eis uw familie op, wanneer je bidt.” Zo bad ik: “God, U kunt genezen, en U kan die bevelen verbreken. In de Naam van Jezus, verbreek ze.” Hij verbrak ze, en Johnny kwam van dat vliegtuig weg. Ze stonden klaar om in te stappen, ze riepen hem uit de rij en ze zeiden dat zijn bevelen veranderd werden en hij naar Duitsland werd gestuurd. Had ik Broeder Branham niet gehoord, dan zou ik nooit geweten hebben dit te doen. U ziet, de Heer heeft wonderen in onze familie gedaan. We kunnen zelfs niet alles zien, wat hij gedaan heeft.

Alex – Hij was een wonderbare man. Hij was de enige man die ik ooit in mijn leven gezien heb waarin ik niets verkeerd kon vinden. Je kon gewoon niets verkeerd vinden. Zo veel mensen hebben niet het minste begrip van wat we hier gehad hebben. Hij was de meest nederige, getrouwe man die ik ooit gekend heb.

Denk nooit dat de ene man boven de andere staat. Neen meneer, het maakt niet uit wie hij is. Als hij slechts een kleine oude man is die hier traktaten uitgeeft op de straat, of hij is een Billy Graham, wie hij ook mag zijn, als hij Gods dienstknecht is, respecteer hem dan op dezelfde wijze, net als iedereen. Plaats nooit iemand hoger dan de ander, en heb geen favorieten. We hebben dat niet; doe dat niet. En respecteer niemand boven iemand anders. Laat iedereen op hetzelfde niveau zijn.

William Branham

Mildred Beeler

Geboren: 21 mei 1918

Woonplaats: Floyd Knobs, Indiana

Haar echtgenoot was een van de eersten om bandopnames te maken van de diensten van William Branham beschikbaar voor het publiek .

Estle Beeler, een evangelist, ging heen op 10 oktober 1987.

Estle was lange tijd in militaire dienst, en zo verloor hij zijn hand. Toen hij van de tweede Wereldoorlog terugkwam, was hij voor een tijdje eigenaar van een schaatspiste en hij stelde het financieel goed. Zijn ouders hemelden hem op, maar hoe dan ook, toen hij ging slapen waren er 's nacht tranen op het hoofdkussen, omdat hij onder zo'n veroordeling was, en niet kon vinden waar hij naar zocht.

In 1948, waren we pas getrouwd en leefden in Hodgenville, Kentucky.

Hij ging naar de Methodistenkerk in de stad, en sprak met de prediker, maar hij kon niet vinden wat hij dacht dat juist was.

Op een zekere dag belde zijn zuster, die in Louisville woonde, hem op en zei, "Je moet hier even langs komen en die kleine man hier horen prediken, omdat hij dingen predikt die we nooit tevoren hebben gehoord."

Toen we aan het auditorium van de hogeschool aankwamen, waar de samenkomst zou worden gehouden, was de plaats stampvol, en we waren amper bij machte om een zitplaats te krijgen op het balkon. We zaten daar voor meer dan een uur, maar ongeveer 20 minuten voor Broeder Branham moest prediken, kwam er zo'n rust over het gehele auditorium. Iedereen werd erg stil, het was alsof er een eerbied over de menigte kwam die avond. Later, vertelde Estle dat het hem bijna bang maakte, omdat hij nooit iets dergelijks had ervaren. Hij zei: "Het was iets dat je bijna in je stoel deed wegzakken, omdat je geen idee had wat er gebeurde."

Broeder Branham kwam in het stadium en predikte zijn boodschap, en Estle zei dat hij binnen de tien minuten wist, dat hij exact gevonden had waar hij zijn gehele leven naar gezocht had.

Toen de gebedsrij startte, werd er een kleine jongen met kinderverlamming op het podium gebracht. Broeder Branham vertelde het gehoor: "Buig uw hoofd, sluit uw ogen, en wees zeer eerbiedig." Nadat hij gebeden had, zei hij de mensen hun hoofden terug op te heffen. Hij zei tot de kleine jongen "Kom naar me toe zoon." Zijn kleine zwakke beentje bengelde daar nog steeds, maar op het moment dat zijn teen de vloer raakte strekte dat been zich volledig uit en het werd groter, en hij rende over het podium naar Broeder Branham. We schreeuwden als baby's omdat we wisten dat het iets echt was.

Hierna, wist Estle zonder schaduw van twijfel dat de Boodschap die Broeder Branham predikte, de ware Boodschap voor het Uur was, en hij volgde de Boodschap van Broeder Branham de rest van zijn leven.

Daarna begonnen we naar zijn samenkomsten te gaan, zoveel als we konden.

In 1950, direct nadat we verhuisd waren naar Clarckville (naast Jeffersonville), kocht mijn echtgenoot een paar goede bandopnemers en een goede microfoon, en hij begon de boodschappen die Broeder Branham predikte in de Tabernakel op te nemen. Ik geloof dat hij een van de eersten was om dat te doen, geleidelijk aan begonnen anderen ook hun eigen opnames te maken. Zo reisde Estle naar enkele samenkomsten in Chicago, South Carolina, en zelfs naar Arizona, om de opnames te maken. Hij maakte de originelen en thuisgekomen

kopieerde hij ze en verstuurde ze. Ik kan me herinneren dat daar op die cederhouten commode vier bandopnemers draaiden om te kopieëren. Hij rekende enkel de kosten van de blanco band. Dat ging zo door tot Broeder Leo en Broeder Gene startten met het maken van de officiële opnames.

Toen Broeder Branham in de Tabernakel was, hadden we mensen die van overal kwamen en bij ons logeerden. Ik kookte voor een grote groep, elke zondag. Soms heb ik het gevoel meer kip en saus bereid te hebben dan wie ook ter wereld. Ik was blij het te kunnen doen, weet je, en als we iemand hierdoor konden helpen, het was het waard.

We hebben niet zoveel tijd doorgebracht in het huis van de Branhams, maar we bezochten hen soms en zij kwamen ook enkele keren naar ons huis.

Op een keer waren we bij de Branhams voor het avondeten en Zuster Meda maakte gebraden kip. Ze vroeg me om de saus te maken, maar wanneer de kip gebakken was, goot ze al het bakvet en het vleesnat weg en waste ook de pan af.

Ik zei: “Wel waar is het vleesnat van de kip?” Ze zei: “Ik goot het weg en waste het gerei voor u.” Ik zei: “Wel, daarmee maak ik de saus!” Toen maakte ik ze met Crisco, maar het smaakte niet zo lekker. Ik maakte altijd mijn saus van de kleine brokjes en het bakvet. Ik denk niet dat ze gewoon waren saus te eten.

In vroegere dagen, gingen we soms uit voor een zondag diner, we zaten gewoon te praten. Er scheen een hechte band te zijn tussen Estle en Broeder Branham. Ik weet dat Broeder Branham Estle een van zijn “boezemvrienden” noemde, en dat hij soms mooie dingen over hem vertelde op de banden.

Estle had een uitdrukking waarmee hij Broeder Branham beschreef.

Hij zei: “Hij was niet groter dan een halve kilo zeep na twee dagen wassen, maar hij was de grootste kleine man die ik ooit in mijn leven gezien heb.”

Het leek erop, dat toen Broeder Branham begon, en er zo veel genezingen waren over de wereld, er heel veel navolgers waren. Maar later, wanneer hij begon over te schakelen van genezing naar prediking van leerstelling, velen wegvielen omdat ze alleen maar de genezingsbediening volgden.

Mensen werden eigenlijk geërgerd door de striktheid van het Woord.

Alleen God weet wie het zal aannemen, door Zijn Genade, want velen zijn geroepen maar weinigen zijn uitverkoren.

Nadat Broeder Branham van het toneel geroepen werd, hadden we nog slechts onze gebedssamenkomst thuis, luisterend naar de banden, de Boodschap bestuderend, en de boeken lezend. Ik denk dat veel mensen dat deden, en het nog steeds doen.

Morris Ungren

Geboren: 11 augustus 1919

Woonplaats: Southaven, Mississippi

Vocalist die in verschillende samenkomsten zong op vraag van William Branham.

Voorganger van de Genade Tabernakel.

De eerste keer dat ik Broeder Branham in actie zag, was in 1950, in Camden, Arkansas. Toen waren we in de Baptistengemeente, en ik had over hem gehoord, en ik had een band beluisterd en dacht: “Dit is anders.” Ik denk dat hij op een van de banden sprak over slangenzaad, en dat wekte mijn nieuwsgierigheid op. Ik wou hem horen, en mijn moeder stimuleerde me om te gaan, zo reden mijn vrouw Vivian en ikzelf naar Camden.

Voor hij naar voren kwam, vroeg iemand me om naar het podium te komen en te zingen. Zo zong ik “Down from His Glory.” (Uit zijn Glorie komend) Daarna zat ik op het podium met enkele predikers die ik niet kende. Ik vroeg aan iemand die bij me zat wie, wie was en ik vernam dat F.F.Bosworth en zijn familie aanwezig waren, samen met Raymond T. Richey en zijn familie. Dit was net een korte tijd nadat de foto werd genomen van de Halo in het Houston auditorium, zo veronderstelde ik dat dit het was dat zo velen naar de dienst bracht. Gordon Lindsay kwam en sprak ongeveer een half uur, dan kwam Broeder Branham. Zijn broer, Howard, bracht hem naar het podium en toen hij begon te spreken, het eerste wat hij deed, de eerste man die hij begroette was de deurwachter. Ik dacht: “Welk soort bedieningsbegroeting is dit, met al die predikers die op het podium zaten?” Hij sprak een 15 tal minuten, en je moest bijna je hand aan je oor houden want hij sprak zeer zachtjes. Tijdens de gebedsrij, waren er vier of vijf mensen die hij bij de hand nam en hen vertelde wat er verkeerd met hen was. Dan wees hij met zijn vinger naar een persoon voor ons. Het was een vrouw en hij zei: “Mevrouw, je hebt geen gebedskaart nodig. Je stond aan de afwas, aan het aanrecht in de keuken” Hij vertelde de kleur van de schort die ze droeg, en hij zei: “Je liet een kopje vallen en het brak” en hij vertelde haar hoe zenuwachtig ze was. Haar handen gingen naar omhoog, en ze zei dat het waar was. Wij voelden het, natuurlijk.

Toen ik al deze dingen aan elkaar knoopte, realiseerde ik me dat hij een ziener was. Ik kon zeggen dat hij iets zag, en wat hij zag dat het waar was, omdat ik de reactie van de vrouw zag. Voor mij was hij eerst en vooral een ziener, en later begon ik te begrijpen dat hij een profeet was. Maar toen ik overtuigd was, veranderde ik nooit mijn gedachten erover, dat hij een ziener was. We begonnen zijn bediening te volgen via de reportages gepubliceerd in het tijdschrift ‘*De Stem van Genezing.*’ Iets wat me opviel betreffende Broeder Branham was dit: Als er iets in uw gedachten was, had hij altijd een antwoord. Hij had een bijzondere manier om uw antwoord in zijn prediking te verweven, en hij bekeek je wanneer hij het zei, en je wist dat het exact voor u was. Het was het antwoord dat je verlangde, maar het was ook een deel van de prediking. Ik ben er zeker van dat hij dit ook voor andere mensen deed, maar dat was één van de bijzonderheden die ik bemerkte.

Ik sprak met hem over de grote piramide, omdat ik ze bestudeerd had en boeken erover verzamelde in de veertiger jaren, voor ik Broeder Branham kende. Ik heb er verschillende keren voordrachten over gehouden. Ik vertelde hem dat de dag van zijn geboorte overeenstemde met de plaats van de grote trap in de piramide, aangezien ze het gemeten hadden met één inch (duim) per jaar. Tijdens die ontmoeting zei hij dat hij uitkeek naar een stad, en de stad waar hij naar uitzag was de Bruid. Broeder Branham leerde ook dat de Bruid het Nieuwe Jeruzalem is. Het tweede gesprek dat ik met Broeder Branham had was in Phoenix,

Arizona, in 1964. Hij ontmoette me met mijn broer Robert, en zijn vrouw Millie, in zijn hotelkamer. Hij had net gesproken voor de Volle Evangelie zakenlieden op de conferentie in de Ramada Inn, er waren ongeveer 3.000 mensen aanwezig. Hij sprak over de doop van de Heilige Geest, en ik zag de predikers hun hoofden schudden op de uitleg die hij hen gaf. Hij leerde dat het ontvangen van het Manna voor uw tijd, het ontvangen van de doop van de Heilige Geest is, en dat spreken in tongen niet het bewijs was. Zij misten het.

Verschillende keren vroeg Broeder Branham me te zingen voor hij naar de kansel kwam. Ik heb zoveel zangconcerten gehad dat ik nooit zenuwachtig was om voor hem te zingen. Ik zong een solo van 'Handels Messias' in de Tabernakel, de openingsaria 'Vertroost me'. Billy Paul had het aanbevolen, maar velen in de samenkomst waren niet gewoon aan klassieke muziek. Maar ik voelde dat dit zo passend was met de bediening, want het is de profetie van Jesaja 40 betreffende Johannes de Doper. Ik zong altijd liederen in verband met Het Woord, en Broeder Branham wist dat. In juni 1964, zong ik, 'Down from His Glory' in de Tabernakel in Jeffersonville. De gemeente was vol, de mensen zaten op de vensterbanken, en velen stonden buiten. Ik stond op om te zingen en onmiddellijk zat er iemand op mijn stoel. Ik zag dit, dus ging ik na het zingen via de achterdeur naar de doopcel.

Broeder Branham wachtte daar in de zijkamer, en hij had zijn notitieboek open. Hij zei: "Wat u zong is waarover ik vanmorgen zal prediken." Wat hij predikte was: *'De ontsluiting Gods'* en hij toonde mij zijn notities. Hij gebruikte kleine karakters (afbeeldingen, tekeningen) een soort van kort handschrift, om hem verder te helpen.

Ik wil je vertellen over de tijd dat we in de Blue Boar cafetaria waren, waar zo velen samenkwamen na de diensten. Broeder Branham kwam waar ik alleen stond en nam mijn hand vast. Het was alsof zijn gezicht grijs werd, en hij zei: "Diepte roept tot de diepte" Op dit moment, begon iets door mijn arm en door mijn lichaam te bewegen. Ik voelde een vreemde warmte en een gevoel van gewichtloosheid die door me heen ging, en ik wist dat dat die Engel was, die Christus was. Ik besepte later dat ik genezen was van een maagzweer, omdat ik er na dit gebeuren geen last meer van had. Ik geloof ook dat ik gedoopt werd met de Heilige Geest, omdat mijn leven veranderde.

Een andere keer, ik leefde in Tulsa, Oklahoma, waar ik de voorzitter was van het Tulsa Bijbel College, een plaats die ik enkele jaren bekleedde. Op een dag kreeg ik een telefoon van Broeder Branham die voor mij wilde bidden. Ik had wat men noemt 'angio oedema' dit veroorzaakte zwellingen in mijn lichaam, soms aan het einde van mijn vingers en tenen en mijn lippen. Ik verbeterde, maar het kwam weer terug. Toen hij voor me bad, vertelde hij me dat er mij tijdens mijn leven twee schaduwen volgden, die me probeerden neer te krijgen en dat dit de oorzaak was. Hij sprak over dingen in geestelijke sferen die ik niet begreep zoals hij deed, maar dat is wat hij zei.

Broeder Branham zou niets doen om je werkelijk te leiden, omdat we leven onder vrije morele keuze. Nochtans, was het hem duidelijk dat ik overzeese trips ging maken, en hij bereidde me op zijn eigen wijze daarop voor zonder me te vertellen wat te doen. Hij zei me ook om verder te blijven zingen, en om de Ark verder te dragen. Alleen de Levieten, 'de priesters' mochten de Ark dragen, dat betekende dus dat ik een bediening had.

Broeder Branham vertelde me ook dat ik de voorganger hier was in Memphis. Velen hadden geprobeerd om gemeenten te starten in de buurt, maar ze zijn langs de kant van de weg gevallen. Hij had een manier om je voor iets klaar te maken. Hij kon binnenkomen en je karakter uiteenrafelen. Hij ging niet bij de naam van de mensen, maar door de ogen van God

zag hij de natuur van elkeen en hij kon die natuur samenvatten in een of twee woorden. Het toont gewoon een profeet te zijn.

Op paaszondag 1965, sprak Broeder Branham in de Tabernakel. Voor de dienst begon kwam Billy Paul naar de kansel en zei dat Broeder Branham de hele Ungren familie wou zien in zijn bureau. We zaten over de gehele samenkomst verspreid en we kwamen met 15 tot 20, allemaal in zijn bureau. Hij had een visioen ontvangen en wilde het ons brengen. In dat visioen, zag hij een zilveren schotel die mijn vader vasthield, en daarop stonden al onze namen, en de namen van de kleinkinderen enzovoort, geschreven op kleine kaartjes. Hij zei dat mijn vader aan hem zei: "Broeder Branham, ik geef ze allemaal aan u." Hij zei dat hij dit visioen al enkele keren gekregen had, en dat hij het ons wilde vertellen. Ik weet niet of hij ooit nog een andere familie op die wijze geroepen heeft, maar hij deed het met onze familie. Broeder Branham zei ook dat families van gelovigen in een gespan lopen, zoals een goed stel paarden of vee in een gespan lopen. Moeder was een persoon van groot geloof. Vader was een stil man die niet veel had te vertellen, en hij kwam later tot de Boodschap dan moeder. Eens toen ze samen met Broeder Branham aan het dineren waren, zei hij aan vader: "Broeder Ungren, ik zag u en Zuster Ungren wandelend hand in hand in het Duizendjarig Rijk." Vader zei: "Ach, ze zal me daar niet hebben." (dat was vader; hij was gewoon zo) Maar Broeder Branham zei: "Wel ja, toch zal ze!"

De laatste keer dat ik met Broeder Branham sprak was in augustus 1965. Het was een van zijn laatste samenkomsten in Jeffersonville, en na de dienst reden we naar Utica Pike. Ik zag een tarwekleurige stationwagen geparkeerd staan aan de supermarkt. Zuster Branham was er binnengelopen om iets te halen. Ik parkeerde, liep naar de kant van de bestuurder en begon met Broeder Branham te spreken. Ineens stond ik aan de passagiers kant, Broeder Branham was ineengezakt in zijn zetel, en duisternis kwam over zijn gezicht. Toen wist ik dat God hem klaarmaakte om me iets te zeggen. Een ding zei hij: "Wanneer het vee loeit, zingen ze." En hij zei me om te blijven zingen en de Ark te dragen. Het feit was, dat ik niet rondwandelde naar de andere kant van de wagen. Het was alleen maar nadien dat ik dacht: "Hoe kwam ik daar rond?" Pas later besepte ik dat God me daar geplaatst had. Hij wilde me aan de rechterzijde van de profeet. De linkerzijde is niet de goede kant om te zijn wat God betreft, weet je. Maar hij verplaatste me daarheen. Dat is wat hij met Philip deed, en ik geloof dat alles wat gebeurde in de Bijbel ook op de een of andere wijze gebeurde in de bediening van de profeet. Waar ik ook heenga, willen mensen dat ik over Broeder Branham vertel. Ze hebben het gevoel dat ik een dichte kompaan van hem was. Ik was niet zo dicht, maar onze paden hebben zich dikwijls gekruist, en hij had me altijd iets betekenisvol te zeggen.

Broeder Branham was een Nazarener in zover dat hij niet mocht roken en drinken, en hij was opzij gezet als de Nazarener. Ik kijk naar al de gebeurtenissen in zijn leven, en alle spreken van zijn bediening en roeping. Hij had diepzittende ogen die door je heen keken. Ik denk dat hij een eenvoudig mens was, en zijn natuur bekijkend, denk ik dat hij een melancholisch temperament had. Ik geloof dat hij een zeer intuïtief en zeer gevoelig mens was. Hij was gemaakt om geestelijk gevoelig te zijn. Hij leefde al die tijd in twee werelden, het meest in de andere wereld, wat moeilijk te begrijpen is, maar we krijgen er straaltes van. Er was een ernst rondom hem die indrukwekkend was. Hij moest niet proberen om nederig te zijn, dat was gewoon een deel van hem. De zaak die hem volledig anders maakte was de zalving van de Geest die op hem was. Mensen reageren daar emotioneel op. Soms denk je: "Net als een mens, een vat, zag God een man waardoor hij dit kon doen, of bereidde Hij een man voor om dit doorheen hem te doen?" Waarschijnlijk zijn beiden waar.

Cleo Evans

Geboren: 31 maart 1921

Woonplaats: Tucson, Arizona

Zij en haar echtgenoot, Welch, waren goede vrienden van William Branham, en hebben het bovennatuurlijke ervaren, door de jaren van hun verbondenheid met zijn bediening. Welch Evans ging heen op 12 oktober 1975.

In 1950, dat is wanneer de opwekking bezig was, en er waren zoveel mensen die ons advertenties stuurden dat die prediker hier zou zijn en de andere daar. We reisden er dan heen, kijkend, omdat we naar meer verlangden van de dingen van de Heer. Dat is wat het was. Op een dag, kwam mijn echtgenoot binnen voor de lunch, en hij bekeek zijn post. Hij nam een tijdschrift op en achteraan het blad was er een foto van Broeder Branham en Oral Roberts. Ik geloof dat Gordon Lindsay en een van Broeder Branhams broers ook op de foto stonden. Hij wees naar Broeder Branham en zei: "Dat is degene die ik wil horen." Ik zei: "Waarom, hem?" Hij zei: "Wel, kijk naar zijn ogen." Ik deed het, ook ik kon zien dat er met hem iets verschillends was.

Op een morgen hoorden we op de radio dat Eerwaarde William Branham een opwekking startte in Chattanooga, Tennessee, die maandagavond. Wij woonden in Tifton, Georgia, ongeveer tweehonderd mijl zuidwaarts. Welch zei: "Maak je klaar en zorg dat de kinderen gekleed zijn en we gaan." Ik had een zuster in Cleveland, Tennessee, waar we konden overnachten, hij ging tanken en ik zorgde voor de kinderen. Ik zei: "Ik moet nog het ontbijt klaarmaken." Maar hij zei: "Nee, we eten wel onderweg." We vertrokken, en die avond waren we in het auditorium. We hadden hier en daar al predikers gehoord, weet je. Ik heb me nooit bij een kerk aangesloten, maar Welch wel. Hij sloot zich aan bij de Kerk van God. We gingen luisteren naar Oral Roberts, in die tijd, was dat het beste wat we hoorden. Maar we sloten ons nergens bij aan, we gingen alleen maar naar de conferenties. Zo verging het ons tot we Broeder Branham hoorden.

Toen Broeder Branham op het podium kwam, was het als in een andere wereld. We waren nog nooit in zoiets dergelijks geweest. Er was iets speciaals met hem, maar ik wist niet wat het was. Ik wist niet dat we verondersteld werden een profeet te verwachten. Ik wist het gewoon niet. Ik had de Bijbel gelezen, maar er was zoveel dat ik niet begreep. Ik las alleen maar. Die avond in Chattanooga, toen hij de mensen eruit riep en hen vertelde wat er verkeerd met hen was, zei mijn schoonbroer, die met ons naar de dienst was gekomen: "Ik weet dat Broeder Branham dat juist zei, omdat ik die jongen ken. Ik weet wat verkeerd met hem was." Van toen af aan, wilden we niemand anders meer horen dan die profeet. Ik heb niets tegen die andere predikers, gewoon niets tegen iemand van hen. Maar we wilden alleen maar bij Broeder Branham blijven.

Het leek alsof de vijftien jaren, van 1950 tot 1965, zo vlug voorbij gingen. Hoewel we zijn banden hadden en altijd naar hem luisterden, toch was het pas op het einde van 1955 dat we naar Jeffersonville begonnen te gaan om hem te horen op regelmatige basis. Elke keer als Broeder Branham zou prediken, belde Billy Paul ons op, en we konden vertrekken.

We waren nooit samen met Broeder Branham tot in 1957, in Philadelphia. We namen ontbijt met hem en Zuster Branham en kleine Joseph. Aan de muur waar we zaten in het restaurant, hing er een prachtige foto van een meer met bomen er rond. Broeder Branham zei: "Dat ziet er uit of dit een mooie plaats is om te gaan vissen." Welch repliceerde, en ze begonnen over vissen te praten. Nogal vlug begon Broeder Branham te spreken over die kerels die gingen

vissen, en vertelde hoe diep het water was, en dat allemaal, en hoe ze de vissen verborgen voor de parkwachters. Ik bemerkte dat het gezicht van Welch rood werd, en ik dacht: “Wat gebeurt er nu?” Ik wist het niet, omdat Welch me er nooit iets over verteld had, maar ik ontdekte het. Als Welch en twee van onze jongens en die andere kerel uit vissen waren gegaan, vingen ze heel veel vis (meer dan het toegestane aantal) en ze lieten ze daar in het diepe water van het meer, ze verstoppend voor de parkwachters. Wanneer ze hen zagen komen, verborgen ze de vissen, toen ze terug weg waren, trokken ze hen terug op. Ik denk dat ze dit een drietal keer hebben gedaan. Broeder Branham vertelde het hele verhaal, juist exact hoe het gebeurd was! Welch zei tenslotte: “Wel, ik ben daaraan schuldig Broeder Branham.”

Nadien vroeg Broeder Branham aan Welch of hij hem daar naartoe wou brengen om te vissen, wat hij ook deed. Welch wilde een goede plaats voor Broeder Branham als hij kwam om te vissen. Zo zorgde hij ervoor dat zijn broer meeding om de beste plaats te vinden. Het was een prachtige plaats, maar er waren heel veel slangen en alligators en al die andere dingen. De broer van Welch werd daar vroeger door een slang gebeten, maar hoe dan ook, het was werkelijk een goede plaats om te vissen. Dat is de plaats waar ze heengingen.

Ik wist niet dat er iets gebeurd was toen Welch me thuis opbelde en zei dat ze klaar waren met vissen, en dat Broeder Branham bij ons zou blijven. Hij zei me het diner klaar te maken tegen de tijd dat ze thuis kwamen. Het was Broeder Branham die me vertelde dat hij aan het proberen was een grote baars uit het water te halen, Welch (die blootsvoets was en zijn broek had opgerold) zei: “Broeder Branham, ik zal hem voor je pakken.” Hij rende in het ondiepe water, en dat is wanneer ze hem beet, een grond ratelslang. Broeder Branham bad voor hem, en hij had nooit een probleem met die beet.

Broeder Branham overnachtte bij ons. Toen hij 's morgen opstond, kwam hij in de keuken voor we het ontbijt klaar hadden, en Linda en Marie (mijn twee oudste meisjes) wilden hem horen spreken, ze gingen zitten en luisterden. Ik moest alles alleen doen. Ik zei: “Linda, doe dit eens.” En ze zei: “Marie, doe jij het.” Dan kwam het naar mij terug, omdat ze aan het luisteren waren naar Broeder Branham. Maar het was werkelijk iets om hem in ons huis en aan tafel te hebben.

Eens zei hij me dat mijn kinderen de beste in de wereld waren. Dat was wanneer hij in ons huis was wanneer hij predikte in Tifton in 1961. Ik denk dat er een band is met de titel ‘*Thy House*’ (*Uw Huis*), wanneer hij sprak over het zitten luisteren naar een prediker op zo'n jonge leeftijd. Hij schepte over hen op. Ik zei, dat als ik nooit een andere beloning kreeg, ik de mijne al had, omdat hij me zei dat het een goede zaak was mijn kinderen zo op te voeden. Ik bleef thuis en zorgde voor hen, en droeg zorg voor mijn huisgezin.

We trokken naar Tuscon ongeveer zes weken, net voor de Zegels werden geopend. Welch had die vriend van ons gevraagd om gas en telefoon af te sluiten terwijl we weg waren, alleen maar die twee dingen. In plaats hiervan had hij alles afgesloten - gas, telefoon, elektriciteit en water - alles, maar we wisten het niet. Ik had allerlei soorten vlees in de diepvries. Hij was vol met varkensvlees, rundvlees, kalkoen, kwartel, groenten, fruit, en alles...

We waren in Tuscon voor zes weken en toen we klaar waren om te vertrekken, zei Welch: “Laten we gaan en Broeder Branham zien voor we vertrekken.” We reden naar hun huis en gingen samen met hem en Zuster Branham uit eten.

Na het eten reden we wat rond. Broeder Branham vroeg aan Welch: “Denk je dat de vis rond deze tijd zal bijten in Georgia?” Welch zei: “Oh, ja, het is een goede tijd.”

Wanneer hij dat zei, vroeg ik: “Broeder Branham, wanneer kom je ons bezoeken? Welch heeft nog eekhoorn in de diepvriezer met onze naam erop.” Hij en Welch zaten vooraan, ik en Zuster Branham achteraan. Toen ik dat zei, draaide hij zich om en keek me vreemd aan, maar sprak geen woord. Hij had ons eerder gezegd dat eekhoorn zijn favoriete maaltijd was. Weet je, een eekhoorn is niet zo vlezig, maar Welch kon het goed klaarmaken, oprollen en Broeder Branham's naam erop schrijven. Hoe dan ook, we hadden er heel wat in de diepvriezer thuis. Maar ik wist niet of ik iets verkeerd gezegd had, terwijl hij me bekeek.

Toen we in Tifton terug kwamen, gingen we naar mijn moeders huis, wat bijna in onze tuin was, om de sleutel te halen, en ze vertelde ons over de elektriciteit die zes weken was afgesloten. We beseften dat na zo'n lange tijd niets nog goed zou zijn in de diepvriezer. Toen we de achterveranda binnenkwamen waar de diepvriezer stond, hield Welch zijn flikkerlicht erop gericht, hij zou hem openen en zei: “Ga allemaal achteruit.”

Hij dacht dat het erg zou stinken. Maar toen hij het opende, was er niets vernietigd. Zelfs de kleine ijsbakjes bovenop het vlees en de groenten waren niet ontdooid. Een werkelijk wonder vond daar plaats. Moeder kon het maar niet begrijpen. Ze zei: “Welch, je moet wel een andere elektrische leiding hebben onder het huis naar die diepvriezer toe, omdat alles zes weken was uitgezet.” Ze vroeg Linda om haar nieuwe radio te halen om te zien of die daar zou spelen, omdat ze dacht dat daar zeker iets zou verbonden zijn. Ze namen de radio, en hij speelde niet. Ze zei: “Ik kan het gewoon niet geloven. Dat is een wonder.” Ik denk dat er iets gebeurde toen ik Broeder Branham vertelde dat zijn naam daar op de eekhoorn stond in de diepvriezer, en omdat hij zich omdraaide en zo keek, je kon gewoon iets voelen.

In 1964, verloren we onze zoon, Jimmy, in een auto-ongeval. Hij was 18 jaar oud. Broeder Branham was gedurende die tijd buiten de stad, we belden onmiddellijk Billy Paul.

Een beetje later, belde Broeder Branham Welch en vertelde hem dat de Here hem niets had laten zien in verband met Jimmy's heengaan. Maar zodra hij hoorde van het wrak, doorzocht hij direct 'alle regionen' en kon hem niet vinden. Dan zei hij aan Welch dat hij het wrak zou gaan bekijken. Hij vertelde Welch dat Jimmy heel zeker op de passagierszetel zat toen het gebeurde, want zodra de auto de vrachtwagen raakte, zag hij een licht de rechterzijde van de wagen verlaten, en het ging direct naar God.

Hij zei: “Broeder Evans, als je wil weten waar Jimmy is, hij is nu aan het spreken met mijn dochter, Sharon Rose.” Dan zei hij verder: “Als je tot Jimmy zou kunnen spreken en het hem zou vragen, zou hij zeggen: Pa, ik wil niet terugkomen, laat me maar hier.”

Dan vroeg Broeder Branham aan Welch om de familie samen te roepen en te beslissen of wij wensten dat hij iets zou doen. 's Anderendaags, vroeg in de morgen, belde Broeder Branham terug naar Welch, en van toen af aan was het alsof we een vrede hadden die alle begrip te boven ging.

Drie dagen na de begrafenis, kwamen we te Tucson. We moesten er gewoon even uit. De eerste plaats waar we stopten was bij de Norman's. Zuster Norman stelde voor dat ik Zuster Branham zou opbellen. Ze zei: “Ik bel en jij praat met haar.” Ze draaide het nummer en gaf me de hoorn. Ik sprak met Zuster Branham en ze zei: “Zuster Evans, Bill is nu niet binnen, maar hij wenst jullie allen te zien.” Direct daarna hoorden we een geklop op de deur van Zuster Normans huis, en het was Broeder Branham. Hij begon direct over Jimmy te praten. Ik wenste dat we dat alles op band hadden wat hij vertelde, maar ik denk dat het de wil van de Heer was dat we het niet hadden. Hij zei dat Jimmy niet zou willen terugkomen. Dan zei hij: “Wanneer Jimmy u terug zal zien, zal het voor hem zijn alsof het maar drie minuten geleden was dat hij u gezien had.”

In het eerste gedeelte van februari 1965, leefden we in Tucson, en Welch had een servicestation in de Park Laan, op drie blokken van waar Broeder Branham woonde.

Op een morgen, was Welch vertrokken naar het station, en Ronnie en ik brachten Martha June (mijn jongste) naar school. Het was een prachtige dag en er was geen wolkje aan de lucht.

We zetten haar af, en we waren op weg naar het station toen Ronnie zei: “Mama, kijk naar de bergen. Kijk naar die wolken.” Ik keek, en het was rechts van de plaats die genoemd wordt Vinger Rots, en daar was een groep amber kleurige wolken. We letten erop, en soms zouden er hier vijf verschijnen en daar twee. Dan zouden ze wisselen. Ongeveer 45 minuten was het heel raar, en we zaten daar en keken. Ronnie zei: “Ik weet waar Broeder Branham is. Hij moet precies daarboven zijn.” Ik zei: “Je weet dat alleen God zoiets kan doen.” Het was gewoon zo anders. Ik had nog nooit zoiets als dat gezien.

Broeder Branham vertelt het op de band dat wij dat zagen, en hij zei dat het exact de plaats en de tijd was wanneer de Heer tot hem sprak over *‘huwelijk en echtscheiding.’*

De laatste keer dat ik met Broeder Branham sprak was aan het station, de dag voor de familie Jeffersonville verliet op 18 december. Hij kwam naar de auto waar ik en Linda waren, en hij zei: “Ik hou ervan om te reizen, maar deze keer niet. Je weet, de wegen zijn nat en glad. Het zal een tijdje duren voor ik terug zal zijn, omdat ik misschien een nieuwe wagen koop en het duurt een tijd om hem binnen te brengen.” Hij praatte wat door, dan zei hij: “Weet je, ik ben tweemaal getrouwd geweest, en ik zou liever één dag getrouwd zijn dan vrijgezel te zijn voor 300 dagen.” De volgende dag, voor zover wij wisten, waren Broeder Branham en zijn familie op weg naar Jeffersonville. Welch en ik reden die avond naar hun huis, en ik vergeet dit nooit. Hij stopte en zei geen woord. Ik kon niet anders dan huilen als om mijn leven te redden. Ik wist niet wat het was, iets kwam over mij. We bleven daar voor een tijdje, gingen weg en reden door naar ons appartement. Net toen we binnenkwamen, vertelde Linda ons dat Broeder Branham een ongeval had en het zou heel erg zijn. Nadat ze het ons gezegd had zei Welch: “Maak de reiskoffers klaar, we gaan naar Amarillo.”

Ik herinner me dat de maan zo rood was als bloed die avond. In Amarillo, kregen we een appartement aan de overkant van het hospitaal. Daar was enorm veel volk, en ze gingen binnen om Broeder Branham te zien. Ik had er nooit aan gedacht om ook naar binnen te gaan en hem te zien, maar op een avond was het al laat en ik zat in de wachtkamer toen een verpleegster naar buiten kwam naar me keek en zei: “Wil je binnenkomen en Eerwaarde Branham zien?”

Ik dacht niet dat ze tot mij sprak, maar ik keek rond en daar was niemand anders dan ik.

Ik zei: “Ja” en ze gaf me een kleed en ik ging naar zijn bed. Hij was in tractie, en had een band om zijn hoofd. Ik wandelde naar hem toe en plaatste mijn hand op de zijne en mijn andere op zijn schouder. Ik stond daar voor een tijdje en maakt geen geluid. De tranen kwamen zo snel dat mijn kleed overal nat werd. Ik stond daar alleen maar. Ik was al een tijdje binnen toen de verpleegster terugkwam en zei dat er nog veel mensen buiten stonden die hem wilden zien.

Ze zei, dat als ik nog eens zou willen binnen komen ik het haar moest laten weten, maar ik deed het niet. Vooraleer Tucson te verlaten, zei Broeder Branham: “Ik zie je met Kerstmis, zoniet voordien.” We zagen hem met Kerstmis, maar het was niet zoals wij dachten.

Ik zou dit willen zeggen: of Broeder Branham sprak met boeren, ministers, of dokters; of hij net terugkwam van de jachttrip in jeans; of hij op het podium was in een pak; het leek alsof iedereen altijd in hem geïnteresseerd was, en naar hem aangetrokken was. (niet alleen zijn vrienden, maar ook het grote publiek)

De wijze waarop hij handelde en zich gedroeg, werd door iedereen bewonderd.

Ik kan niet zien dat iemand in contact met Broeder Branham zou komen zonder hem werkelijk lief te hebben.

Marbel Branham

Geboren: 26 juli 1921

Woonplaats: Jeffersonville, Indiana

Aan de voet van Spring Street in Jeffersonville, getuigen zij en haar beste vriendin Meda van een fenomenale gebeurtenis in 1933.

Wanneer we opgroeiden waren Meda en ik steeds goede vrienden. We verschilden twee jaar in leeftijd, en we waren beiden arm opgebracht, zeer arm. Hoewel Meda's familie nogal wat verhuisde, van huis tot huis, het bleef steeds binnen een half dozijn blokken van mijn huis in de Fulton Street, net tegenover het pad achteraan waar we nu wonen.

We waren nauw verbonden, hoewel we verschillend opgroeiden. Mijn familie geloofde niet in het naar de kerk gaan, maar als een klein meisje, pas 12 jaar oud, was ik getuige toen de Vuurkolom verscheen tijdens de doop, in 1933.

Ik kan me van die tijd weinig details herinneren, daar ik nog jong was, maar ik geloof dat ik de enige overlevende ben die dat wonderbare ding zag gebeuren. Toen ik 16 jaar was, doopte Broeder Bill me op diezelfde plaats.

Ik denk dat ik begon naar de Tabernakel te gaan omdat Meda daar ging. De dingen waren toen anders. In die dagen, had de gemeente een aarden vloer, en een dikbuikige kachel op de zijkant. Er kwamen misschien geregeld 50 mensen. Ma Broy, Meda's moeder, was de portier, en twee van haar broers, Arnold en Rudy, speelden in het orkest, gitaar en basviool, denk ik.

We hadden elk jaar een kerstspel en een kerstboom, en Broeder Bill deelde snoep en sinaasappelen uit aan al de kinderen onder een bepaalde leeftijd. Dat waren de mooiste tijden.

Ik herinner me Hope, wanneer zij en Broeder Bill trouwden. Zij was groot, een nogal ernstige persoon, zeer stil. Eigenlijk waren zij en Meda in veel zaken gelijkaardig. Meda zorgde veel voor de kinderen, en het was echt moeilijk om te begrijpen toen Hope en Sharon Rose naar de Heer gingen.

Ik was eigenlijk niet verrast toen Broeder Bill en Meda verliefd werden. Dat was zo ongeveer dezelfde periode dat ik met Doc, Broeder Bill's broer, begon te gaan. Meda en ik hielpen bij elkanders huwelijk. We moesten beiden een kleed lenen voor die gebeurtenis, en geen van ons had geld voor foto's, bloemen, recepties, of dergelijke dingen. Ook anderen die we kenden hadden het niet!

Zij en Broeder Bill trouwden in het huis van Broeder Carpenter. Het was in oktober 1941, in New Albany. Doc en ik trouwden in januari 1942. Broeder Bill trouwde ons in de voorkamer van het huis waar zij woonden. Het was rechtover de Tabernakel, in de 922 Eight Street.

Er waren maar twee kamers, een slaapkamer en een keuken, en we werden getrouwd in de slaapkamer. Kleine Billy Paul was daar, en hij was de enige naast Broeder Bill, Meda, Doc en ik. Wanneer we getrouwd waren verhuisden Doc en ik naar dit huis hier, tegenover de Tabernakel in de Penn Street. Meda en ik bleven al die jaren goede vrienden, en we waren veel samen. Broeder Bill hoorde ons graag zingen, en wij zongen: "Het zand is gewassen in de voetsporen" en Doc zou zingen: "De levensboot" Ik kan naar die liederen niet meer luisteren omdat ze me teveel tranen bezorgen.

Doc hielp ook in de Tabernakel. Hij was vele jaren zangleider, tot hij ziek werd en verzorging nodig had. Hij ging heen in mei 1975. In die tijd, denk ik niet dat veel mensen wisten dat

Broeder Bill een profeet was. We wisten alleen dat hij iemand was die heel, heel speciaal was. Toen hij naar verschillende samenkomsten begon te reizen, vooral naar de samenkomsten in Ohio en er rond, toen gingen Doc en ik er ook heen. We zagen zoveel mensen genezen worden, en zoveel wonderbaarlijke dingen gebeuren. Van al zijn broers, waren Howard, Donny en Doc de enigen die met hem in de samenkomsten waren. Ik denk dat Broeder Bill helemaal anders was dan zijn broers. Hij was niet afstandelijk t.o.v. hen, maar hij had een speciale roeping in zijn leven. Een prediker zijnde zette hij zich apart. Maar als er iemand in de familie was die hem nodig had, stond hij altijd voor ons klaar.

Ik zal nooit vergeten toen mijn Donna huwde. Ze was het enige meisje dat ik had, en ik was verscheurd. Broeder Bill kwam naar ons huis en ik zat in het portaal. Hij zette zich neer en begon met mij te spreken. Hij zei: "Mabe, weet je, ze worden ons gewoon voor een tijdje uitgeleend." Hierna, begon het beter te worden. Dat is waar, ze zijn ons een tijdje uitgeleend.

Ik was zeker bevoorrecht in mijn leven om de dingen te hebben gezien die ik gezien heb en al die wonderbaarlijke dingen te weten die God ons geopenbaard heeft door Broeder Bill. Ik wou hier niet meer blijven toen Doc heengegaan was, maar Hij weet waarvoor Hij me gebruiken kan. Ik dank de Heer dat Hij zo goed voor me is geweest.

We hadden vandaag een kleine familie bijeenkomst, gewoon mijn broers en de anderen.
Mama is heengegaan.
We waren gewoon elkaar bij haar thuis te ontmoeten,
nu gaan we bij Deloris thuis.
We hadden die namiddag een goede tijd daar...we zongen enkele liederen, we speelden enkele lofzangen en andere dingen.

William Branham
14 juli 1963

Carl Wheeler

Geboren: 30 september 1921

Woonplaats: Tuscon, Arizona

Tijdens een jachttocht in Colorado, was hij getuige van een gebeurtenis, die ons herinnerde aan het wonder van Marcus 4:39.

Ik werd geboren en groeide op in wat ze noemen een rivierbodembouderij, ongeveer zeven mijl langs de rivier van New Albany, Indiana. Daardoor werden we gekarakteriseerd als rivierdarters, omdat we gingen lopen elke keer als het regende en het water opkwam.

Ik woonde daar totdat ik westwaarts trok in 1966.

Misschien ken je die periode niet, de jaren toen ze de grote orkesten hadden, Benny Goodman en Guy Lombardo. Ik hield ervan me op te kleden en te walsen en te dansen, en dat hield ook een beetje drinken in.

Op een afspraakje ontmoette ik mijn toekomstige vrouw, en de Heer veranderde me volledig. Ze deed nooit iets verkeerd in haar leven. Van toen af is het dansen en drinken verdwenen. Dat was mijn keerpunt, en ik begon naar de Methodisten kerk te gaan, waar zij zondagschool lerares was.

Dan kreeg ik het boek van Gordon Lindsay in handen, over Broeder Branham *'Een man van God gezonden.'* Ik las het en dacht: "Als Broeder Branham ooit naar de stad komt, dan zal ik zeker mijn best doen om hem te zien" niet bewust zijnde dat hij slechts enkele mijlen van ons vandaan leefde, in Jeffersonville. Pas later ontdekte ik het.

De eerste samenkomst die ik kon meemaken was in de Jeffersonville hogeschool. Ze hadden een klein podium in het midden van de turnzaal. Ik nam plaats in de tribune. Die avond gebruikte hij de gave van de mensen bij de hand te nemen. Ik stond niet dicht genoeg om de verkleuring te zien die het voortbracht, maar ik associeerde de gave die hij had met deze van Mozes. Ik was er werkelijk door geraakt, en ik wist vanaf het eerste moment dat ik hem zag dat de genezingen echt waren en bovennatuurlijk.

Later, ging ik samen met mijn oudste dochters, Jackie en Madeline, naar de Branham Tabernakel. Ik was hongerig naar het bovennatuurlijke, en ik vond het in Broeder Branham.

Ik ontmoette hem niet voor de 'Acton kampmeeting' in 1955. Billy Paul gaf gebedskaarten uit en mijn vrouw en ik zijn er heengegaan. Ik zat altijd wat ver weg van Broeder Branham. Niet dat ik bevreesd was van hem, maar het was de eerbied en het respect dat ik voelde, en ik bleef terughoudend. Het enige wat me interesseerde was wat hij te zeggen had. (Ik kon nog goed horen in die tijd.)

We zaten ongeveer twee of drie stoelen van het einde, en Billy Paul kwam naar me toe en bood me een gebedskaart aan. Ik wou ze niet aannemen, maar een vriend van me zei: "Carl, neem jij die gebedskaart maar." Nederig en verplicht, was ik de derde of vierde die geroepen werd. Het maakte me bevreesd. Ik was naar de specialist geweest omdat ik dacht darmkanker te hebben. Ik kwam in de gebedsrij en als Broeder Branham me vast nam, vertelde hij me exact wat de dokter me had verteld. Ik denk dat hij zei: "Je zult in orde zijn" of iets gelijkaardigs; ik herinner me de bewoording niet meer. Dan zei hij: "Je kwam eigenlijk niet hiervoor. Je kwam hierboven voor de doop met de Heilige Geest." Hij bad voor me, en dat was zo'n bovennatuurlijke ervaring voor mij, dat ik denk het niet helemaal gevat te hebben. Ik denk dat mijn verstand voor een tijdje versuft was.

Enkele jaren later, kwam Broeder Neville naar me toe en vroeg me of ik me zou wou bedenken om diaken te worden. Ik zei: “Nee, ik wil dat niet.” Dan kwam Billy Paul naar me toe en zei: “Mijn vader wil je direct spreken.” Ik ging zijn kamer binnen, achteraan in de kerk. Hij vroeg: “Wat is uw probleem Broeder Wheeler? Zei iemand iets verkeerd?” Ik zei: “Nee, iedereen is goed voor mij.” Hij zei: “Wat is het eigenlijk?” Ik zei: “Er zijn meer mensen die bekwaam zijn dan ik om diaken te worden.” Hij zei: “Wie?” Wel, ik noemde er een paar en hij zei dat ze geen diaken wilden worden. Ik zei: “Wel, Broeder Branham, ik kan zelfs niet in het publiek bidden.” Hij zei: “Zeg hen dat ze je niet vragen.” Zo ging hij voort. Hij zat op een stoel en hij wou voor me bidden. Zo knielde ik neer en hij bad voor me. Ik bleef diaken in de Tabernakel voor vijf of zes jaar, totdat Broeder Branham wegging.

Jagen in Colorado met hem was een wonderbaarlijke ervaring. Hij vertelde ons allen onervaren jagers, welke richting we moesten uitgaan en ik ging en ik kreeg mijn hert. De volgende dag, kwamen grensjagers naar het kamp en vertelden dat er een grote sneeuwstorm op komst was. Ze zeiden dat we best konden opruimen, en dat ze alle jagers verwittigden om terug te gaan terwijl ze nog konden. Broeder Branham riep onze groep samen en vroeg wat we wilden doen. We zeiden dat we wilden blijven en de tocht uitrijden. Broeder Branham zei: “Als de eerste sneeuw begint te vallen, dan zorg je ervoor dat allen haastig naar het kamp terugkomen, want er zou werkelijk een hoop sneeuw kunnen vallen en jullie zouden komen vast te zitten”. Ik had al mijn hert, maar ik klom naar een plaats waar ik wou heengaan, ongeveer drie vierde van de berg omhoog. Dan begon het te sneeuwen, toen kwam ik naar beneden, zoals hij zei te doen. Toen ik in het kamp kwam, realiseerde ik het me niet direct helemaal, maar de zon kwam op. Het was een geweldige zwaar overtrokken lucht, maar de wolken trokken weg. Toen wist ik het niet, maar de profeet had de woorden gesproken: “Zon, schijn; wolken ga terug waar je vandaan kwam.” Dat was een groot wonder waarvan ik getuige was, toen het gebeurde.

Ik was altijd tevreden als ik hem maar kon horen zeggen wat hij te zeggen had. Ik durfde nooit mijn arm om hem heen slaan, of zoiets. Ik keek teveel naar hem op, zelfs toen we jaagden. Ik bekeek hem altijd als méér dan een profeet.

Ik was daar in de Tabernakel toen Broeder Branham ‘*de gemeentetijdperken*’ predikte en God Zelf neerkwam en die profeet bevestigde voor mijn ogen. Dat Licht, dat verscheen was een bovennatuurlijke zaak voor mij.

Ik was daar vele keren in de Tabernakel, toen Broeder Branham naar de kansel kwam en zei: “Jullie weten allen waarop ik wacht.” Dan zei hij direct: “Nu is Hij hier. Ik neem elke geest onder mijn controle.” Dat was altijd een geestelijke schok omdat hij daar een bevelhebbende houding had.

Hij verhief Jezus Christus hoger dan welk persoon die ik ooit kende of hoorde. Ik keek nooit naar hem als God, al waren er velen die het deden. Ik hoorde dat Broeder Branham zei dat hij zijn bediening zou stoppen als ze dat hadden gedaan. Maar ik ga terug tot de les van Mozes. God maakte Mozes een god, en Aaron was zijn profeet, en dat is de wijze waarop ik het zie.

Helen Downing

Geboren: 30 november 1921

Woonplaats: Memphis, Tennessee

Van de vroege genezingscampagnes herkenden zij en haar moeder de hand van God in het leven van William Branham, en ze volgden trouw zijn bediening.

Ik hoorde Broeder Branham voor het eerst in 1947. Hij was in Jonesboro, Arkansas in de Richard T. Reeds kerk, en de diensten werden over de radio uitgezonden. Hij predikte goddelijke genezing en ik sprak erover met mijn moeder.

Ze was heel geïnteresseerd en zei: “Ik zal hem opbellen.” Ze belde en kreeg Broeder Branham aan de telefoon, dat was zo ongewoon, dat we zagen dat God ongetwijfeld aan het werk was. Hij nodigde ons uit voor de diensten, zo reden we naar Jonesboro.

We geloofden in goddelijke genezing en ook al waren er toen ook nog andere genezings evangelisten, niemand kon vergeleken worden met Broeder Branham.

Zijn campagnes trokken veel volk, en velen werden genezen. We bleven enkele dagen in Jonesboro, en we waren onder de indruk. We hoorden ook dat Broeder Branham predikte in zijn thuisstad Jeffersonville, Indiana. Zo besloten moeder en ik daarheen te rijden.

We kwamen terecht in een woensdagavond gebedsdienst en er waren slechts enkele mensen aanwezig. Het was in het midden van de winter en het was zeer koud. Er was een dikbuikige kachel in de Tabernakel op de rechterkant van het heiligdom, vooraan, en Broeder Branham vroeg iedereen om rond de kachel te zitten toen hij zijn boodschap sprak. We waren zo blij hem te kunnen horen in zijn thuisstad. In die tijd, was Broeder Branhams secretaresse zuster Cox, en ze schreef me en liet me de tijden van de diensten weten. Moeder en ik zouden gaan, zoveel als mogelijk. We hielden er zo van, en we realiseerden ons dat hij verschillend was van welke andere evangelist of genezingsdienaar ook die we hoorden. Hij was zo nederig en eerlijk. We wisten dat God Broeder Branham gebruikte op een dergelijk ongewone wijze.

In 1953, belde Richard Reed me en zei dat Broeder Branham opnieuw in zijn kerk zou zijn, de ‘Bijbel Uur Tabernakel’, en hij wou dat ik kwam en de piano bespeelde. Vera, mijn zuster, ging ook en speelde de vibra-harp in de samenkomsten die vijf of zes dagen duurden. Vele jaren, was ik bevoorrecht om in verschillende samenkomsten van Broeder Branham te spelen.

Ik werd ook verschillende keren genezen. Eens was ik in de gebedsrij en hij nam mijn hand en zei: “Je hebt wat je denkt dat je hebt, maar de Heer heeft je genezen.” Ik dacht TB te hebben, maar ik was genezen en had nooit meer enig symptoom hierna.

We verheugden ons heel erg in de samenkomsten. We wisten dat er iets met hem was dat zo verschillend was, en we waren zo gezegend wanneer we onder zijn lerende bediening zaten.

Toen hij leerde, wisten we dat het ongewoon was en we geloofden elk woord dat hij zei. We wisten dat hij een profeet van God was voor zijn generatie; dat begrepen we direct. Hij kwam om een Bruid te roepen, en we danken de Heer dat we bevoorrecht zijn om ertoe te behoren.

Een bepaalde tijd, dachten velen dat anderen niet meer moesten prediken. We wisten dat we hier iemand nodig hadden om ons te helpen en te leiden. Mijn broeder, Morris Ungren, had vroeger gepredikt, zo vroeg ik: “Broeder Branham, er zijn er verschillenden onder ons hier die niet weten of we naar de samenkomsten moeten gaan en naar hem luisteren of niet.”

Hij zei: “Zie, Zuster Downing, Broeder Morris is herder van uw kudde daar. Ga gewoon.”
Dat was onze start om naar de gemeente te gaan.

In juli 1963, waren moeder en ik op weg naar Jeffersonville en we waren net Paris, Tennessee voorbij, toen plots, ik weet niet waarom, de auto plotseling op het andere rijvak schoof. Er kwamen wagens op mij af, en ik herinner me te zeggen: “Oh, Jezus,” en onze wagen keerde plots terug de andere kant op en ging een steile helling af. Toen we stopten, was ik niet gekwetst, maar de ruwheid van de rit had ervoor gezorgd dat de borst van Moeder een beetje gekwetst was. Ik zei: “Moeder, ik klim terug de snelweg op en zie of ik iemand kan laten stoppen.” Ik ging op tot de autosnelweg en bad: “Heer geef ons iemand die wil stoppen” en de eerste auto stopte. Het was een man en ik vertelde hem over het ongeval en vroeg of hij ons kon meenemen tot Paris. Hij vroeg waar de auto was, omdat hij hem niet kon zien, en ik zei: “Hij is in het bos en moeder is erin.” Hij hielp moeder in zijn auto, en reed ons naar een van de benzinestations in Paris. De baas wilde weten of we gekwetst waren, en we zeiden dat we niet gekwetst waren, maar hij belde de politie, en een takelwagen werd gestuurd om onze auto te checken. Ze belden hem terug en vroegen: “Niemand gekwetst?” Hij zei: “Nee, ze zitten hier.” De officier zei: “Ik weet echt niet hoe ze hieruit gekomen zijn.” Ik belde Billy Paul om hem over moeder in te lichten, omdat ze zich niet goed voelde, en hij zei: “Zuster Helen, ik ga direct naar pa’s huis en vraag hem te bidden voor je moeder en ik bel je terug. Het was in het midden van de nacht, maar hij ging en wekte Broeder Branham en vertelde hem over het ongeval, en hij begon onmiddellijk te bidden. Hij vertelde Billy Paul: “Zeg hen dat ik geloof dat het goed zal zijn.” Toen Billy Paul belde en het me vertelde, zei ik: “Wonderbaar. Nu moeder je bent ok, laten we maar verder gaan.” We namen de trein om één uur ’s morgens en gingen naar Jeffersonville. Later in de morgen sprak Broeder Branham over het onderwerp ‘*Waarom schreeuwen, Spreek !*’ en ik verbond dit met het ongeval waarin we betrokken waren, en hoe God ons gespaard had. Morris, mijn broer, zong die morgen “Down From His Glory” (Neerkomend uit Zijn Heerlijkheid), en Broeder Branham merkte op dat dit lied deze morgen meer betekende dan de dag voordien, omdat de God van de Hemel zijn lieveling moeder en zuster gespaard had. We werden ook zo bemoedigd door die diensten. De Heer was zo goed voor ons. We vernamen enkele dagen later dat onze auto totaal verloren was.

We leerden de ganse familie Branham kennen, en vele keren zijn we samen uit eten gegaan. Ik hield ervan om Zuster Branham te bezoeken. Ze was zo’n lieflijke persoon, en ik dacht heel hoog over haar. Een keer hebben moeder en ik Zuster Branham bezocht toen Broeder Branham terugkwam van een jachttocht. Ik had problemen gehad met mijn ogen, een zwakte, en als ik verkouden was zouden ze bijna gesloten zijn.

Moeder wou Broeder Branham vragen over mijn jongste broer, Richard, die wilde trouwen, al was hij nog heel jong. Het maakte haar ongerust. Toen Broeder Branham via de achterdeur binnenkwam zei hij: “Weet je, als ik mijn leven opnieuw zou moeten leven, zou ik heel jong trouwen, en het Evangelie prediken.” Hij zei dat direct, het eerste wat hij zei! Moeder had zelfs niet de kans het hem te vragen, maar hij beantwoordde haar vraag onmiddellijk, dus wist hij wat ze aan het denken was. Hij bad voor mijn ogen, en ik werd niet direct genezen, maar ik ontving mijn genezing geleidelijk. Na enkele maanden, waren mijn ogen volledig in orde.

Broeder Branham was zo nederig en eerlijk dat je je onwaardig voelde wanneer je in zijn nabijheid was, wetend hoe groot zijn bediening was en zijn roeping.

Hij vervulde dat gedeelte waar wij naar verlangden. We leerden hem en zijn familie lief te hebben en wisten dat zij ons liefhadden. Het is moeilijk om hem te beschrijven, maar we wisten dat hij zonder twijfel degene was voor het uur.

Vernon Mann

Geboren: 21 juni 1923

Woonplaats: Tuscon, Arizona

Een diaken en assistent voorganger in de Branham Tabernakel. Een onverwachte uitnodiging gaf hem een plaats om op de eerste rij een wonderbaarlijke handeling van God te zien.

Mijn broer en zijn vrouw werkten op defensie, ten oosten van Jeffersonville, Indiana, in 1947. Hij vertelde me over een prediker genaamd William Branham die de mensen kon vertellen wat er verkeerd met hen was, dan bad hij ervoor en ze werden gezond. Ik vroeg: "Hoe denk je dat hij dat doet?" Hij zei: "Ik weet het niet." Zo liet ik het aan mij voorbijgaan en gaf er geen aandacht meer aan. Ik deed andere dingen.

In 1950, werden mijn vrouw Georgia, en ik gered in de samenkomsten van evangelist Jack Schuller, we begonnen naar de hoofdstraat Methodisten kerk te gaan in New Albany, Indiana. De naam van onze voorganger was Broeder Lim Johnson.

Omtrent dezelfde tijd kreeg Georgia's tante het boek in handen '*Een man van God gezonden*' van Gordon Lindsay. We bezochten haar bij haar thuis voor een maaltijd en al wat ik wou doen was zitten en lezen.

Carl Wheeler, een familielid en buurman van mij, was daar ook, en zo las ik voor een tijdje, dan nam hij het en las een tijdje. We werden zo geestdriftig, en in mei gingen we voor het eerst naar de Branham Tabernakel.

In 1952, en opnieuw in 1953, nodigde onze voorganger, Broeder Lim (op de band noemt Broeder Branham hem 'Broeder Lum') Broeder Branham uit om diensten te hebben in Main Street Methodistenkerk. De predikingen werden niet opgenomen, maar ik herinner me op een avond dat hij een prediking bracht getiteld: '*Gebruik wat je in je hand hebt en veeg de duivel weg.*' Hij sprak over Shamgar met de geit, Samson met de ezelskaak, en David met zijn slinger en vijf keien. Het was prachtig.

Op een avond was de gemeente zo volgepakt met mensen dat Broeder Branham niet via de deur kon binnenkomen. Hij moest via het kelderraam naar binnenkruipen om dan via de trappen naar de kansel te komen.

In 1954 waren we in de dienst in de Tabernakel en Broeder Branham vroeg dezen die wilden gedoopt worden naar voren te komen. Mijn zitplaats werd zo heet dat ik niet meer kon blijven zitten; ik moest opstaan. Op diezelfde avond werden ik en Broeder Orman Neville (die later voorganger zou worden van de Tabernakel) gedoopt.

Nadat ik gedoopt was, ben ik geleidelijk uit de Methodisten kerk gegaan en we startten een kleine zending in Albany.

We noemden onszelf 'Evangelische Methodisten' en we doopten in de Naam van de Here Jezus Christus, blijkbaar had de Methodistenkerk geen controle over ons. Er kwamen ongeveer een 30 tal personen, maar wanneer Broeder Branham in de Tabernakel was, werden onze samenkomsten afgelast, en iedereen van ons wilde naar hem gaan luisteren.

In december 1962, net nadat Broeder Branham '*Heren, is dit de tijd?*' gepredikt had, sloten we de deuren van de zending voorgoed, zodat we regelmatig naar de Tabernakel konden gaan. We wilden niets meer missen.

Broeder Branham was altijd nauw bevriend met Broeder en Zuster George Wright, en hij sprak vele keren over hun kinderen – broeder Shelby, zuster Hattie, en zuster Edith. In 1955, op Edith's verjaardag, ging ik naar het huis van de Wrights. Broeder Branham was daar, samen met Broeder Banks Wood en Broeder Junior Jackson.

Ze waren allen klaar met eten, en de vaat was klaar. Zuster Wright had een laken over de vaat gelegd, zoals de ouderen vroeger deden. Broeder Branham zat daar en sprak met Edith voor een tijdje, en dan sprak hij met de rest van ons. Kleine Edith, armen en benen zeer kreupel rond haar lichaam, had zelfs nog geen rolstoel. Ze hadden een wagentje dat leek op een boodschappenwagentje met vulling erin om haar rond te voeren; anders, zat ze meestal op een grote stoel.

De Wright's hadden een zeer eenvoudige plattelands woning. Ze hadden geen stromend water, je moest een emmer nemen en beneden naar de bron gaan en hem terugbrengen. En terwijl ik daar zat begon ik te denken: "lieve hemel, die man is naar India geweest, Europa, Zuid-Afrika, en al die andere plaatsen; hij spreekt over de koning van Engeland, de Burgemeester van Durban, de Congressman van de Verenigde Staten, en dan komt hij tot een kleine plaats zoals deze om onder de vrienden te zijn!"

Als we alleen maar een klein beetje van die geest in ons konden krijgen en een beetje vriendelijker worden, hoeveel verder zouden we gekomen zijn. Ik heb een uitdrukking om hem te beschrijven. Ik heb niet de bedoeling hem te degraderen, maar ik noem hem altijd 'man van de kleine gewone mensen'. Als je denkt aan Broeder George Wright en de anderen, wat wereldse goederen betreft hebben ze niet veel. Maar hoewel hij verbonden was met al die invloedrijke mensen, toen hij terugkwam, bleef hij nog steeds Broeder Branham.

Daarom zeg ik dat hij een 'man van de kleine gewone mensen' was. De kleinsten betekenden voor hem evenveel als de groten.

In oktober 1963, was ik hoofdgetuige van een buitengewone ervaring die Broeder Branham had toen hij ging jagen in de bergen van Colorado.

Het was door enkele ongewone omstandigheden dat ik aan die trip kon deelnemen, te beginnen met mijn zoektocht naar een oude pick-up vrachtwagen – een 1950 Chevy voor \$195.

Broeder Carl Wheeler was uitgenodigd door Broeder Banks Wood om hem en zijn zoon, David, te vergezellen met Broeder Welch Evans en zijn zoon Ronnie, om te jagen op hert en eland nabij Kremmling, Colorado. Eenmaal daar aangekomen, zouden Broeder Branham en Broeder Billy Paul die van Tuscon kwamen, zich bij hen voegen.

Ik had die oude pick-up gekocht, zo vertelde ik Broeder Carl dat ik hem met zijn volledige uitrusting naar Broeder Wood's huis zou brengen, vanwaar ze de 16de 's morgens zouden vertrekken. Toen we daar aankwamen, zei Broeder Wood me: "Broeder Mann, we hebben een extra vrachtwagen nodig. Waarom ga je niet met ons mee?" Eerst weigerde ik, geen groot jager zijnde, maar Broeder Wood vroeg het verschillende keren en tenslotte zei ik ja, zelfs niet gelovend dat ik op jacht zou gaan met Broeder Branham.

Ik had maar enkele minuten om alles samen te rapen, dus liep ik naar huis greep een lege twintig liter blikken doos, en pakte mijn kleren erin. Ik was geen jager dus nam ik mijn visgerief mee in plaats van een geweer, en tenslotte, gooide ik er een slaapzak bij die ik in de K-Mart had gekocht voor \$9,95. Toen haastte ik me naar Broeder Wood en al gauw waren we met zijn zessen onderweg.

Kremmling was slechts enkele winkels – een grootwarenhuis en een benzine station – en een straat die 60 meter breed was, maar het leek erop of ze vergeten waren er huizen langs te plaatsen! We gingen binnen om wat eetwaren te kopen, en toen we buiten kwamen zagen we Broeder Branham en Billy Paul op straat naar ons toekomen. Vlug hierna reden we naar de bergen waar we een kamp opsloegen.

Toen het kamp opgeslagen was, sprak Broeder Branham met ons over veiligheid en sportiviteit. Hij wou niet dat er ongevallen zouden gebeuren. Beneden de berg, ongeveer 1,5 km verder, waren andere broeders aan het kamperen.

Iedereen toonde hem hun geweren, en toen het mijn beurt was, zei ik: “Wel, ik ben anders, ik bracht mijn vislijn mee.” Hij zei: “Oh, Broeder Mann, dat is goed. Ik weet waar je ze kunt pakken.” Hij zei: “Ga naar Wheatly Creek en daar zijn kleine bever dammen waar je forel kunt pakken, maar laat je niet zien. Blijf achter die wilgachtige struiken en gooi erover.”

De volgende dag ging ik daarheen en ze waren er waar hij gezegd had waar ze zouden zijn. Ik pakte er zeven of acht die dag. Ik dacht dat het een goede start was, maar de volgende dag was het zo koud geworden dat zelfs de beverdam dichtgevroren was.

Tegen de maandag, daalde de temperatuur nog meer, en tegen dinsdagavond moest het bij de nul graden geweest zijn. Broeder Carl en ik leerden een waardevolle les die avond: Koop geen goedkope slaapzak. De volgende morgen ging ik naar de kleine kreek om een emmer water te halen en ik moest het ijs breken. Voor ik aan het kamp terug was, was het water bevroren in de emmer. Een politiemann (ranger) kwam ons vertellen dat er storm op komst was en dat we moesten voorbereid zijn, zo riep Broeder Branham iedereen samen en vroeg wat we wilden doen. De beslissing was unaniem: Blijven.

Broeder Branham en ik keerden terug naar Kremmling om nog meer eetwaar op te slaan, en ook wou hij Zuster Branham bellen omdat het haar verjaardag was.

De volgende morgen waarschuwde hij iedereen: “Het ziet er naar uit alsof het vandaag zal stormen. Als het begint te sneeuwen of regenen of hagelen, kom je terug naar het kamp, zo vlug als je kan. De wind zal die sneeuw rondzwieren en je zult verward zijn en niet meer weten waar je bent.”

Ze zeiden dat ze het zouden doen, dan vertrok iedereen in een andere richting. Broeder Branham ging richting Corral Peaks, en ik ging een beetje de berg op waar het kamp was.

Rond half negen, kon je zien dat het begon te stormen. Donkere wolken, de donkerste die ik ooit gezien heb, hingen laag en vlug begon de hagel, gedreven door sterke wind, te vallen. Getrouw aan hun belofte, kwamen de jagers terug binnen, iedereen behalve Broeder Branham. We wachtten ongeveer 30 minuten, maar voor we ons zorgen konden maken over zijn afwezigheid, rees de zon en het werd opnieuw een mooie dag.

Rond 11 uur, kwam Broeder Branham uit het bos gewandeld. Hij had een glimlach op zijn gezicht en vertelde ons: “Nu is er iets gebeurd dat ik mij mijn hele leven al heb afgevraagd.” Toen we hem begonnen te ondervragen, schudde hij zijn hoofd en zei: “Ik zal u er later over vertellen.”

Zo was het, we vernamen het niet eerder dan op 10 november in Jeffersonville, toen hij predikte: ‘*Hij die in u is.*’ Daar op die berg, had de God van de Schepping Broeder Branham opgedragen om de storm te bestraffen, zodat Hij zich kon verheugen in de gemeenschap met Zijn profeet als Hij samen met hem door de wildernis wandelde.

Toen Broeder Capps stopte als hulpprediker van de Tabernakel, vroegen de diakenen me om zijn plaats in te nemen, ik zei hen dat ik mijn best zou doen. Ik hielp om de dienst te openen, sporadisch was ik zangleider en tot 1970 deed ik de zondagschool.

Sommige mensen vroegen me of ik bang was om te helpen in de diensten in de Tabernakel toen Broeder Branham daar was. Wel, ik was helemaal niet bevreesd, omdat hij u altijd op uw gemak stelde. Hij begroette u zo vriendelijk, en zei: “God zegen u.”

Weet je, als ik een katholieke priester zou zijn of een straatloper denk ik dat hij me op dezelfde wijze zou begroet hebben. Hij was zo. Uw sociale toestand telde niet voor hem, omdat er bij Broeder Branham geen ‘grote ik’ of een ‘kleine u’ was.

Als iedereen eerlijk wil zijn, denk ik dat niemand zich ooit vreemd voelde bij hem.

Ik bemerkte dat Broeder Branham enkele van dezelfde trekken had die Jezus had. Hij was zo eenvoudig. We moesten het woordenboek niet bovenhalen en zoeken wat hij aan het zeggen was, omdat de wijze dat het gezegd was zo eenvoudig was.

Ze hebben er vandaag een hoop verwarringen aan toegevoegd. Die zeggen: 'hij bedoelt dit, dat, of iets anders.' Neem het zoals het gezegd is.

De dag na het ongeval in Amarillo was een zondag, we gingen naar de kerk. Het was nogal een ernstige dienst. Iedereen bad, niemand had veel te zeggen. We geloofden dat alles goed zou komen.

Broeder Hickerson, Broeder Wheeler en ik besloten om naar Amarillo te gaan, we vertrokken de maandagmorgen en reden rechtstreeks door. Toen we dinsdagmorgen aankwamen, ontmoetten we Broeder Billy Paul en Zuster Loyce in het motel. De situatie was ernstig.

We gingen naar de garage waar ze Broeder Branham's stationwagen naartoe gesleept hadden en de politieagenten waren daar die aan het wrak gewerkt hadden. Ze zeiden: "Hij is een zeer ongewone persoon. Hij zat zo in dat wrak gewrongen dat we hem moeilijk eruit kregen. Als we aan het werken waren om hem vrij te krijgen, deden we iets dat hem kwetste en hij riep het uit van de pijn, dan draaide hij zich naar ons en zei: 'Sorry.' Hij verontschuldigde zich daarvoor."

In het ziekenhuis waren we wel met 40, en we bleven meestal in de kelderverdieping.

Elke drie uur konden enkelen naar boven gaan en de kamer bezoeken. Ik ging ook een keer.

Met kerstavond ging hij heen, het was een vrijdagnamiddag rond 17u29.

Broeder Perry Green kwam en vroeg enkelen van ons om mee naar boven te gaan.

Broeder Wheeler, Broeder Hickerson, Broeder Evans, Broeder Blair, Broeder John Martin, Broeder Earl Martin en ikzelf. We verzamelden ons rond het bed en zongen: 'Geloven alleen'

Dan gingen we weg.

Daar op het kerkhof waar hij begraven is, is het een unieke plaats.

Moest je een blik vanuit de lucht kunnen nemen, dan zou je kunnen zien dat er daar een oude weg loopt oostwaarts en westwaarts, en een andere die kruist gaat noordwaarts en zuidwaarts.

Precies in het midden, waar het een kruis vormt, is het waar hij begraven ligt.

Het is als een precies passend ding.

Rosella Griffith Martin

Geboren: 22 september 1923

Woonplaats: Jasper, Texas

Voor de man Gods staande, werd ze bevrijd, om een trofee van Gods eeuwige genade te zijn.

Op 11 juli 1952 bad Broeder Branham voor mij. Mijn moeder en ik waren naar het Civic Center in Hammond, Indiana, gereden ongeveer 40 mijlen van waar ik leefde in Joliet, Illinois, om de diensten bij te wonen. Toen we binnenkwamen, waren de mensen aan het zingen en God aan het prijzen. Ik dacht: "Eigenlijk zijn ze luidruchtig." Dan kwam een lieve jonge man naar me toe, en zei: "Zuster, heb je een gebedskaart nodig?" Later vernam ik dat het Broeder Billy Paul was. Ik dacht: "Wat in de wereld is me dat?" Maar ik zei hem: "Ik denk van wel," en hij gaf me een kaart met het nummer J-27 erop.

De boodschap die Broeder Branham predikte was: *'Kom, zie een Man.'* Ik had nooit tevoren iemand zo persoonlijk over Jezus horen spreken.

Toen ik naar hem luisterde, wist ik, dat ik op de een of andere wijze voor die man van God kon staan, en ik genezen zou worden.

Toen het tijd was voor de gebedsrij, riepen ze iedereen met gebedskaarten tusschen J-25 en J-50 om naar voor te komen. Ik was de derde in de rij. Toen ik daar stond zei iets tegen mij: "Je wilt daar toch niet naar boven gaan, waar al de mensen van die volledige samenkomst zullen weten wat er verkeerd met je is, en daar belachelijk gemaakt worden." Maar ik was klaar om vrij te zijn. Ik kende geen vers uit de Schrift in verband met genezing, maar ik dacht: "Als God het universum gemaakt heeft en al die wonderbare dingen, en Hij maakte mij, dan zou het voor Hem iets heel kleins zijn om mijn lichaam te genezen."

Ik stond daar voor Broeder Branham, een Tegenwoordigheid voelend waarvan ik wist dat het God was, en ik was bevreesd. Ik was in de Methodisten en Baptisten kerken geweest, maar ze hadden me nooit iets gezegd over gebedsrijen. Ik wist niet wat ik moest verwachten. Toen Broeder Branham tot me sprak, zei hij dat hij me in duisternis zag. Dan zei hij: "Je bent een alcoholist."

Nadat ik afstudeerde aan de hogeschool, kreeg ik een baan in een kantoor. Ik begon na het werk uit te gaan met de andere meisjes, en vlug viel ik in de gewoonte van het bestellen van cocktails, net zoals zij deden. Alcohol scheen voor hen geen probleem te zijn, of...zo bleek het tenminste.

Maar met mij was het niet zo. Het begon voor mij een obsessie te worden.

Ik dronk overdadig, maar werd nooit immoreel. Ik realiseerde me dat iets bezit van mijn leven genomen had, iets dat ik niet kon controleren. Ik begon te vrezen dat mijn verstand zou dichtklappen en dat ik zou opgesloten worden, terwijl alles wat ik slechts wilde was om vrij en gelukkig te zijn. 's Nachts liet ik mij nachtlamp aan omdat ik bang was. Tegen 1949, op 25 jarige leeftijd, was ik een bevestigd alcoholist, en er scheen geen hoop voor me te zijn.

Mijn ouders wilden helpen, maar omdat ze zelf niet dronken, begrepen ze niet waar ik doorging, noch wisten ze wat te doen. Mijn moeder kocht me een bontjas, opdat ik als ik dronken op straat zou vallen, tenminste niet zou doodvriezen in de winterkoude. Ik haalde de naad uit mijn zakken en verborg mijn flessen alcohol in de jasvoering.

Ze hielpen me financieel voor mijn medische behandelingen, maar vijf van de beste dokters in de stad gaven me compleet op. Ze gaven vitamine - spuiten om me in leven te houden, omdat ik niet kon eten, maar hoe dan ook, ik was in en uit de ziekenhuizen tot ze genoeg van me kregen. Ik verloor een goede baan omdat ik zo zwak werd dat ik niet meer kon werken. Mijn burens lachten me uit, omdat het beven en huiveren dat met alcoholisme gepaard gaat gek was om aan te zien.

Eens sprong ik vlak voor een auto die 80 mijlen per uur reed, hopend mezelf vrij te krijgen van die oneindige wanhoop en die altijd durende dorst waarvan ik niet bevrijd raakte. De wagen miste me op enkele centimeters, en in mijn gedachten kan ik nog steeds het gegier horen van de banden, toen de wagen rond mij slipte. Ondanks alles, gaf mijn moeder me nooit op. Mijn vader zei haar dat ik nooit zou veranderen, maar zij zei: "Misschien kan ze zichzelf niet veranderen, maar God is bij machte haar te veranderen." Toen ik op mijn slechtst was, zag moeder me in een visioen met mijn bijbel recht voor me. Ze geloofde dat God haar dat visioen gegeven had, en ze hield liever daaraan vast dat aan wat de dokters haar hadden verteld. Ze bad niet alleen dat God me zou genezen, en me zou redden, maar ook dat Hij me na mijn redding zou gebruiken.

Ik ging naar de Anonieme Alcoholisten en ik was in staat om negen maanden nuchter te blijven. Elke dag knielde ik naast mijn bed en bad: "God, wil je me vandaag sober houden?" Ik bleef sober, maar ik was niet vrij. Dat verschrikkelijk verlangen was er nog steeds, dat verlangen waarvan zelfs de AA-kenners toegeven dat het blijft voor de rest van je leven. Alleen Christus kan een alcoholist genezen.

Er was een buschauffeur in Joliet die een christen was, en hij was ook een vriend van mijn moeder. Hij was ervoor gekend dat je de bus niet af kon voordat hij met je gepraat had, zo was ik altijd terughoudend om zijn bus te nemen.

Op een dag, na het werk, zat ik op zijn bus en hij zei: "Rosella, vergeet niet aan je moeder te zeggen dat daar in Hammond, Indiana een man van God is. Vergeet het niet."

Twee avonden later, stond ik voor Broeder Branham op het podium, en door zijn profetische ogen, zag hij me bedekt door duisternis. "Je bent een alcoholist" zei hij. Ik zei: "Ja, mijnheer." Hij vroeg het gehoor hun hoofden te buigen, hij plaatste zijn hand op mijn hoofd en vervloekte de duivel van alcohol uit mijn leven in de Naam van de Here Jezus Christus.

Ogenblikkelijk was ik bevrijd! Vrij voor het eerst in mijn leven. Zo ineens. Het was formidabel. Ik wist dat ik genezen was. Ik wist het, ik wist het. Ik wist het. Voor iedereen was ik een probleem. Maar in een seconde, toen ik voor een man van God stond die God op Zijn Woord nam, was ik vrij. Het was voorbij. Jezus zei dat we kracht zouden hebben over de vijand. "Wie door de Zoon bevrijd is, is werkelijk vrij!"

Toen ik van het podium afgang, kwam een dame naar me toe en zei: "Oh lieverd, ik heb zo'n medelijden met je." Ik keek haar met een domme blik aan en zei: "Je moet geen medelijden met me hebben, ik ben zojuist genezen en ik ben in orde." Het was de waarheid. Haar ogen waren bloedrood van schreien, en ik vroeg haar of ze een probleem had. Ze gaf toe dat haar dochter een drugsverslaafde was en werkte als danseres in een nachtclub. Ze vroeg me of ik haar wilde opbellen en met haar wilde spreken. Ze gaf me haar telefoonnummer. Haar naam was Helene Proctor.

Ik ging na de samenkomst naar huis, en diezelfde nacht zei ik: "Heer vergeef me elke zonde die ik ooit deed sinds mijn geboorte. Red me Heer." en de Heer, wonderbaarlijk, openbaarde mij Zijn reddende genade. Toen gebeurde iets, dat schijnbaar vanuit mijn binnenste kwam. Het voelde aan alsof mijn echte ik me verliet en omhoog ging tot het plafond, en dat het dan heel

zacht opnieuw in mijn sterfelijk lichaam binnenkwam. Ik was doodsbang. Ik dacht dat ik stierf. Het was werkelijke mijzelf, levend, maar op datzelfde moment kon ik me op het bed voelen. Later, ging ik naar Broeder Branham en zei hem dat ik wou weten wat dit was. Hij lachte en zei: “Zuster Rosella, dat was uw theofanie.”

's Anderendaags, nadat ik genezen was, kon ik een normaal ontbijt nemen en het leek alsof ik een lange tijd niet gegeten had. De hele wereld leek me anders, zelfs het gras zag er groener uit. Ik vertelde moeder dat ik een sterk verlangen had om Helene Proctor op te bellen, het meisje waarvan ik het telefoonnummer gekregen had. Ik sprak 45 minuten met haar en nodigde haar uit om naar de diensten te komen. Ik ging naar de samenkomst die avond en ontmoette Helene voor het eerst. Ze kreeg een gebedskaart, en net zoals het met mij gebeurde, werd haar nummer geroepen, en net zoals ik, was ze ook bang. Ik zei haar: “Vergeet alles en geloof Jezus alleen.” Stel je voor, ik was de avond voordien gered en genezen, en ik handelde al alsof ik wist hoe alles in elkaar zat!

Ze was de laatste in de rij, en toen Broeder Branham voor haar bad, genas Jezus haar eveneens. Hoe gelukkig waren we beiden, de tranen rolden langs onze wangen, we beseften dat het de kracht van God was die ons bevrijd had. Hoe wondervol is het om Jezus te dienen!

Later trouwde Helen met een evangelist, en zij en haar echtgenoot reisden door het hele land getuigend en zielen tot Jezus Christus brengend.

Een andere avond was er een man die met ons naar de samenkomsten ging en hij was ook een alcoholist. Hij en mijn vader kregen een gebedskaart, maar vader werd niet geroepen. Die andere man wel. Ik boog mijn hoofd en vroeg God om mijn vader te genezen en te redden, en om die alcoholist te genezen zoals Hij het met mij gedaan had. Toen hij door de gebedsrij ging, draaide Broeder Branham zich om en zei: “Het meisje daar op het balkon, werd vorige week genezen van hetzelfde waaraan je nu lijdt. Zij bidt voor u en ze bidt ook voor iemand anders. Het is haar vader. Laat hem opstaan. Jij, plaats je hand op zijn hoofd, en laat hem zijn gehoor en zijn redding ontvangen.” De volgende dag, was er een druppel bloed op zijn hoofdkussen, waar zijn oor zich geopend had. Later leidde ik mijn vader tot de Heer.

Van toen af aan, plande ik mijn vakanties zo dat ik in de samenkomsten van Broeder Branham kon zijn. Ik ging naar Indianapolis, Chicago, Ohio, en zelfs tot in Californië.

Een van de verkopers op het werk wou me voor de gek houden en hij zei: “Wat ga je horen, Rosella? Opera?” Ik zei: “Nee, ik hoor een prediking.” Ze hadden medelijden met me, maar ik dacht dat ik met hen medelijden moest hebben! Ik ging er gewoon mee door, en verslapte niet. Die samenkomsten waren allemaal zo goed, en ik ben zo dankbaar dat Broeder Branham zo goed zorgde voor de mensen, dat hij naar zoveel verschillende plaatsen ging. Hij was zo'n vriendelijke persoon, en wanneer de dingen soms hard waren (wanneer hij straffe dingen tot de mensen moest zeggen), dan gooide hij er iets 'leuks' in. Voor mij was hij altijd meer dan een man; hij was Gods vertegenwoordiger voor ons.

De eerste keer dat ik avondmaal nam in de Branham Tabernakel, dan dacht ik eraan het brood te nemen en de wijn te laten voorbijgaan. Toen ik naar voor ging in de gemeente, keek ik naar Broeder Branham en hij zei: “Alles is in orde, Zuster Rosella.” Ik nam het brood en de wijn, en sinds die tijd nam ik wijn bij elke avondmaaldienst. Dat toont dat ik genezen ben, de wijn te drinken en niet te hunkeren.

Twee dagen nadat we getrouwd waren zei ik tegen mijn echtgenoot, Gene, iets over de Heer en hij begon te huilen. Hij zei: “Rosella, ik wil dat je me tot Jezus Christus leidt.” Ik zei: “Kom op.” Ik leidde hem tot Jezus.

Mijn echtgenoot gaf me deze bijbel en hij schreef erin: ‘Aan Rosella, mijn liefste, dierbare vrouw. Ik geef aan u dit gedrukte Woord van onze Heer Jezus Christus. Ik geef dit voor geen andere reden dan mijn liefde, en omdat je er altijd bent wanneer ik je nodig heb.’

In elke Bijbel heb ik 2 Korintiërs 5:17 onderlijnd: *“Zo dan wie in Christus is, hij is een nieuwe schepping; de oude is voorbijgegaan, zie alle dingen worden nieuw.”*

Ik vergeet Broeder Branham nooit omdat hij Jezus tot mij bracht. Hij zei me: “Faal nooit om voor Jezus Christus te getuigen.” en al 50 jaar getuigde ik in gevangenisdiensten, glipte binnen in ruwe zendingen, kerken, hospitalen, tot mijn burens en tot mensen die ik op straat ontmoette.

Toen Broeder Branham voor me bad, vroeg hij of ik Jezus de rest van mijn leven zou dienen. Ik zei: “Ja”, en ik meende het! Mijn grootste vreugde was uit te gaan en zielen voor de Heer te winnen. Als ik naar mijn Eeuwige Thuis zal gaan, zal ik Hem nog steeds hardop prijzen en Hem liefhebben voor wat Hij voor mij gedaan heeft.

Mary Norman

Geboren: 19 november 1923

Woonplaats: Tuscon, Arizona.

Zij en haar man waren getrouwe vrienden die de weg baanden voor William Branhams verhuis naar Tuscon.

Gene Norman ging heen op 29 december 2002.

Mijn vader was zes jaar oud toen hij met zijn ouders uit Duitsland kwam, om zich te vestigen op een boerderij in Iowa. De familie was niet godsdienstig, maar hoe dan ook, God had Zijn hand op die kleine jongen, en hij herinnerde zich dat hij als kleine jongen in een Iowa korenveld op zijn knieën ging en God vroeg om hem tot de waarheid te leiden.

Zoals Broeder Branham zei: “We zijn diegene die ons zijn voorgegaan heel wat schuldig,” en ik wil nu een beetje hulde brengen aan mijn vader, Harm Weerts, die geen compromissen sloot. Hij leed veel, was hard en strikt, maar hij plantte onze voeten op een pad dat onuitsprekbare zegen bracht aan zijn kinderen en kleinkinderen.

Mijn moeder is heengegaan toen ik acht jaar was, en later huwde mijn vader een dame die met de Pinksterbeweging vertrouwd was. Hij was een Zevende dag Adventist, en enkele van mijn vroegste herinneringen waren hoe mijn vader las, zocht en eindeloos over religie discussieerde. (zo leek het) Zelfs vanaf jonge leeftijd, was ik altijd al iemand die ging zitten, luisterend naar alles wat gezegd werd. Ik begon mijn bijbel te lezen toen ik nog een jong meisje was, en ik zei meestal: “Wel, dat gebeurde vroeger, maar waarom gebeurt het nu niet?” Ik kon niet begrijpen waarom we deze dingen vandaag niet zagen.

Nu, ik moet zeggen, toen Broeder Branham kwam, was ik klaar voor zijn bediening.

In 1949 ging mijn vader naar een kampsamenkomst in Noord Minnesota in Lake Geneva, en toen hij daar was hoorde hij enkele collegestudenten van de bijbelschool in Minneapolis over Broeder Branham spreken. Toen hij aan Gene, mijn man, en mij vertelde wat hij gehoord had, zochten we naar meer informatie en heel vlug kregen we een ‘*Stem van Genezing*’ magazine.

We waren opgewonden toen we op een dag lazen dat Broeder Branham, in juli 1950, een tentsamenkomst zou hebben in Minneapolis. Gene en ik reden naar elke samenkomst die mogelijk was. Daar was het dat ik mijn eerste 8mm film maakte van Broeder Branham, toen hij de tent verliet na het prediken. Het was ook in diezelfde samenkomst dat de Engel des Heren zei dat Broeder Branham een zoon zou hebben en hij hem Joseph zou noemen.

De volgende stopplaats voor de tentsamenkomst was in Cleveland, Ohio. Gene en ik, namen direct vakantie, en met onze 18 maand oude dochter, Norma, reden we naar Cleveland om ook in die samenkomsten te zijn. We probeerden daar altijd vroeg te zijn, Gene ging binnen en hield onze zitplaatsen, zo dat ik Norma zolang mogelijk buiten kon houden.

Op die leeftijd kon ze nog niet lang stil zitten.

Ik had mijn filmcamera, en op zondagnamiddag was ik daar toen Broeder Branham opreed. Ik zag hem uit de auto wippen met zijn moeder en zijn broer, en ik begon hen snel te filmen. Hij stopte en begon te spreken over het spoedig komen van de Heer. Mijn opnames waren goed, en gelovigen over de hele wereld genieten ervan. Maar terwijl mijn camera aan het lopen was, zo liep ook ons klein meisje. Norma liep van me weg en ik kon haar nergens vinden. De tent stond direct aan de oever van het meer Erie. Er was een muurtje van ongeveer 60 cm hoog voor je aan het water was, en ik liep daarheen om te zien of ze er niet over gekropen was. Ik ging helemaal rond de tent en kon haar nog steeds niet vinden, zo ging ik binnen om aan Gene te vertellen dat Norma verloren gelopen was. Net toen ik langs de zijkant binnenstapte, hielden ze

haar omhoog op het podium, en vroegen of iemand zocht naar “een klein verloren gelopen meisje.” Broeder Branham keek op en lachte, en Gene was al op weg om haar te halen.

We gingen naar heel wat samenkomsten. We namen een bandopnemer mee en maakten opnames voor onszelf, dat was de wijze waarop ze het toen deden.

Die eerste banden namen maar op één snelheid op, en je kon slechts een half uur op elke kant opnemen. Meestal hadden we meer dan een band nodig om elke boodschap op te nemen, en die blanco banden waren heel duur, zeven of acht dollar per stuk. We beluisterden ze vele keren, en gebruikten ze dan opnieuw voor de volgende samenkomst, wat heel jammer was. Indien we wat beter nagedacht hadden, zouden we het niet gedaan hebben, hoe duur ze ook waren. Maar je ziet dat die banden voor een heel lange periode onze voldoening waren.

Door Broeder Branhams bediening, werden we goed bevriend met Broeder Fred Sothman en zijn familie in Saskatchewan, Canada. We gingen allen naar de Prince Albert samenkomsten in augustus 1956, en daar konden we een hele tijd doorbrengen met Broeder Branham en zijn familie. Gene ging mee op een vistocht die Broeder Fred geregeld had voor de broeders, en wanneer de mannen weg waren was ik voor drie of vier dagen samen met Zuster Branham. We gingen winkelen en hadden een goede tijd.

Het volgende jaar sponsorde Broeder Fred een samenkomst in Edmonton, en hoewel we er niet konden zijn, plantte het een gedachte in onze harten. We zouden op onze streek een samenkomst sponsoren. In die tijd woonden we ongeveer 32km ten westen van Waterloo, Iowa. Ik herinner het me nog zo goed. We waren pas verhuisd en hadden nog geen telefoon, dus gingen we op een zondagnamiddag naar de winkel op de hoek om de betaaltelefoon te gebruiken en Broeder Branham te bellen. Hij kwam pas thuis van de dienst en beantwoordde de telefoon. Ja, hij zou komen, en hij zei ons hem te laten weten aan welke data wij dachten. Kunt u zich dat voorstellen?

Broeder Lee Vayle, die campagneleider was in die tijd, kwam en ontmoette de predikers uit de omgeving, er werden afspraken gemaakt voor een 10 daagse samenkomst op de renbaan in Waterloo, Iowa, januari 1958. Uitnodigingen werden naar alle kerken in het rond gestuurd. In alle plaatselijke kranten verschenen aankondigingen en er werden ook radiospots gemaakt. Als resultaat, kwamen er ongeveer vijfduizend mensen naar de samenkomsten.

Op een avond, toen Broeder Branham zich na het prediken van de boodschap ‘*De enigheid van eenheid*’ klaarmaakte om voor de mensen te bidden, was er een zeer krachtvol moment in de samenkomst. Hij zei: “Ik bid de Heer dat Hij deze menigte van mensen zal vrijmaken en de Heilige Geest van boven naar beneden zal zenden met een krachtig geraas op hen.”

Enkele ogenblikken later, net zoals hij gebeden had, gebeurde het! Het donderde in het gebouw – een machtig gebulder, het was luid. Het was een groot gebouw, en het klonk voor mij als een geluid van de wind die onder een metalen dak raast. Hij zei: “De wind raasde nu over het podium hier, toen de Heilige Geest erover kwam, want het was het gesproken Woord van God dat het deed.” Eerst wist ik niet wat te denken over dat gedonder. Broeder Lee Vayle was op het podium en zei dat hij het dicht bij hem voelde en dat het zijn jas bewoog.

Ik geloof dat die samenkomsten een keerpunt waren voor Broeder Branham, en voor ons evenzo, want het was bij het afsluiten van de diensten dat Broeder Branham het visioen kreeg dat hem vertelde dat wanneer hij de stenen zou opgestapeld zien op de rijweg, het tijd was om westwaarts te trekken.

Die zaterdagmorgen, voor de samenkomsten begonnen, gebeurde iets merkwaardigs tijdens het predikers ontbijt. Broeder Branham nam de tekst: ‘*Ik was niet ongehoorzaam aan het Hemelse*

Visioen' en jammer genoeg waren enkele predikers respectloos, velen gingen naar buiten. Enkele weken later, wanneer hij naar die ervaring verwees in Chattanooga, Tennessee, zei Broeder Branham: "Ik zou liever ontbijt genomen hebben met een hoop toverdokters ..... God bevrijdt ons hiervan."

Op het einde van dit ontbijt zei Broeder Branham aan mijn man: "Kom sta hier aan mijn zijde broeder Gene" en samen stonden ze aan de deur en ze schudden de hand van iedereen die naar buiten ging. Daarna, op de terugweg naar het motel, vertelde hij Gene: "Deze plaats staat onder oordeel. Als ik u was, zou ik hier weggaan en westwaarts verhuizen."

Dat was alles wat er gezegd was, er waren geen verdere discussies. We begonnen plannen te maken. We verkochten onze zaak, hielden een veiling, en voor de eerste augustus waren we met onze drie meisjes – Norma, Mary en Becky – en alles wat we konden meenemen in onze auto en een kleine tweewiel aanhanger, op weg naar het westen. We wisten eigenlijk niet waar we naartoe gingen, maar van de bandopnames wisten we dat Broeder Branham van Arizona hield. Eerst stopten we in de Grand Canyon en bleven daar in een hut voor ongeveer 10 dagen. Dan reden we zuidwaarts naar Phoenix, waar we voor twee weken een kamer huurden en daguitstappen maakten naar verschillende steden dichtbij. We kenden geen levende ziel in die ganse staat.

Op een dag besloten we naar Nogales, Mexico, te rijden, en op onze terugweg naar het noorden stopten we in Tuscon aan een benzinstation. Daar hoorden we over de Sabino Canyon, een mooie oase slechts enkele mijlen van de stad. We brachten daar de namiddag door en hielden er zo van dat we besloten dat dit de plaats was waar we wilden zijn. We reden terug naar Phoenix om onze spullen te pakken. Tuscon was onze nieuwe thuis. Als we met onze schamele bezittingen terugkwamen, reden we langs Oracle Road en we zagen een plaats Minnesota Motel genaamd. Onze mensen waren van Minnesota, zo dachten we dat het een plaats was als een ander. We trokken erin en huurden een klein huisje achterin voor \$75 per maand. De eigenaars waren oudere mensen van Minnesota, en als ze hoorden dat we daar een maand zouden blijven, vroegen ze of we konden zorgen voor het motel zodat zij een trip naar Minneapolis zouden kunnen maken. We waren akkoord, en zij gingen, maar terwijl ze daar waren, stierf de man. Zo, tenslotte runden wij het motel voor ongeveer twee jaar. Dat kwam goed uit, want wanneer Broeder Branham en Zuster Branham ons kwamen bezoeken, hadden we plaats voor hen om te verblijven. Dat was gewoon geweldig.

Van zodra we gevestigd waren in Tuscon, belden we Broeder Branham om hem te laten weten waar we verbleven en hoe het was; hij had ons gevraagd dit te doen. Het eerste wat hij zei was: "Heb je de kinderen al in de zondagsschool?" De volgende zondag, gingen we naar de zondagsschool. We gingen naar een 'Assemblies of God' kerk (gevestigd in hetzelfde gebouw waar Broeder Perry Greens gemeente nu is), en daar ontmoetten we Broeder Toni en Zuster Queenie Stromei, die later bevriend werden met Broeder Branham. Dat waren de eerste mensen die we in de stad ontmoetten. Ze waren pas een nieuw stuk aan het bijbouwen aan de zijkant van de kerk, en Gene had nog geen werk. Zo ging hij hen op vrijwillige basis helpen. Aan de zijdeur waar de predikers binnengaan plaatste Gene de ingangsdorpel, en terwijl hij die vastzette bad hij dat Broeder Branham daar op een dag eens zou overstappen. In februari 1961 stapte Broeder Branham over die ingangsdorpel, en predikte twee diensten in de kerk, die 'Central Assembly' werd genoemd maar nu is dat de 'Tuscon Tabernakel'.

Ik herinner me de tijd wanneer Broeder en Zuster Branham in de San Fernando vallei van Californië waren voor diensten, en ze bij ons langs kwamen en verbleven op hun terugweg. We hadden een goede tijd. Op een avond vroeg ik of ze de films wilden zien die ik opgenomen had

in Minneapolis in 1950. Hij keek heel verrast, en wende zich naar Zuster Branham en zei: “Ik droomde gisteren nacht dat ik Howard zou zien vandaag.” Howard, zijn broer, was de vorige herfst heengegaan. Hij zei dat de Heer hem waarschijnlijk die droom gaf opdat het voor hem geen grote schok zou zijn als hij Howard op het scherm zou zien.

In 1960, als we de band ‘*De verworpen Koning*’ hoorden, belde ik Broeder Branham en vroeg hem of hij er iets op tegen had dat ik het gedeelte typte waar hij sprak over zijn ervaring om achter het gordijn van de tijd te gaan, en het uitgaf. Hij zei goed, doe maar, en dat deden we. We noemden het boekje “*Achter het Gordijn van de Tijd*” en ik herinner me dat we 10.000 exemplaren drukten voor \$166! We namen er een deel mee als we naar Jeffersonville gingen voor de prediking van de gemeente tijdperken. Als ze uit waren drukten we ze opnieuw. Dit was voor Spoken Word Publications, er was toen nog niets gedrukt, zo denk ik dat dit de eerste gedrukte boodschap was.

Als we naar Jeffersonville gingen, voor de reeks over de gemeente tijdperken, in december 1960, heeft Broeder Branham ons uitgenodigd bij hem thuis te komen voor we terug naar huis gingen. We wilden hem zeker niet belasten als we met hem waren, maar hij wist waar wij doorheen gingen, want in die tijd dachten andere gelovigen dat wij zouden verhuizen naar Jeffersonville in plaats van Tucson. In feite, enkele van hen noemden ons ‘Lot’, zeggend dat we niet wilden terugkomen waar Abraham was, dus waren we Lot hier in de woestijn.

Die dag zei hij ons: “Jullie zijn net als familie. Ik zou niets meer over jullie denken als jullie familie waren.” Zo, voor ons was dit helemaal geen vraag. Hij had gezegd: “Als ik u was, zou ik westwaarts verhuizen”. En dat is exact wat we deden.

We bezochten eens een kerk waar ze een film toonden over de Holocaust. We waren ons niet bewust hoe echt het zou voorgesteld worden, en Mary, toen acht of negen jaar, was overstuurd. Nadien kon ze ’s nachts niet meer slapen en ik moest bij haar gaan liggen. Ze zei: “Als er een God is, hoe kan Hij dat allemaal laten gebeuren?”

Die zomer, in 1962, had Broeder Branham samenkomsten in Californië – South Gate, Santa Maria en Grass Valley. We gingen naar elke samenkomst en we maakten ons klaar om naar huis te vertrekken, toen hij ons vroeg bij zijn motel langs te komen, voor we vertrokken.

We deden het, en ik zei aan Broeder Branham hoe Mary overstuurd was door die film. Zij en Sarah, Broeder Branham's dochter, die dezelfde leeftijd had als Mary, speelden in de buurt en hij riep haar. Hij sprak een tijdje met haar en nam haar dicht tegen zich aan en bad voor haar. Hij zei: “In orde, ga maar verder spelen.” Hij keek naar Gene en zei: “Nu is het over. Toen ik voor haar bad, heeft iets als een kop van een buffel haar onmiddellijk verlaten.” Onnodig te zeggen dat Mary hierna in orde was.

Later, hoorde ik de band getiteld ‘*Demonologie*’ en daarin spreekt hij over verschillende demonen en hoe ze eruit zien. Hij zei: “Een vallende ziekte demon ziet eruit als een schilpad met ronde ophangende poten.”

Ik herinner me ook dat hij sprak over de dame die stopte aan de danszaal, en terwijl hij voor haar bad, was er iets als een vleermuis dat haar verliet.

Later in dat jaar (1962) in Shreveport, op het ontbijt tijdens de samenkomsten daar, schreef Broeder Branham een briefje en liet het Billy Paul naar de tafel brengen waar we zaten. Hij wou met ons lunchen en spreken over zijn verhuis naar Tucson. Zo gingen we lunchen, en toen vroeg hij ons om voor hem naar een huis te zoeken.

Ongelooflijk, er werden ons geen richtlijnen gegeven in ons zoeken naar een verblijfplaats voor Broeder Branham en zijn familie. Er waren geen instructies over het aantal slaapkamers en de prijs. Ik denk dat hij wist dat we conservatief waren, gewone mensen, en we zo goed mogelijk

zouden oordelen. Ik geloof dat hij en Zuster Branham blij waren met wat we voor hen gevonden hadden. Het was wonderbaar om hen hier te hebben.

Ze kwamen aan een vrijdagavond, op 4 januari. Toen we hen bezochten, ging Broeder Branham niet zitten. Hij stond alleen maar in de hoek van de eetkamer en praatte. Hij was over vele dingen bezorgd en zei: "Iets groots staat op het punt te gebeuren." Hij nam enkele stappen, strekte zijn armen uit en zei: "En ik bedoel iets werkelijk groots staat op het punt te gebeuren." Dat was net voor de zegels werden geopend.

Zuster Branham wou altijd dat ik met haar meegang naar de dokter, ze zei dat ze zich nooit kon herinneren wat hij tot haar zei, omdat ze zo zenuwachtig was. Het was de dag voor 'Thanksgiving', en Broeder Branham was toen in Shreveport. Toen de doctor haar zijde aanraakte, en zei: "Ik kan u verzekeren, Mevrouw Branham, er is niets." Het was exact wat Broeder Branham sprak op de band '*Zie op Jezus*'. Ik was daarbinnen met haar en ik hoorde wat de doctor zei. De tumor was weg.

De volgende dag, 'Thanksgiving', kwamen Sarah, Joseph en Zuster Branham ons bezoeken. Zuster Branham was werkelijk rustig. Ik had haar nog nooit zo blij en ontspannen gezien, net een nieuw persoon. Het was zo wonderbaar haar op die wijze te zien. Ze had voordien veel lasten en voelde zich niet goed, maar die dag voelde ze zich uitstekend.

Broeder en Zuster Branham gedroegen zich als beste vrienden. Zij was een speciaal persoon. Ze hield ervan te lachen, en een goede tijd te hebben. Hij hield ervan haar te plagen. Ze was wijs, en had veel intuïtie. Ze liet zich niet in met nonsens. Ze was geestelijk en goedhartig. Ze zei dat ze nooit vast kon slapen als Broeder Branham weg was, ze lag gewoon en zag de klok rondgaan, de hele nacht. Maar wanneer hij thuiskwam sliep ze als een blok, en herstelde.

Het was een eer bij hen te zijn. Je werd er nooit aan gewend. Hij hield van gemeenschap, en vele keren belde hij ons en zei: "Laten we naar Furrs cafetaria gaan eten vanavond." Natuurlijk hielden we daarvan! En misschien realiseerde hij zich dat wij terughoudend waren hem te bellen, zo wachtten we op hem om ons te bellen.

Ik herinner me een keer, nadat we uit eten waren, dat we bij ons thuis voorreden en gewoon in de auto voor een tijdje met elkaar zaten te praten. Hij zei dat hij interviews had die dag, en hij sprak over iemand van Californië die bezorgd was achter te zijn met zijn tienden.

Gene had een suikergoedhandel, en we betaalden onze tienden eens per jaar.

Ik zei geen woord toen Broeder Branham aan het spreken was, maar ik vroeg me af of we daar goed aan deden eenmaal per jaar te betalen. Opeens keerde hij zich naar mij en zei: "Het is goed, Zuster Norman, als je eens per jaar je tienden wilt betalen." Dat is hoe het was als je bij hem was. Je wist nooit wat er zou gebeuren. De Heer had hem zojuist getoond wat ik aan het denken was! Ik weet niet wat het zou geweest zijn als je geen zuiver geweten had.

Mijn tandarts was in Mexico, net over de grens in Nogales. Op een dag belde Broeder Branham en zei dat hij wist dat ik daarheen moest die dag om iets te laten doen, en dat hij en Zuster Branham met Gene en ik wilde meegaan, om ons daarheen te brengen. Dit was de week na de genezing van Zuster Branham. Hij wou voor ons iets doen, omdat wij haar naar de doctor hadden gebracht. Zo was hij. Je kon hem niet vatten.

Mensen hebben me gevraagd: "Wist je dat hij een profeet was de eerste keer dat je hem zag?"

Ik zeg: "Ja, en meer dan dat. We twijfelden nooit, niet een keer. Dat is waarom we eruit konden komen op zijn woord alleen, en nooit dachten ooit ergens anders naartoe te gaan.

Pauline Palmer

Geboren: 23 april 1924

Woonplaats: Byron, Georgia

De samenkomsten die haar man, Jack, sponsorde in Macon, Georgia, waren het keerpunt voor velen die William Branham als een profeet van God begonnen te erkennen. Jack Palmer ging heen op 29 juli 2005.

We gingen naar een 'Heiligheids gemeente' in 1951, maar we waren daar niet tevreden.

Mijn man, Jack, belde Broeder Moore's gemeente in Shreveport en kwam erachter dat Broeder Branham daar zou zijn in de diensten, en hij en mijn neef besloten te gaan en te kijken wat het was. Jack was vertrouwd met de diensten van Oral Roberts waar elke avond een 500 tal mensen door de gebedsrij gingen, en wanneer Broeder Branham bad voor slechts 15 mensen, kon hij het niet begrijpen. (Natuurlijk deed hij dat later wel)

Maar terwijl hij in die dienst in Shreveport zat, sprak een stem zo duidelijk tot hem en zei: "Zoon, je ziet het echte."

Jack kwam thuis en zei dat we uit de denominatie gingen, dat was de start om naar de samenkomsten van Broeder Branham te gaan.

In 1953 reisden we naar Tallahassee, Florida, om een campagne bij te wonen.

Er was een koppel met hun klein meisje met ons, en we hadden een trip gepland in de hoofdstad, maar op het laatste ogenblik veranderden we van mening en beslisten te gaan winkelen tot het tijd was voor de dienst.

We liepen de straat langs, en in het eerste blok was er een christelijke boekenwinkel met veel mooie schilderijen. Toen we de schilderijen aan het bewonderen waren keek ik op en ik zei: "Broeder en Zuster Branham!" Hij stopte eerst bij de kinderen, schudde hun hand en zei dat hij hoopte dat ze zendelingen zouden worden. Daarna, gewoon langs de straat, sprak hij meer dan een uur met ons. Jack nodigde hem uit om naar Macon te komen voor een samenkomst en hij zei dat hij het fijn vond om te komen.

We gingen vroeg naar de samenkomst en zaten vooraan. Toen Broeder Branham naar de kansel kwam keek hij naar Jack en zei: 'Sprak Mr. Baxter met u?' Jack schudde met zijn hoofd 'neen'. Hij draaide zich om naar Ern Baxter en zei: "Bel W.J. Palmer." Broeder Baxter deed het, en hij en Jack regelden een dienst in Macon, maar wegens verschillende gebeurtenissen duurde het twee jaar voor het werkelijk gebeurde.

Toen Broeder Branham in 1955 naar Macon kwam, was het droog zoals het nu is.

Hij reed naar het platteland en zag hoe de oogst verdroogd was en hoe alles stervende was bij gebrek aan regen. Hij bad voor regen. Het begon direct te regenen.

De diensten werden gehouden in een open stadion, maar de regen bleek geen hinderpaal voor de grote menigte die gekomen was. Ze kwamen met regenjassen en handdoeken om de zetels te drogen, maar voor de dienst begon, stopte de regen.

Ik herinner me een meisje dat polio had. Haar papa bracht haar binnen en ik zag hem neerknielen en de beugels van haar benen wegnemen. Hij legde ze naast haar neer en bleef de hele dienst geknield. Op het moment dat Broeder Branham het podium verliet, keek hij naar het meisje en zei: "Lieveleving, wil je genezen worden?" Ze zei: "Ja, mijnheer." Hij zei haar daaruit te stappen en ze deed het.

De laatste avonddienst, was ik in de gebedsrij voor mijn zoon, Byron, en Broeder Branham zei me dat hij een kleine krullenbol zag (Byron was een echte krullenbol toen hij klein was). Hij bad voor hem, en hij werd genezen van de Brights ziekte (een soort nierziekte) die hij al zes

maanden had. Nadien brachten we Byron naar de dokter en hij zei dat hij in orde was. Zelfs in de Mayo kliniek hadden ze ons gezegd dat ze niets voor hem konden doen.

Vanaf 1956, kochten we Broeder Branham elk jaar een nieuw pak. Het pak dat we voor hem kochten in 1960, voor hij naar Kingston, Jamaica, ging was echt mooi. Nadien ontmoetten we hem en Zuster Branham en hij zei ons dat hij dat pak elke avond voor die tien diensten gedragen had. Hij zei: "Ik trok dat pak uit en ik kon het uitwringen van het zweet en ik hing het op. De volgende avond trok ik het opnieuw aan en niemand wist dat ik geen vers gestoomd pak aan had." Zuster Meda zei: "Bill, je droeg het toch niet elke avond!" Hij zei: "Ja, ik droeg het elke dag, gedurende 10 dagen!" Broeder Billy Paul wilde er ook zo een omdat het zo'n mooie stof was, we bestelden er een voor hem, maar we vonden dezelfde stof niet meer. We dachten dat die stof misschien alleen maar gemaakt was voor de profeet.

In 1959, riep hij me uit in de gebedsrij. Zuster Fritzinger en ik spraken erover die morgen toen we in de rij stonden te wachten voor de kerk geopend werd. Ze had een leverprobleem dat werkelijk erg was. Tijdens de gebedsrij riep Broeder Branham me eruit en ik was genezen van een galblaas probleem dat ik al zes jaar had. Dan zei hij dat het Licht dat over mij was overging op Zuster Fritzinger, die naast me zat. Zij werd genezen van haar probleem en ik werd genezen van het mijne. Het was gewoon heerlijk dat het allemaal in één dienst gebeurde.

Jack was 16 jaar erg ziek, een zenuwachtige maag. Het werd zo slecht dat hij zelfs geen baby voeding kon eten. Broeder Estle Beeler, met wie we goed bevriend waren, vernam dat Broeder Branham in de Tabernakel zou zijn voor een ongeplande dienst, Jack reed naar Jeffersonville. Hij zat midden in de gemeente, en toen Broeder Branham de gebedsrij begon zei hij: "Broeder Palmer is hier van Macon, Georgia. Broeder Palmer, geloof je dat ik Gods profeet ben? Zeker doe je dat. Die zenuwachtigheid heeft je nu verlaten; je kunt naar huis teruggaan en eten." Hij kwam thuis en zei: "Geef me wat zwartoog erwten, ajuinen en korenbrood" Ik maakte het klaar en hij at het, en van toen af aan at hij goed.

We gingen verschillende keren naar de boerderij van Broeder George Wright, Edith, hun kreupele dochter, was erg lief. Ze kon zeggen "Pauline" niet zoals ik het doe, maar je kon haar begrijpen. Soms had ze zoveel pijn, dat ze zou zeggen: "Pauline help me." Ik wist niets beters voor haar te doen dan voor haar te bidden.

Edith's stoel was versleten, volledig versleten. Jack en een vriend waren gestart met een herstellingsbedrijfje om wat extra geld te kunnen verdienen om naar de diensten te kunnen gaan. Toen we eens naar Jeffersonville gingen, brachten we Ediths stoel mee en ze herstelden hem werkelijk goed voor haar. Ze was er zo blij mee. Ze herstelden ook een stoel voor Broeder Branham, en ze weigerden elke betaling. Maar wanneer ze klaar waren om te vertrekken, gaf hij Jack een brief en zei: "Lees dit als je 100 mijlen van Jeffersonville bent." Jack opende de brief toen hij op die afstand was, en daarin stak geld voor het herstellingswerk van de stoel.

Ik heb altijd gedacht dat Broeder Branham's stem veranderde wanneer hij in de gebedsrij was en onder de zalving onderscheiding had bij de mensen. Wanneer ik met hem kon spreken, vroeg ik: "Is het een andere toon wanneer het uw stem is, of wanneer Hij spreekt?" Hij zei: "Dat is juist, Zuster Palmer, het is een andere stemtoon." We hoorden de Stem van God.

In de samenkomst zijn was als in een andere wereld te zijn. We konden niet wachten om er te zijn. Toen Broeder Branham aan het prediken was, keek iedereen met grote ogen, zich afvragend wat er straks zou geschieden. Je was onder een zodanige verwachting. Je kon

werkelijk niet alles verteren, omdat het te vlug kwam. Je moest teruggaan en naar de banden luisteren.

Wij moesten 12 uur rijden om er te komen. (voor er autosnelwegen waren tussen de staten) We stonden op voor daglicht om 3 à 4 uur in de rij te gaan staan voor een zitplaats. Soms was de temperatuur beneden het vriespunt, en als je dan eindelijk binnenkon voelden je voeten voor uren bevroren. Je moest het zo doen om een zitje te hebben, omdat toen de deuren werden geopend, de Tabernakel zich gewoon vulde. Het was een goede tijd.

Ik bleef eens in Jeffersonville bij de Beelers toen Broeder Branham twee weekends na elkaar diensten had. Buiten was het erg koud, ik werd ziek met een hoofdverkoudheid en verbruikte Kleenex doos na doos. Dat was de week dat kleine Paul, Broeder Branhams eerste kleinzoon geboren was: 8 november 1961.

Billy Paul belde om te zeggen dat hij er was, en ik zei hem dat zodra Jack en Byron zouden komen van Georgia, we hen zouden bezoeken. De avond dat we naar het ziekenhuis gingen, stonden we door het raam te kijken naar al de baby's en ik keek en zag een kleine man uit de hall komen. Hij liep voorover gebogen, alsof hij met twee krukken ging.

Ik zei: "Kijk daar!" Iedereen keek, en het was Broeder Branham. Ons voor de gek houdend zei hij met bevende stem iets als: "Ik moet nu een oude man zijn want ik ben grootvader". Ze vroegen me om binnen te komen om de baby te zien, maar ik wilde niet, omdat ik ziek was.

De volgende morgen toen Broeder Branham predikte, sprak hij over mij omdat ik ziek was, en hij zei: "Ze zei dat ze niet begreep hoe ik hier al die tijd in die vallei kon leven."

Ik gebruikte een halve doos Kleenex van de tijd dat we in de gemeente kwamen, maar van het moment dat hij begon te spreken over wat ik hem gezegd had, gebruikte ik geen enkel Kleenex meer gedurende de ganse dienst, en hij predikte twee en een half uur. Het was wonderbaar.

Een van de verbazende dingen die we zagen was toen Broeder Way opstond van de dood. We zaten ongeveer anderhalve meter van waar hij op de grond viel, en we zagen hoe zijn ogen zich in zijn oogkassen hadden gedraaid en hij begon blauw te worden. Zijn vrouw was een gediplomeerde verpleegster en ze zei dat hij geen polsslag meer had, en dat hij dood was. Broeder Branham stopte met prediken en bad voor hem, en kort daarop schudde Broeder Way zijn hoofd.

We gingen van Jeffersonville naar de samenkomsten in Arkansas. Op een dag waren we op restaurant met een groep gelovigen, en Broeder Way was daar ook. Toen de mensen over zijn ervaring begonnen te vragen, zei hij dat hij wrevelig was over iets dat Broeder Branham had gezegd, en dat is toen hij op de vloer viel, dood door een hartaanval. Dat was in juni 1963.

Jack had veel plezier met Broeder Branham, speciaal toen ze in 1962 met een grote groep broeders in Colorado gingen jagen. Jack was toen bijna kaal, en hij werd nogal gepest door hen die nog veel haar hadden. Op een avond rond het kampvuur zittend, luisterde Broeder Branham voor een tijdje naar hun pesterijen, dan zei hij aan Jack: "Broeder Jack het is vrouwelijk om een bos haar te hebben en mannelijk om kaal te zijn." Hij liet ze zo ver gaan als hij wou, en sneed ze dan de pas af.

Na de Zegels, viel het ons op dat hij niet meer zoveel gekheid maakte.

Broeder Branham heeft Jack bij ons thuis aangesteld. Velen in onze buurt wilden gedoopt worden, en toen Jack hem hierover aansprak draaide hij zich om en zei: "Ik stel mijn broeder aan." De gemeente begon hier in 1960, en van toen af was dat ons leven.

Op 19 december om 2u30 's morgens, werden we opgebeld met het bericht dat Broeder Branham een ongeval had gehad bij Amarillo, Texas, en dat hij, Zuster Branham en Sarah ernstig gewond waren. Jack nam de eerst mogelijke vlucht. Hij zou me elke dag bellen vanuit het ziekenhuis in Amarillo.

Terwijl hij in Amarillo was, ontvingen we per post de bandopnames van de samenkomsten in Californië. Ik beluisterde ze, en ik zei aan Jack: "Op die banden predikte Broeder Branham zijn eigen begrafenisdienst." Ik zei aan enkele mensen in de gemeente: "Ik geloof dat Broeder Branham zal sterven." Een van de broeders vermaande mij ernstig, maar ik zei: "Wel broeder, als je deze banden beluistert, zal je hetzelfde geloven."

De broeders in de gemeente kwamen elke avond samen om te bidden, en op een avond, toen ze in gebed waren, belde Jack dat Broeder Branham gestorven was. Hoewel ik dat gevoel had na het horen van die laatste banden, kon ik het eigenlijk niet aanvaarden toen Jack me zei dat hij heengegaan was.

Broeder Branham was zeer vriendelijk en expressief, maar rustig wanneer hij het wou. Hij zou je nooit kwetsen. Zelfs als hij je terechtwees, hij zei het met een dergelijke zachtmoedigheid. Vele keren zou hij mijn vraag beantwoorden voor ik ze stelde, en hij deed dit eveneens met vele anderen die ik ken. Toen hij met je sprak, had je het gevoel dat hij je leven kende als een boek. Hij vertelde ons eens dat hij met gelijk wie een vijftal minuten kon spreken en zeggen of ze de Heilige Geest hadden of niet.

Ik kende mensen die bijna bang waren om bij hem te zijn. Ik veronderstel dat ze schrik hadden van wat hij in hun leven zou zien, maar ik niet. Ik zei enkele zusters in de gemeente dat als er iets in mijn leven zou zijn, dan wou ik het weten. Ik was meer bevreesd dat hij iets niet zou zeggen en het laten gaan! Ik waardeerde hem en realiseerde me dat hij een profeet was. In 1959 schreef ik hem een brief en zei hem dat ik me realiseerde dat hij een profeet was.

We dachten er nooit aan dat we met de familie zouden verbonden zijn, maar ik veronderstel dat hij wist dat onze kleindochter Renell, zou huwen met zijn kleinzoon, William.

**Geluk bestaat er niet in
hoeveel wereldse goederen je bezit,
maar hoe tevreden je bent
met het deel
dat je is toevertrouwd.**

William Branham

Jan May

Geboren: 19 maart 1925

Woonplaats: Jeffersonville, Indiana

Als dichtste buurvrouw had ze een unieke blik op het leven van de Branham familie.

De Branham familie verhuisde naar Ewing Lane in 1948, en wij deden het in 1949.

Onze huizen waren nogal dicht bij elkaar gebouwd, omwille van een fout in de oorspronkelijke opmeting. En voor vele jaren was er zelfs geen omheining tussen de twee eigendommen.

De mensen die wachtten om Eerwaarde Branham te zien, wandelden in de tuin, en ook in de onze, gewoon rondkijkend. Ik ben een verpleegster, en mijn man Ralph, werkte bij de verdeler van Chevrolet in de stad Jeffersonville. Vicky, onze dochter was even oud als Sarah en ze speelden altijd samen.

Ik herinner me nog toen Sarah een baby was, de mensen belden ons op om Eerwaarde en Mevrouw Branham en hun nieuwe baby niet te storen. Maar wij hadden toen ook net een nieuwe baby! In die tijd hadden we nog geen directe telefoon verbinding.

De lange afstandsoproepen werden behandeld door een operator, en de operatoren die wisten dat wij naast Eerwaarde Branham woonden belden ons op wanneer ze bij hem, op zijn lijn, geen antwoord kregen. Dan liepen we gauw daarheen om hem te zeggen dat er een lange afstandsoproep was, en dan haastte hij zich naar ons huis om die te beantwoorden.

Toen hij gepland had om overzee te gaan, gaf ik hem de nodige inspuitingen om hem immuun te maken. Ook ontwikkelde hij een soort allergie, waardoor hij een wekelijks injectie nodig had. Ik leerde hem hoe hij zelf die inspuitingen die hij nodig had kon toedienen. Hij had een arts die niet kon spreken zonder te vloeken; zo was hij nu eenmaal. Ik heb me vele keren afgevraagd hoe hij en Eerwaarde Branham konden opschieten. Ze waren echt goede vrienden, en hadden ook een goede dokter/patiënt relatie. Ik veronderstel dat de dokter ook netjes kon praten als hij dat wou.

Eerwaarde Branham droeg soms een pruik, en op een zondag kwam hij thuis van de gemeente en hij kon ze er niet meer af krijgen. Zo kwam hij bij ons om te zien of ik hem kon helpen. Hier zat hij op zijn knieën, in onze kleine smalle badkamer, vooroverhangend over de badkuip, zodat we water op zijn hoofd konden laten lopen, proberende de pruik los te maken. Het was echt leuk, en achteraf hebben we nogal wat gelachen!

Hij was een goede familievader; goed met de kinderen wanneer hij thuis was. Hij zou in de achtertuin met hen in de modder spelen, dan zou hij ze afspuiten en ze meenemen voor een ijsje. Hij genoot van zijn tijd thuis met de familie.

Hij was ook een goede buurman. Hij bracht ons eekhoorns die hij geschoten had, en wij deelden de groenten uit onze tuin met zijn familie. Hij respecteerde onze privacy, en we deden ons best om ook die van zijn familie te respecteren.

Er kwamen veel mensen naar zijn huis om Eerwaarde Branham te zien, om voor zich te laten bidden en ook voor andere verschillende dingen, en soms kwamen ze met een hele bus vol.

Soms kwamen mensen als hij er niet was, en ze wisten niet hoe terug in de stad te komen, of waar ze een bus konden nemen om weer naar huis te gaan. Dan kwam ik thuis van mijn werk en de mensen zaten bij me op de stoep, dus bracht ik hen naar de bushalte in de stad.

Ik vond eigenlijk niet alle bezoekers goed. Ik denk dat de Branhams hun privacy verdienden. Hoewel ik niet op dezelfde wijze geloofde, kon ik begrijpen hoe de mensen zich voelden. Ik ga naar de Methodisten kerk.

De Branhams waren goede mensen, en we waren altijd blij hen te hebben als onze vriendelijke burens.

Willard Collins

Geboren: 7 juli 1926

Woonplaats: New Albany, Indiana

Hij was een vriend van William Branham, en een bondgenoot in de Branham Tabernakel voordat hij de voorganger werd in 1974.

In 1955, ik was 29 jaar oud en voorganger van een Methodisten kerk in Kentucky, ongeveer 70 mijl stroomafwaarts de Ohio Rivier vanuit Jeffersonville. Ik was van plan om naar Atlanta, Georgia te gaan, voor bijscholing, toen ik hoorde dat Broeder Branham te Macon zou zijn voor samenkomsten. Omdat ik over hem gehoord had, maar hem nog nooit gezien had, besloot ik om een week vroeger te gaan en zelf te zien hoe die diensten waren. Op een of andere wijze voelden mijn vrouw en ik dat er iets was met hem, maar we wisten niet wat.

Satan probeerde op elke mogelijke wijze ons te verhinderen om naar die samenkomsten te gaan. Onze zoon Michael, was nog een kleine baby en we hadden een dame die hem zou oppassen als we weg waren. Naomi ging een avond naar de dienst, toen begon ze zich zorgen te maken over de baby. Ze belde naar huis en de dame zei: "Hij hilde sinds jullie vertrokken. Ik bracht hem naar de dokter, maar hij zei dat de baby jullie alleen maar miste, dat was alles." Wel, Naomi kon dit niet meer aan, dus bracht ik haar naar huis, en keerde onmiddellijk terug naar Macon. Ik sliep zelfs niet, dus was het werkelijk een harde rit voor mij.

In die tijd had ik een maagzweer. Het was zo slecht dat toen ik een verzekering wou afsluiten, ze naar mijn medisch attest keken en weigerden me te verzekeren.

Ik wou zien of die dingen die gebeurden in Broeder Branhams samenkomsten echt waren of niet. Nadat ik weer in Macon was, zat ik op een avond, tijdens de gebedsrij, naast twee dames. Een dame ging door de gebedsrij en Broeder Branham zei haar hoeveel operaties ze doorstaan had, en ik geloof dat hij zei dat hij een grote dokter zag met een bril op die de operaties deed. Hij zei: "Ze waren niet succesvol. Je bent niet van deze stad. Je bent van Augusta, Georgia. Uw naam is ... en hij zei haar naam, dan zei hij: en uw huisnummer is ... en hij zei het huisnummer. Dan zei hij: "Jezus Christus geneest u." De dame die naast mij zat zei: "Oh neen, deze keer is hij verkeerd. Ik ken die dame, en ze woont daar niet."

Ik moest dat even ontrafelen. En toen ik het deed, begreep ik dat de beide dames die naast me zaten niet wisten dat de dame van de gebedsrij, slechts twee dagen voordien verhuisde naar dit nieuwe adres! Hierna, wou ik in die gebedsrij komen, maar blijkbaar wou iedereen dit.

De samenkomst werd gehouden in een voetbalstadium, en het was Broeder Banks Wood die Broeder Branham elke avond in het stadium bracht. Ik vergeet dit nooit, ze kwamen in een Buick, en er was geen spatje vuil op te bespeuren. Het viel mij ook op dat de jongens die de bandopnames maakten van de diensten op vouwstoelen zaten direct beneden voor het podium. Ik had ook een vouwstoel in mijn vrachtwagen, dus ik ging hem halen en zette me daar bij hen!

Die avond bad Broeder Branham voor de zieken, en hij kwam het podium af om voor rolstoel- en draagbaar gevallen te bidden. Toen hij achter ons voorbijging, (waar ik zat met de jongens die de banden maakten) stopte hij en legde zijn hand op mijn schouder. Hij zei: "Vader, genees hem; hij is ook ziek" en hij liep door.

Toen hij weer op het podium kwam vertelde hij het gehoor: "Waarschijnlijk kon u het niet zien, maar de Engel van de Heer bracht me bij elk persoon naar wie ik ging toen ik het podium

verliet.” Die avond kocht ik me een hamburger met een grote ajuin en ik at hem op. Sedert die tijd kon ik op die wijze verder eten.

Overall voorin het gehoor, bij het podium, stond het vol met draagbaren en rolstoelen, het was net alsof er een verschrikkelijke ramp gebeurd was, als een storm, en dat er veel mensen gekwetst waren. Ik wou elke avond vroeg gaan, en op een avond zag ik een oude heer binnenbrengen, een zwarte man, op een veldbed. Ik ging naar hem toe om met hem te praten en vernam dat hij al 17 jaar bedlegerig was. Zijn armen waren werkelijk dun, enkel vlees en beenderen. Die avond, op het einde van de gebedsrij, draaide Broeder Branham zich naar die oude man en zei: “Wil je van dat veldbed afkomen?” Hij zei: “Ja, mijnheer.”

Broeder Branham zei: “In de Naam van Jezus Christus, sta op.” Hij gooide zijn benen over de rand van het veldbed, en enkele vrienden hielpen hem een beetje om zijn evenwicht te vinden. Je weet hoe het is, als je ooit eens voor een week in bed moest blijven, je kunt bijna niet meer stappen, en hij was al 17 jaar in bed! Hij wandelde over het voetbalveld, en ik geloof niet dat hij nog terugkeerde om dat veldbed op te halen.

Na die diensten, kwam ik terug naar Atlanta om in de Emory universiteit naar de ‘voorgangers school’ te gaan. Omdat het gefundeerd is op de leringen van John Wesley, zou je denken dat het een geestelijke school was, maar de leraar begon met de Godheid van Jezus Christus te ontkennen. Op een dag kwam hij en zei lachend: “Kunt u zich Broeder Noach voorstellen, 500 jaar oud, en in de ‘fleur’ van zijn leven te zijn? Dat is dwaasheid. Noach leefde geen 550 jaren en stierf. In werkelijkheid was het zijn stam die uitstierf in die tijdspanne. Het was gewoon het einde van de stam.” Ik stak mijn hand op, en ik herinner me hoe hij me aankeek over zijn bril heen, en ik zei: “Dr. Boyd, ik vroeg me af, toen Henoch werd opgenomen, was het één man of een hele stam?” In die klas waren ongeveer 150 predikers, en ze begonnen te lachen. Natuurlijk had Dr. Boyd daar geen antwoord op. Korte daarna verliet ik de Methodisten kerk en verhuisde naar Charlestown, Indiana, net beneden de weg van de Tabernakel in Jeffersonville.

Ik had Broeder Banks Wood ontmoet in Macon, en ik schatte hem zeer hoog. Na de verhuis naar Charlestown, ging ik hem op een dag bezoeken. Hij woonde naast Broeder Branham in Ewing Lane, en tussen hun huizen was er een groot veld. Toen ik opreed, was Broeder Banks dat veld aan het maaien, hij stopte om me te begroeten. Daar was nog een andere kerel bij hem, zonder hemd, en die maaide verder. Het was Broeder Branham. Toen hij tot bij ons kwam zei Broeder Banks: “Broeder Billy, dit is die Methodisten prediker die genezen werd in de Macon samenkomst.” Hij stopte de grasmaaier, stak zijn hand uit en zei: “Zo, jij bent die Methodisten prediker ?” Ik zei: “Ja, mijnheer, maar ik ga uit van de Methodisten kerk.” Hij zei: “Oh, doet u dat?” alsof hij verwonderd was. Ik zei: “Ja, mijnheer.” Hij zei: “Wel, ik zal je zeggen hoe je het moet doen. Wees zo vredig als mogelijk. Ik zal voor je bidden.”

Voor ik vertrok, vroeg ik hem te bidden voor mijn vrouw, omdat ze zich niet goed voelde. Hij sprak een ogenblik en zei: “Bidt samen met mij voor je vrouw. Ze heeft reumatische artritis en dat is de kreupel makende soort.” Vandaag is ze bijna 80 jaar oud, en nog steeds beweeglijk.

Hierna kwamen Broeder en Zuster Branham en Broeder en Zuster Wood naar ons huis om te dineren. We moesten buiten zitten aan een picknicktafel, omdat er geen plaats was voor iedereen in onze kleine trailer. Naomi was zenuwachtig, ze had haar uiterste best gedaan om alles klaar te zetten. We zaten aan de picknicktafel en Broeder Branham dankte, dan zei hij aan Naomi: “Zuster slechts een ding ontbreekt.” Zij dacht: “Oh lieve, wat ben ik vergeten?”

Broeder Branham zei: “De huwelijks sla: laat ons even alleen!”

Hierna, werden we dikke vrienden. Broeder Branham zou zijn kinderen brengen om de onze te bezoeken, en omgekeerd. Als hij kwam en een tijdje bij ons bleef, was de Heilige Geest nog voor enkele dagen te bespeuren. Er was niets zoals dat.

We gingen verschillende keren op eekhoornjacht, en als hij in het bos was zou hij dikwijls één hand opheffen en zingen: “Er zal licht zijn in de avondtijd...” zo blij was hij.

Op een bepaald moment, besloot ik, omdat ik zo verkeerd was in de Methodistenkerk, ik gewoonweg uit de bediening zou stappen. Ik had het aan niemand verteld maar ik dacht erover. Op een morgen, gingen Broeder Branham, Broeder Banks en ikzelf ontbijten in een restaurant in Campellsville, Kentucky. De dienstster kwam en bracht onze maaltijden, en toen ze weg ging, zei Broeder Branham dat ze een Methodist was. Toen ze terugkwam vroeg hij tot welke kerk ze behoorde, en ze bevestigde dat ze Methodist was. Dat trof mijn aandacht, want hij had haar nog nooit gezien. Toen ik ging betalen, zag ik dat de kassier een lid was van een van de kerken waar ik vroeger voorganger was. Hij herkende me, en hij vroeg: “Broeder Collins, predik je nog steeds?” Ik zei: “Oh, bij gelegenheid.”

We gingen naar buiten, en Broeder Branham zei: “Broeder Collins, toen die kerel je vroeg of je nog predikte, en je dat raar gevoel in je hart had? Dat betekent dat je nog steeds zou moeten prediken.” Dan zei hij: “Wat als je zondagmorgen voor ons zou spreken in de Tabernakel?”

Ik zei: “Dank u Broeder Branham; u bent zo vriendelijk.” Ik wimpelde het af. Maar wanneer hij me naar huis bracht zei hij: “Broeder Collins, wil je erover bidden om zondagmorgen te prediken, en me een belletje geven?” Dat was de eerste keer dat ik in de Tabernakel predikte.

Eind 1969 nam ik de taak van voorganger op me, ik assisteerde Broeder Orman Neville tot aan zijn dood in 1974. Na zijn heengaan, werd ik als voorganger van de Branham Tabernakel gekozen.

Door de jaren heen, gingen we naar elke samenkomst waar we konden gaan.

We waren in de Chicago diensten in de Marigold Arena in 1963. Het was een plaats die gewoonlijk gebruikt werd voor boks- en worstelwedstrijden. Broeder Branham had ons geleerd hoe ons te gedragen in de gemeente door stil binnen te komen en te bidden, of onze Bijbel te lezen voor de dienst. Toen we aankwamen, waren de mensen overal aan het praten en aan het lachen, net alsof het een fuif was. Wij gingen binnen en respecteerden het alsof het de Tabernakel was. Op het einde van de dienst was er een gebedsrij, en hij had al gezegd dat hij de mensen wilde die hij niet kende, maar toch riep hij Naomi eruit en zei dat dat Licht over haar hing.

Soms kwam hij ons bezoeken in onze kleine camping trailer, tussen de diensten door, en die keer kwam hij en zei: “Weet je waarom de Heer je vrouw eruit riep? Het was omdat jullie die plaats respecteerden zoals jullie deden.” Het zijn niet de grote dingen, het zijn de kleine dingen die tellen.

Ik geloof dat we het grootste ding gezien en gekend hebben wat ooit was.
Het veranderde mijn leven volledig, helemaal.

Joseph Coleman & Orlando Hunte

Geboren: 27 juni 1927

Woonplaats: Long Island, New York

Geboren: 3 mei 1927

Woonplaats: Bronx, New York

Leeftijdsvrienden met een roeping van God in hun hart, die ingezegend werden door William Branham. Joseph Coleman is voorganger van de Local Christian Assembly.

Joseph Coleman

Broeder Hunte en ik zijn al ons ganse leven vrienden. We zijn even oud, groeiden beiden op in Manhattan, en werden beiden gered in 1960.

We bezochten een 'Jezus Naam Pinksterkerk' in Mount Vernon, dit is een buitenwijk, aan het einde van de Bronx. Ik was net ongeveer drie maanden gered, maar ik zag toen dat veel Bijbelse waarheden niet gevolgd werden door de groep waarbij we waren. Omdat we niet akkoord waren met de dingen die toegelaten werden, zoals vrouwen achter de kansel te laten, begon de voorganger naar mij en mijn vrouw te verwijzen in zeer kritische termen.

In die tijd, was ik postbode en Broeder Hunte was een buschauffeur op de Wilson Avenue in Brooklyn. Nogal vlug begrepen we dat de Heer ons exact daar had geplaatst, zodat onze paden zich zouden kruisen met mensen die ons zouden vertellen dat er een profeet in het land was.

Orlando Hunt

Ik werkte de late ploeg die rond 1u 's morgens eindigde, en die speciale nacht in december 1960 was een hele trage. De bus was leeg, maar op een van mijn haltes stapte een jonge dame op. Ik bemerkte dat ze een instrument bij zich had dat eruit zag als een ukelele of zoiets. Ze zette zich voorin, recht tegenover mij. De volgende halte stapte een lange kerel op, en ik herinner me dat ik tot mezelf zei: "Oh, God." Natuurlijk kunt u zich voorstellen waar hij ging zitten. Vlak naast die dame. Ik wou geen problemen, maar ik wist dat dit potentieel een slechte situatie was. Ik was pas tot de Heer gekomen, en dus begon ik te bidden.

Ik zei: "Heer neem hem van de bus af voor er een probleem is. Als hij dat meisje lastig valt, dan moet ik iets doen." Problemen waren iets wat je steeds kon verwachten op die buslijnen. Dus bad ik gewoon een klein gebed. De volgende halte was het politiebureau in de DeKalblaan en plotseling belde die kerel en stapte af. Hij zei me niets en ik sprak ook niet met hem. Maar ik was blij dat hij afstapte.

Mijn hart sprong op. Soms ben ik nogal emotioneel, en ik probeerde het in te houden, maar toen hij van de bus afstapte was het alsof een grote last van me af viel. De enige wijze waarop ik me kon uitdrukken was te zeggen: "Oh, dank u Jezus!" Ik was precies zo aan het overkoken, volledig gevuld. Toen ik dat zei, vroeg het meisje: "Was u dat?" Ik zei, "Ja, ik was het." Ze zei: "Wat is er gebeurd?" Ik zei: "Ik was net God aan het danken." Ze zei: "Ben je gered?" Op dat moment raakte me die Pinkster uitspraak: "Gered, geheiligd en gevuld met de Heilige Geest!" zei ik haar. Ze zei: "Ik evenzo." Ik zei: "Als je gered bent, geheiligd en gevuld met de Heilige Geest, wat doe je hier dan op die tijd van de nacht? Begrijp je niet dat je jezelf en mij in de problemen kon brengen?" Ze zei: "Wel ik kwam pas terug van de gemeente."

Ik zei: “Je moest iemand hebben om je thuis te brengen.” Ze moest helemaal tot aan de terminus van de lijn, het is dus onnodig te vertellen dat we aan de praat raakten.

Broeder Coleman en ik zochten naar een man van God die het Woord van God predikte en doopte in de Naam van de Here Jezus Christus, en die tekenen en wonderen had. En dan haalde ze iets aan over een profeet. Ze zei: “Wij volgen de lering van William Branham.” Ik zei:

“William wie?” Ik had nog nooit over hem gehoord. Ze zei: “Hij is een profeet.”

Ik had in mijn Bijbel gelezen in Galaten hoofdstuk 1, hoe als iemand of zelfs een engel uit de hemel een ander evangelie zou prediken, laat hem verdoemd zijn.

Ze zei: “Hij predikt exact wat Paulus predikte.” Ik zei: “Met tekenen en wonderen volgend, en doopt hij in Jezus Naam?” Ze zei: “Ja mijnheer. Ik denk dat je eens naar onze gemeente moet komen om er getuige van te zijn.”

De gemeente waar wij toebehoorden wou niet dat we ergens anders op bezoek gingen, maar we wilden langs de straat gaan, zoals op de 42^e straat, de mensen helpende. Maar de voorganger zou zeggen: “Die grond is compleet opgebrand.”

Ik zei: “Maar wij hebben hem niet opgebrand.” Er zijn er zo velen die Jezus Christus nodig hebben en ik wilde tot hen getuigen om ze naar de gemeente te brengen.

Dus belde ik Broeder Coleman op en sprak over de zuster die ik ontmoet had, en dat ze zei dat ze voor ons zou bidden en dat we zouden plannen om erheen te gaan om er getuige van te zijn.

Joseph Coleman

Het moet mei 1961 geweest zijn toe die Pinkstervoorganger hard tegen ons begon te prediken, en het werd echt iets teveel. Broeder Hunte herinnerde me aan die gemeente waar ze doopten in Jezus Naam, dus zei ik: “Laat ons gaan waar ze dopen volgens Handelingen 2:38.”

Zo gingen we naar de gemeente van Broeder Anthony Milano.

We gingen binnen, en de hele plaats was een beetje in oproer. Wij wisten niet dat Zuster Mary, de dame op Broeder Hunte's bus, getuigd had van haar ervaring, en dat de gemeente ongeveer zes maand voor ons aan het bidden was.

Toen hij ons ontmoette, kon Broeder Milano niet weten dat Broeder Hunte en ik, sinds we gered waren, onze eigen Bijbelstudie hadden in mijn keuken.

We startten met Genesis, hoofdstuk één, en in Genesis, hoofdstuk drie, zagen we dat er twee zaden waren. Onze vraag was: “Waar gingen ze heen?” En omdat we geen antwoord vonden, lieten we het gaan.

Toen Broeder Anthony ons zag, begon hij ‘zware kost’ te prediken, om te zien of we het konden nemen. Hij zei: “Er waren twee zaden in de hof van Eden.” Wij zeiden: “Amen!” We zochten daar al een jaar naar. Het blies hem bijna uit de kansel.

Na de dienst, kwam Broeder Pat Tyler naar ons toe en groette ons. Hij zei: “Wel broeders, er is een profeet, en er is een Boodschap.” En we zeiden: “Goed, amen.” Ik vroeg: “Waar is de profeet? Dat is alles wat ik wil weten.”

Hij zei ons dat we naar de Branham Tabernakel moesten gaan in Jeffersonville, Indiana. Broeder Pat gaf ons een lijst van broeders die we konden contacteren als we daar waren.

We kwamen in de Tabernakel aan voor de vrijdag avond mannen gebedsdienst, en een van de broeders die ons benaderde maakte zich bekend als Alex Shepherd, een van de namen op onze

lijst. Hij benaderde ons met zo'n wondervolle Christelijke geest en later werden Broeder Shepherd en zijn familie, door de jaren heen, zeer speciale vrienden.

Broeder Neville, de assisterende voorganger, begroette ons en zei: "Broeders, kom maar vooraan plaatsnemen." Dan waren er enkele getuigenissen, en Broeder Neville zei: "Ik vraag me af of jullie ook willen getuigen?"

Broeder Hunte ging eerst, en lieve help, hij begon te getuigen over Brooklyn, en de dronkaards, de verslaafden, en al het werk dat daar nog moest gedaan worden, en al de broeders riepen en verheugden zich over wat hij gezegd had.

Toen het mijn beurt was, zei ik: "Wel, broeders, ik ben hier voor een doel. Ik begrijp dat er een profeet in het land is. In mijn hart verlangde ik al die tijd om een man van God te zien die doopt volgens Handelingen 2:38, en waar de tekenen en wonderen volgen. En nu, heb ik die plaats gevonden, ja mijnheer, en ik vond ook de man." Daarmee viel het vuur, en iedereen begon te roepen en te schreeuwen.

Dan begon Broeder Neville te profeteren, en de Heer sprak in verband met ons zeggende: "Ik heb hen al aanhoord en hen gezegend ... en de mond van de profeet zal op hen zijn en zij zullen evenzo deze dingen tot hun mensen spreken en velen zullen bevrijd worden." Wat een zegen en bevestiging was dit voor ons.

Er was een dienst op zondagmorgen, en we ontmoetten vele mensen en hadden een goede tijd. Broeder Branham was niet in die samenkomst, en we hoorden dat zijn moeder op vrijdag heengegaan was. Op maandag was de begrafenisdienst van Zuster Ella Branham, we gingen erheen. Daar zagen we Broeder Branham voor het eerst.

Later gingen we naar de caravan waar Broeder Gene Goad en Broeder Leo Mercier hun kantoor hadden en de bandopname zaak. We dachten, nadat we de banden gekregen hadden, vlug te kunnen vertrekken, maar toen we daar kwamen, zeiden ze ons dat Zuster Ruby Wood een bandopname zou hebben met de drie profetieën die over ons uitgesproken waren op die vrijdagavond in de mannen gebedsamenkomst. Mijn verlangen was een kopie te krijgen van die boodschap van de Heer, en Broeder Gene zei me: "Broeder Coleman, ga naar het huis van de Woods en je zult ze krijgen, want ze is de bibliothecaris van al de profetieën."

Ik zei: "Dat is geweldig." Het was ongeveer één uur toen ik bij Woods huis aankwam.

Broeder Hunte bleef in de caravan, om te getuigen tegen een Noorse dokter die kanker had, en die naar de stad gekomen was om voor zich te laten bidden.

Toen ik aan Zuster Wood zei waarvoor ik gekomen was, zei ze: "Oh, ja, Broeder Coleman, ik heb ze." Ze had een klein kastje vol bandopnames, en ze begon ze door te nemen. Ze zocht een tijdje en zei: "Ik moet je zeggen, ik vind ze nergens." Ik zei: "Wel, dank u voor het zoeken." En ik keerde terug naar het kantoor. Toen ik daar kwam, zei Broeder Gene: "Nee, Broeder Coleman, ga terug." Hij drong zeer sterk aan, dus ging ik terug naar Woods huis, ongeveer 20 minuten ver. Toen ik daar aan kwam was ze overal aan het zoeken. Van waar ik stond, zag ik een band liggen bovenop het meubel waarin ze aan het zoeken was. Ik begon er iets over te zeggen, en de Heilige Geest zei me: "Zeg niets." Dus zei ik geen woord meer. Ik reed terug naar het kantoor, en opnieuw zei Broeder Gene: "Ga terug." Voor de derde keer, ging ik terug. Zuster Wood zei: "Wel, ik weet het werkelijk niet." Dan keek ze plots bovenop het kastje en zei: "Wel, hier is het." Het was ongeveer 4u30 in de namiddag toen ik terugkwam naar de woonwagen. Broeder Hunte was nog steeds met de Noorse dokter aan het praten, zijn geloof opbouwend.

Tien minuten laten hoorden we een wagen toeteren. Het was Broeder Branham. Broeder Leo en Broeder Gene gingen samen naar buiten en spraken met de profeet, maar de rest van ons stond bij het raam te kijken. Het enige wat ik kon denken was: "Whaw, daar is de profeet!"

Plots wenkte hij dat we zouden naderen. Hij bleef in de auto zitten, en als we dichterbij kwamen voelden we een machtige zalving er rond. Ik had nog nooit zoiets gevoeld. Hij sprak een minuutje met de Noorse broeder en beloofde hem over enkele dagen voor een privé gesprek te ontmoeten. Dan zei hij tot ons allen: “Ja, ik vroeg me af of moeder in de Bruid was.” Ik dacht bij mezelf: “In de Bruid? Ik dacht dat iedereen in de Bruid was.” Dat was het enige wat ik ooit wist in Pinksteren. Dan vertelde hij verder over een visioen waarin hij zijn moeder zag in een hoge loge (in een theater), een eervolle positie, gekleed in elegante Victoriaanse stijl, zoals in het begin van de twintigste eeuw droegen. Daar was ze in de loge van de koningin, en daardoor wist hij dat ze in de Bruid was. Wij waren de eersten aan wie hij dat visioen toevertrouwde, en hij vertelde ons ook nog andere dingen. U kunt zich niet voorstellen hoe wij ons voelden. We hadden de profeet gezien; we hoorden de profetieën. We zweefden gewoon.

We keerden terug naar de Tabernakel toen Broeder Branham “*Het herstel van de Bruidsboom*” predikte op paaszondag 22 april 1962. Dat was de eerste dienst die we ooit bijwoonden, en dan werden we in de samenkomst eruit geroepen.

De gebedsrij was zoals altijd, aan de rechterkant van Broeder Branham, en hij sprak tot een persoon in de gebedsrij, een man met astma. Broeder Hunte en ik zaten aan de linkerkant van het auditorium, ver naar achteren. Broeder Hunte was aan het bidden voor zijn zus, Millie, die ook astma had, en ik was aan het bidden voor mijn vader, die een beroerte had.

Broeder Hunte’s geloof bewoog de Vuurkolom vanaf het podium tot waar wij zaten, en toen de profeet tot Broeder Hunte sprak, voelde ik de aanwezigheid Gods. Op dat moment zei Broeder Branham: “Het is een kleurling die achterin zit en naar me kijkt. Hij heeft iemand die ziek is, dat is juist, ...astmatisch en sinus. Je hebt Hem aangeraakt. Je bent niet van hier mijnheer. Je kwam van het Oosten, Noord - Oost, je komt van New York. U bent Mr. Hunte. Geloof je nu? Goed zo. Dat is uw vriend die bij je zit, biddend. Geloof je mijnheer dat ik Gods profeet ben? Je bent met hem naar hier gekomen; je naam is Coleman, en je bidt voor een vader die een gezwel heeft. Dat is: “Zo Spreekt de Heer. Ga, geloof nu.” Dan begon ik God te prijzen en Broeder Branham begon de aandoeningen in mijn lichaam op te noemen. Ik bleef God prijzen terwijl hij sprak, en dan zei hij: “Jezus Christus maakt je gezond.”

Op 11 november 1962 kwamen we terug, toen hij ‘*Gods Lasterlijke Namen*’ predikte. We kwamen aan op zaterdag rond 1 uur in de namiddag en gingen direct naar het huis van de herder. We kwamen met zijn zessen van New York. Broeder Hunte en zijn vrouw, Zuster Dolly; Broeder Ben Smith; Zuster Alma Gomez, en Zuster Coleman en ikzelf.

Enkele ogenblikken nadat we aangekomen waren, sprak de Heilige Geest tot me, niet in onzekere bewoording: “Ga naar het huis van Mijn profeet, nu direct.” Dus zei ik: “Iedereen in de auto, we gaan naar het huis van de profeet.” We reden de Ewing Lane op en reden aan zijn huis voorbij, we gingen naar de Utica Pike en keerden terug.

Toen we terugreden, heel traag, kwam Broeder Branham vlug uit het huis en liep naar de garage. Hij was op zijn sloffen, en deed alsof hij de garagepoort zou openen, dan keek hij rond. Ik dacht dat God hem naar buiten stuurde. Ik zei: “Hunte, stop de auto” en we sprongen er allen uit. Waar we bleven staan blokkeerden we eigenlijk de straat, dus kwam Broeder Branham langs de oprit naar ons toe en zei: “Hoe maakt u het?” En hij nam zijn hoed af. We stonden daar gewoon, bijna vastgenageld, en hij zei: “Broeder, kan je de wagen een klein beetje verplaatsen?” Broeder Hunte ging en verplaatste de auto aan de kant van de weg.

Terwijl Broeder Branham daar stond, leek het alsof zijn ogen glazig werden, net alsof hij heel ver keek. Hij zei: “Hebben jullie al mijn verhaal gehoord over Memphis?” We zeiden: “Ja, mijnheer.” Hij zei: “Wel, het vliegtuig hield me op, en een kleurling zuster was aan het bidden voor haar zoon die een sociale ziekte had.” En hij ging verder met het verhaal. Dan zei hij:

“Kom toch binnen in mijn studeerkamer.” We volgden hem allemaal in de kamer. Hij sprak tot ieder van ons persoonlijk, en ieder van ons wilde hem iets vragen.

Zuster Alma was toen nog niet getrouwd, ze was ongeveer 19 jaar oud, en op haar werkplaats had ze aan een Joods meisje gezegd dat ze zuidwaarts ging om een profeet te zien. Het Joodse meisje zei: “Wel, als je een profeet ziet, spreek hem dan zekerlijk over ‘het huwelijk.’”

Zo vroeg Alma: “Broeder Branham, wat ‘trouwen’ betreft, als iemand gaat trouwen...” Hij zei: “Oh ja, als je gaat trouwen, wees er zeker van dat beide families akkoord zijn en hun zegen geven. Beide families.”

Zuster Alma veronderstelde dat dit voor het Joodse meisje was, maar eigenlijk was het voor haar. Later, was er een gelijkaardige situatie met haar toekomstige echtgenoot en zijn vader.

Dan draaide hij zich naar Broeder Hunte en mij, en hij nam een foto van een Afrikaanse inboorling (die in een tijdschrift stond dat op zijn bureau lag). De man op de foto had een been door zijn neus, en hij zei: “Wel, die man heeft zijn god lief, en hij wil voor zijn god sterven. Hij mag zichzelf geven als voedsel voor de krokodillen of hij mag op hete kolen wandelen, maar u moet dat niet doen. Het enige wat wij moeten doen is leven voor Christus. Je moet voor Hem niet sterven, maar wel voor Hem leven.”

Dan draaide hij zich om en nam een foto van de oude bisschop Johnson – een bekende radio prediker van de apostolische Kerk van Jezus Christus in Philadelphia. Hij had die foto daar in zijn studeerkamer en hij zei: “Wel, hij had het Woord, maar u broeders wees er zeker van dat je liefde hebt met het Woord.”

We begonnen een gemeente in mijn huis op 6 januari 1963. Mensen kwamen van overal en nogal vlug werd het een grote kudde. We hadden meer plaats nodig.

Ik belde Broeder Billy Paul en ik zei: “Broeder Hunte en ik moeten het werk uitbreiden, maar hier hebben we een licentie nodig, vooraleer we de toelating krijgen om een gebouw te huren voor een kerk. We vroegen ons af of we zouden kunnen ingezegend worden in de Tabernakel, want we wilden geen inzegening papieren van een Pinkster denominatie.”

Broeder Billy Paul zei me een brief te schrijven naar de profeet, en zo deed ik, en in de brief haalde ik Elia aan in drievoud. Ik liet Broeder Branham weten dat ik exact wist wie hij was.

Dan schreef hij me terug en zei: “Schrijf dit naar Broeder Joseph Mattsson-Boze.”

Toen me verteld werd dit te schrijven naar Broeder Mattsson-Boze, had ik het op mijn hart om hem te zeggen dat Broeder Branham de Geest van Elia had van Maleachi 4.

In juni ontvingen we twee aanvragen die vermeldden: “Laat uw voorganger dit ondertekenen.”

Wel, Broeder Branham was onze voorganger, dus belde ik opnieuw Broeder Billy Paul op en zei hem dat we de aanvragen hadden die nodig waren. Hij zei: “Kom maar hierheen, Broeder Coleman.” Ik vroeg: “Zal Broeder Branham bereid zijn ons aan te stellen?”

Hij zei: “Oh, zeker. Neen, wacht een minuut. Vader moet naar de tandarts en heeft belangrijk werk te doen op vrijdag, dus zal hij voor enkele dagen niet bereikbaar zijn.”

Ik zei: “Dat is in orde, Broeder Billy. Kan Broeder Neville het doen?”

We wilden alleen maar onze papieren in orde krijgen zodat we konden uitgaan en de Boodschap prediken. Hij zei: “Geen probleem.” Dus gingen we daarheen. Op zaterdagmorgen belde ik Broeder Neville en zei hem dat Broeder Billy Paul gezegd had dat hij ons zou aanstellen, want Broeder Branham moest naar de tandarts. Maar hij zei: “Oh, nee, Broeder Bill zal het doen.” Ik zei: “Maar, wat met zijn tandprobleem?” Hij verzekerde mij, dat de profeet in orde was.

Toen we op zondagmorgen aan de kerk kwamen, ontmoetten we verschillende broeders en we vertelden hen dat Broeder Branham ons zou aanstellen deze morgen. Enkel van hen verzekerden ons dat dit nooit zou gebeuren, ze zeiden ons dat we keikoppen moesten zijn om werkelijk te geloven dat we door de profeet zouden worden aangesteld.

Daar zaten we, heel stil, in de samenkomst, wachtend om te zien wat er werkelijk zou gebeuren. Broeder Branham kwam naar de kansel en begon te praten, dan zei hij: “We hebben hier vandaag een paar gekleurde broeders, jong, ik bedoel jong in de bediening. Ze zijn hier om aangesteld te worden. Geef ons de toon aan voor het lied ‘Toen de vuurkool de profeet raakte’ . En dan zei hij: “Kom maar naar voor broeders.” Op het podium, moesten we ons omdraaien en naar de mensen kijken.

Ik weet dat er velen verwonderd waren dat hij ons naar voor riep. Dan vroeg hij of andere prediker broeders, verbonden aan de Tabernakel, naar voor wilden komen om ons ook de handen op te leggen. Broeder Ruddell kwam naar voor met ons en Broeder Neville was al op het podium, dus legden beiden ons de handen op, met Broeder Branham, terwijl hij bad: “Hemelse Vader, mogen deze mannen nu zo leven en werken in de oogst van God.” Het is allemaal op de bandopname ‘*De Aanklacht*’.

Tijdens onze aanstelling, sprak de profeet een korte zin, die ik niet duidelijk gehoord had, en het was praktisch onhoorbaar op de originele bandopname, omwille van achtergrond lawaai. Het was na 1983 dat ik dat vernam wat hij zei: “Goede gezondheid en sterkte.”

Door de jaren heen, werd ik aangevallen door vele ziektes en aanvechtingen in mijn lichaam. Ik wist niet dat daar een belofte was van “Goede gezondheid en sterkte,” gesproken door de profeet. Nadat die ontbrekende woorden me gegeven waren, werd ik door de Heilige Geest geleid naar het boekje ‘*Zoals de Arend haar broedsel opwekt*’ en Hij verkwikte me met deze paragraaf: “Ik heb mensen gezien die gebonden waren in rolstoelen, en op doodsbedden met kanker, maar als Gods Geest de opwekking neerwierp werden ze vernieuwd, en stonden op uit de rolstoelen en de bedden, zich verheugend! Onze grote God vernieuwt ons; Hij vernieuwt onze gezondheid, Hij vernieuwt onze sterkte; Hij vernieuwt onze hoop. Hij vernieuwt ons bestendig! Amen. Zie je, geliefden, waarom we vergeleken worden met arenden? We worden vernieuwd in de Geest net als zij.”

In 1964, een jaar na onze aanstelling, kwam Broeder Rassmussen, die secretaris was van de ‘Onafhankelijke Assemblies of God’ naar New York en sprak in onze kerk. Hij zei ons: “Ja, vorig jaar belde Broeder Branham me op dat hij twee voorgangers wou aanstellen, en hij vroeg of ik hun twee aanvragen kon sturen.” Toen Broeder Hunte en ik dat hoorden, kunt u zich wel inbeelden dat we schrokken en verwonderd waren dat Broeder Branham zelf Broeder Rassmussen opgebeld had en hem gevraagd had de aanvragen op te sturen!

In augustus 1965, waren we in Jeffersonville voor de samenkomsten, en op een dag ontmoette ik Broeder Green en hij zei me: “Broeder Joe, kom me zaterdag ochtend opzoeken in de Holiday Inn, in de wachtzaal, rechtover het restaurant om exact 10 voor 9”

Ik was er op tijd en ging de wachtzaal binnen. Het restaurant was aan de andere kant en ik bemerkte dat Broeder Branham in het restaurant zat, met zijn rug naar de deur, en Broeder Pearry Green zat in mijn richting kijkend. Ik stapte opzij, wachtte, en stipt om 9 uur kwamen ze samen naar buiten. Broeder Pearry zei: “Broeder Branham, dit is Broeder Coleman uit New York. Zijn gemeente kocht de overgordijnen voor uw woonkamer.”

Broeder Branham zei: “Oh, mijn broeder, je moest dit niet gedaan hebben. Hier, laat me je daarvoor betalen” en hij greep naar zijn checkboek.

Ik zei: “Nee, nee Broeder Branham, doe dat niet, aub. Dat is onze zegen voor u.”

Hij zei: “Jezus zei: ‘Voor zover gij dat aan de minsten van de mijnen hebt gedaan, zo hebt gij het aan mij gedaan.’” Dan kneep ik bijna zijn hand van zijn arm af.

Broeder Pearry vertelde me later dat, toen ik in de wachtzaal binnenkwam, Broeder Branham hem aankeek en zei: “Een van onze gekleurde broeders komt net binnen.”

Als ik bedenken, dat God zijn profeet gebruikte, om me tweemaal eruit te roepen, en me zulke woorden van inspiratie, stimulatie en genezingsbeloften te geven, ben ik nederig en met ontzag vervuld door deze onderscheiding.

Het was werkelijk een voorrecht en een eer om de profeet voor deze tijd, Broeder William Marrion Branham, gekend te hebben.

Mijn gedachten gaan terug naar een speciale dag in mijn leven, waar ik geraakt werd door de bezorgdheid en liefde van de profeet. Het was 14 juni 1964, en Broeder Branham had tijdens de morgendienst God aan ons ontsluitend.

's Avonds predikte hij *‘De Zonderling’*, en ik kan waarlijk zeggen dat God, verborgen in de profeet, me troostte in de tijd van mijn grootste nood.

Een broeder zei me dat Broeder Billy Paul me wenste te zien.

Na de dienst, ging ik naar de parkeerplaats en daar zag ik hem met Broeder Branham. Alle kracht had de profeet verlaten, hij was zwak, en Broeder Billy Paul ondersteunde hem.

Broeder Branham strekte zijn kleine dappere lichaam, keerde zich naar me toe en zei: “Broeder Coleman, ik was daarbinnen naar je op zoek om je eruit te roepen” en dan sprak hij heel ernstig drie simpele woorden: “God zegen je.”

Wat kan ik zeggen! Al mijn zorgen en lasten waren volledig van me weggenomen en op dat moment besloot ik in mijn hart om verder de goede strijd te strijden.

Toen Broeder Branham me zei: “God zegen je”, kan ik getuigen dat de zegeningen werkelijk over en boven alles uitgingen van wat ik ooit kon hopen voor mezelf, mijn familie, mijn kerk en allen waarmee ik verbonden was.

Waarlijk, de Bijbel zei: “geloof in de profeten en je zal voorspoedig zijn.”

Josafat trad naar voren en zeide: ‘Luistert naar mij, Juda, en inwoners van Jeruzalem, gelooft in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden; gelooft in Zijn profeten, en gij zult voorspoedig zijn’. II Kronieken 20:20.

**Jezus leefde nooit voor Zichzelf.
Zijn leven werd geleefd
voor anderen.
Dat is perfect Eeuwig Leven.**

**Als je zegt dat je naar de kerk
gaat en goede dingen doet,
dat is goed.**

**Maar als je je leven voor jezelf
leeft heb je geen Eeuwig Leven.**

Eeuwig Leven is leven voor anderen.

William Branham

Anna Jeanne Moore Price

Geboren: 6 oktober 1927

Woonplaats: Dallas, Texas

Tijdens de beginjaren van William Branham's bediening, speelde ze als lid van de groep van 'De Stem van Genezing' een vitale rol.

De eerste keer dat ik hem zag was op een zondagnamiddag. In de morgendienst in onze gemeente 'Life Tabernacle' werd zijn komst aangekondigd.

Mijn vader, Jack Moore, die de voorganger was, hoorde van een evangelist in Arkansas, die in enkele kerken een ongewone opwekking had, zo regelde hij dat die onbekende prediker zou langskomen om in onze zondag avonddienst te prediken, toen hij door Schreveport voorbij ging op weg naar enkele samenkomsten in Texas.

Ik herinner me die zondagnamiddag nog. Ik was net uit mijn tienerjaren en was aan het bellen. Toen ik uit het voorraam keek, zag ik een kleine 1938 Ford coupé opdraaien op de oprit. Een eekhoornstaart fladderde aan de antenne, en ik veronderstelde dat het een jongen was die kwam om mijn broer te bezoeken, zo bleef ik verder praten. Ik keek toe hoe de bestuurder uitstapte en rond keek; ik vroeg me af of ik zou gaan zien wie hij was, en naar wie hij op zoek was.

Maar opeens werd ik aangetrokken door de uitdrukking van zijn diepzittende ogen. Ze schenen een diepte van intense waarneming te hebben, en om welke reden dan ook, voelde ik tranen komen. Ik stond daar aan het raam en ik huilde.

Dat was in 1947, maar ik ben nooit die diepe starende blik vergeten, en het gevoel dat dit geen gewoon persoon was. Hoe waar. De maanden en jaren nadien zouden het bewijzen, wanneer in onze levens een onverwachte ommekeer kwam ... net zoals dat gebeurde in de levens van duizenden anderen.

Na de dienst in onze volgepakte kerk, werd onze nieuwe vriend bij ons thuis uitgenodigd. De lekkere maaltijden die mijn moeder op de tafel plaatste smaakten misschien een beetje zoutig, toen de tranen van de gebogen hoofden neer drupten, terwijl hij bad.

Ik was volledig veranderd na die eerste samenkomst met Broeder Branham.

Ik was nog in opleiding en ging naar het business college, dus was ik niet veel vrij, maar een goede vriendin reisde naar zijn samenkomsten en belde me op of schreef me over wat ze ervaren had. Wij drukten beiden uit hoe onbelangrijk materiële dingen geworden waren. Zelfs winkelen voor nieuwe kleren had zijn uitdaging verloren.

Mijn vader was een genereus persoon, en toen hij William Branham ontmoette waren ze naar elkaar aangetrokken. Beiden waren vriendelijk gezind en hadden een nederige geest; geen van beiden zou ooit oproepen om geld of herkenning. Een puur motief – God te eren en mensen te helpen – was het ten toon spreiden van een onzelfzuchtig karakter bij beiden.

Terwijl anderen geprobeerd zouden hebben die uitzonderlijke gave te bewerken en te promoten, was mijn vader ervan overtuigd dat Broeder Branham duizenden zou bedienen in plaats van honderden, zo nam hij vrij van zijn zaak en van de kerk, om samenkomsten te organiseren in de publieke auditoriums en kerken doorheen het Zuiden en tot in het Noordwesten.

Overall gebeurden wonderen, genezingen, en bekeringen, en de nood aan een vorm van publicatie, om het woord van die beweging van God te verspreiden, werd vanzelfsprekend. Tijdens een samenkomst in Californië, vloog vader naar Oregon om opnieuw contact op te nemen met een vriend van vroeger, Gordon Lindsay, die niet alleen voorganger was maar een schrijver. Hij zou hem uitnodigen om naar de samenkomst te gaan.

Na wat hij die avond zag, liet hij zijn vrouw, Freda, voor de kerk zorgen, en hij ging met de Branham groep mee om te helpen tijdens de samenkomsten, en ook om in Oregon en Canada campagnes te organiseren. Hij verzamelde ook de genezingsgetuigenissen, om deze te publiceren in het tijdschrift dat we zouden starten. Onze bedoeling om met het publiceren te beginnen was versterkt door de schrijfkunst van Broeder Lindsay, en in april 1948 stuurden we onze eerste publicatie van de 'Stem van genezing' uit vanuit Schreveport.

Die eerste uitgifte werd samengesteld op mijn moeders eettafel.

Het voorblad vermeldde Gordon Lindsay als redacteur, mezelf als leidende redacteur, Jack Moore als co-redacteur, en William Branham als de uitgever.

Het waren slechts acht bladzijden, maar het groeide al snel tot twaalf, en dan tot zestien. Het duurde niet lang tot we het kantoor uit onze garage verhuisden naar twee opslagruimtes die mijn vader daarvoor had leeggehaald.

De \$ 1 (een dollar) inschrijvingen begon binnen te komen, tot er ongeveer 100.000 magazines per maand van de printer liepen.

De aankondigingen van de campagnes van bijkomende predikers vulden wel anderhalve bladzijde. Mensen werden gered en genezen, en God werd ervoor verheerlijkt.

Ik was niet getraind in de journalistiek, slechts een kleine cursus, maar in veel opzichten was het werk gemakkelijk omdat we zoveel materiaal hadden. Mensen stuurden hun getuigenissen, en Broeder Lindsay sprak met de mensen in de samenkomsten, en nam foto's van hen die genezen waren. Dan stuurde hij zijn rapporten door (geen fax of e-mail natuurlijk), en Freda en ik namen het daaruit. Ons werk was zeer bevredigend.

Broeder Branhams buitengewone bediening begon een vuur van geloof te verspreiden over het land. Voorgangers, evangelisten, leken en zakenmensen verlieten de samenkomsten met een aangewakkerd geloof. Ze waren getuige van die bovennatuurlijke manifestaties, die groepen van gelovigen en ongelovigen in beweging zetten. Mensen die niet veel dachten over geloof voor genezing hadden nu zelf genezingen en wonderen. Maar er was nooit iemand anders met hetzelfde type van gave als Broeder Branham. Het was uniek, boven alles wat we ooit gezien hadden.

Voor we begonnen te publiceren, in de vroegere campagnes, toen Broeder Branham in de gebedsrij persoonlijk de mensen bediende, speelde ik tijdens de samenkomsten dikwijls de piano. Hij hield ervan om 'Geloven alleen' zacht gespeeld in de achtergrond te horen. Vanaf de piano, zat ik dicht genoeg om dingen te zien, die het gehoor misschien niet kon zien, zoals bijvoorbeeld de verwonderde uitdrukking van een vrouw als hij haar dokter bij name noemde, en citeerde wat de dokter haar de vorige week had gezegd, of de shock van een man als hij zich bewust werd van die indringende ogen die de geheimen in zijn leven zag, en zijn opluchting dat Broeder Branham zijn hand op de microfoon hield, terwijl hij tot hem sprak en voor hem bad.

Vanaf mijn plaats aan de piano, zag ik ook enkele verwonderde gezichten. In Dallas, in de kerk waar Broeder W.V. Grant in die tijd voorganger was, waren mijn vader en ik op het

podium, toen een dame door de gebedsrij kwam en Broeder Branham haar zei dat haar geloof zwak was. Hij wou de mensen aanmoedigen om te geloven, omdat de Boodschapper hem verteld had: 'Als je de mensen kunt doen geloven, zal niets je gebed weerstaan.' Broeder Branham zei haar: "Zuster, als ik uw naam noem, zult u dan geloven dat de Heer met mij is?" Dan zei hij: "Ja...ja, u bent mevrouw Stout."(sterk-stevig-krachtig) Ze zei: "Nee, nee!" Hij zei: "Nee...uw naam is mevrouw Strong." (sterk-stevig-krachtig) Ze zei: "Ja!" Dan verklaarde hij hoe zijn visioenen soms symbolisch waren, en hij een grote gespierde arm zag, en natuurlijk konden deze twee woorden hetzelfde uitdrukken.

Ik herinner me hoe opgelucht ik was, want ik had nog nooit iemand gezien die "Nee" zei in de gebedsrij. Ik was zo opgelucht, en het scheen alsof iedereen ook zo was. Dit toonde natuurlijk aan de aanwezige critici, dat hij de informatie niet kreeg via een oortje vanaf de andere kant van het gebouw waar iemand anders haar naam neergeschreven had. Dat gebeurde enkele keren in gelijkaardige bedieningen. Hij was dus zo vriendelijk, om de natuur van het visioen dat hij zag uit te leggen.

Vader Jack vertelde ons dat, overzee, hij soms de straat zei waar de persoon woonde om hem te helpen te geloven. Als het in een vreemde taal was en Broeder Branham niet wist hoe het uit te spreken, dan spelde hij de letters. Het was nooit verkeerd.

Er wordt me dikwijls gevraagd welke het meest buitengewone wonder is dat ik me kan herinneren, en ik verwijs altijd naar Congressman Upshaw.

Ik had persoonlijk nooit gehoord van Doctor William Upshaw, hoewel hij goed bekend was als een Zuid Baptisten prediker, vice-president van de Zuid Baptisten vereniging, en de 'kreupele congressman' van Georgia. Door een ongeval in zijn jeugd werd hij aan zijn rugwervels verwond en daardoor was hij voor het leven gebonden aan krukken en rolstoel.

In 1951, op 85 jarige leeftijd, gingen hij en zijn vrouw naar de campagne van Broeder Branham in de kerk van voorganger Leroy Kopp in Los Angeles, en hij werd op wonderbare wijze genezen. Van dat ogenblik af reisde dat oud koppel doorheen Europa en de U.S. om te getuigen van dit wonder. Zelfs in het Congres, stond hij voor de mensen, God prijzend voor het wonder waar niemand kon naast kijken, waar het hem vroeger alleen maar mogelijk was voor twee korte periodes met hen samen te zitten.

Ik vermeld dit omdat de Congressman ook een speciale rol speelde in mijn leven!

Toen ik 24 was, was ik gedurende vier jaar de assistent redacteur van de 'Stem van Genezing'. Ik had Don Price ontmoet, een wonderbare jonge evangelist. Bij de start van het tijdschrift, zei hij me dat de eerste keer dat hij me zag de Heer hem vertelde: "Daar is ze." Maar, ik was daar niet mee akkoord. Ik voelde me zo betrokken in die belangrijke bediening, en zo was er niet veel tijd om aan persoonlijke dingen te denken. Maar hij wist dat de Heer hem verteld had dat ik de Zijne was, dus wachtte hij meer dan drie jaar.

Op een nacht droomde ik dat ik in een samenkomst was waar Broeder Branham zich naar mij keerde en enkele woorden tot mij sprak. Vreemd, ik kon me nooit exact herinneren wat hij zei, maar het effect van zijn verklaring deed me Canada bellen, waar Don in die tijd predikte, en ik zei hem: "Ja, ik zal met je trouwen." Uiteindelijk was dit een punt waarin Broeder Branham mijn leven beïnvloedde.

Don had een negen maanden planning om in Europa te prediken, daardoor besloten we te trouwen tijdens de Wereld Pinkster Conferentie in Londen waar we beiden van plan waren naar

toe te gaan. Maar, toen ik daar in juni 1952 met mijn ouders aankwam, kwam Don bij ons met het nieuws dat hij de huwelijksstoelating had, maar dat de wet eiste dat we drie weken moesten wachten om te kunnen trouwen. We waren daar slechts voor twee weken.

Aan Don werd gezegd dat hij de aartsbisschop van Canterbury moest inschakelen voor een speciale toelating, wat hij ook deed, maar onze speciale toelating kon slechts in de staatskerk gebruikt worden. We kenden niemand in de staatskerk van Engeland, maar een van de klerken stelde voor met de Rector van Saint Margaret's Kapel, die gehuisvest is in Londen's historische Westminster Abbey, te praten. Don vertelde onze situatie aan hem, en Rector Wilcox, die tijdens de oorlog aalmoezenier was geweest, wenste 'iets goeds te doen voor de Amerikanen' en hij gaf ons die verlangde gunst.

Don en ik trouwden in Westminster Abbey. Mijn vader was de 'bruidsjonker' van de bruidegom en mijn moeder was mijn enige 'begeleidster'. Broeder Upshaw bood zich aan als vrijwilliger om mij naar het altaar te brengen en de bruid aan de bruidegom voor te stellen. Die dag werd daar een wonder tentoongespreid, als die lieve oude gentleman, me rechtop en gestadig, zijn arm aanbood en me door het gangpad begeleidde. Dan verraste hij ons, en ook de genodigden en de toehoorders, als hij zich omdraaide en ons vroeg hem te verontschuldigen, want hij wou naar de openbare marktplaats gaan om zijn getuigenis te geven! Tot zijn 89ste bleef hij reizen en getuigen over zijn wonder, aanmoedigend tot geloof in Gods beloften en ook in Broeder Branham's ongewone genezingsbediening.

In 1964 vertelde Broeder Branham mijn vader en mij, in een privé gesprek, dat hij een visioen gehad heeft over zichzelf en mijn echtgenoot, ze waren samen predikend hoog boven de aarde. In oktober 1966, waren beiden naar Huis geroepen.

Het 'Stem van Genezing' tijdschrift werd sinds april 1948 elke maand uitgegeven, en in 1970 werd de naam op de voorpagina veranderd in 'Christus voor de Naties'. Tegen die tijd, was Broeder Branham's zichtbare, aardse bediening, beëindigd en Broeder Gordon Lindsay voelde zich geleid om een bijbelschool te starten, om te voorzien in een training voor de taak om de Evangelie Waarheid te verspreiden over de ganse wereld. Ongeveer 30.000 studenten volgden lessen in het 'Christus voor de Naties Instituut'.

Ik ben werkelijk blij dat mijn leven van het begin, in 1948, betrokken was bij dit grote werk. Ik kon mijn studies niet afmaken, maar ik heb zeker enkele levensveranderende ervaringen beleefd die zeker elk diploma kan evenaren.

**Gods muzikanten sterven nooit,
We 'spelen' slechts zonder een vaarwel,
Om de ruimte te vullen met muziek in een Hemelse hogere toonaard
En tenslotte, op het einde, ons Doctoraat te behalen!**

Aan God zij alle Eer!

Hollin 'Hick' Hickerson

Geboren: 7 januari 1928

Woonplaats: Jeffersonville, Indiana

Hij was slechts 30 jaar oud, wanneer William Branham hem als kandidaat diaken voorstelde in de Tabernakel.

Het waren Broeder Banks en Zuster Ruby Wood die ervoor zorgden dat ik de eerste keer Broeder Branham kon horen. Ik woonde in Kentucky en ging naar een kleine Methodistenkerk waar ze me zangleider en zondagschool leraar wilden maken, maar ik voelde me daar niet goed bij. Op een dag zei Zuster Wood me: "Laten we gaan en die makker horen die daar predikt in de hogeschool in Louisville." Dat was in de vroege jaren 50, en een keer was genoeg, en het was over met de Methodisten kerk. Toen ik zag wat hij deed, dan stopte ik met zoeken en zocht nooit meer naar een andere plaats. De Woods hielden uitverkoop en verhuisden van Crestwood, Kentucky, naar Jeffersonville in 1954. Ze kochten het huis naast Broeder Branham, en ik kocht hun oude huis in Crestwood.

Het grootste gedeelte van mijn leven was ik mecanicien, en ik woonde ongeveer 25 mijlen van de Tabernakel vandaan. Broeder Branham kwam dikwijls om aan zijn auto te laten werken. Soms ging hij met me onder de motorkap en reinigde de kleppen en uitlaat en alles, en werkte maar door. Bijna iedere keer, toen hij klaar was om te vertrekken, stapte hij in zijn auto, startte hem, en wenkte om tot aan zijn raam te komen. Dan vertelde hij me iets, of gaf me een advies. Er was nooit een vraag in mijn gedachten die niet beantwoord werd.

Een keer, toen ik de Heilige Geest aan het zoeken was, kwam Broeder Branham bij me thuis en toen hij vertrok zei hij: "Zoek nooit naar een gave, ongeacht welke, want als je dat doet, zal Satan je er een geven." Ik was er niet klaar voor zie je, ik kon niet zeggen of iets van God gegeven was of van satan.

Hij was een makker van wie je niet weg wilde wandelen. Hij zou komen, in de kamer zitten en met ons spreken, en de volgende dag kon je nog steeds een aanwezigheid voelen in de kamer. Het verliet je niet. Vele keren, toen zijn auto 's nachts bij me thuis stond om eraan te werken, stond ik op en nam zijn Bijbel, die hij in het handschoenbakje had, om erin te lezen. Het voelde alsof hij er was.

Ik en Banks Wood spraken er altijd over, en we zeiden dat er iets hiermee was dat we nu nog niet konden vatten. Rond 1958 vroeg Broeder Branham aan Broeder Wood om mij te vragen of ik wou overwegen om diaken te worden in de Tabernakel. Ik dacht dat het een grote eer was om dit gevraagd te worden, maar ik voelde me niet gekwalificeerd om diaken te zijn. Maar toen ik erachter kwam dat Broeder Branham het wilde, dan zei ik dat ik het zou doen.

Enkele jaren later, op een zondagnamiddag, als mijn vrouw en ik op weg waren naar de samenkomst, keek ik haar aan en zei: "Vandaag zeg ik Broeder Branham dat ik mijn ontslag geef." Wanneer ik in de kerk kwam, stapte ik naar zijn bureau en ik zei: "Broeder Branham, ik ben gekomen om U te zeggen dat ik overweeg om mijn ontslag te geven." Hij keek me aan en vroeg waarom. Ik zei: "Wel, ik voel me niet gekwalificeerd om diaken te zijn. Ik ben niet echt geestelijk en ik heb geen enkele opleiding. U hebt mannen hierbinnen die wel bestudeerd zijn en goed gekwalificeerd zijn voor de baan. Ik wil gewoon een stap opzij zetten zodat u iemand anders in mijn plaats kan aanstellen."

Hij zei: “Weet je wie ik allemaal gezien heb aan de andere kant van het gordijn?” Ik zei: “Ja, mijnheer.” Hij zei: “Je bent er een van. Je hebt me geholpen, en toen je me hielp, dan hielp jij hen om daar te komen.” Ik dacht nooit aan zoiets.

De broer van mijn vrouw had een zenuwzinking, en hij was in een instituut in Louisville. Op een dag gingen we hem bezoeken, en toen we ’s anderendaags terug gingen wist hij niet meer dat we er geweest waren. Hij was gewoon mentaal weg. Toen je in 1958 sprak over genezing, dachten de mensen dat je gek was. Maar op zekere dag zei ik tegen zijn dokter: “Ik ga naar een kerk waar we voor de zieken bidden, en ik wil uw toestemming om die jongen met me mee te nemen.” Hij zei: “Weet je, ik geloof dat ook.” Ik viel bijna achterover. Hij zei: “Je mag hem meenemen als je belooft dat je hem terugbrengt.” Ik beloofde hem dat we het zouden doen, en we namen hem mee naar de dienst wanneer ik wist dat Broeder Branham voor de zieken zou bidden. Ik kon hem met moeite daarbinnen houden; hij was zo zenuwachtig dat hij niet kon stilzitten. Broeder Branham zei: “Ik zal drie mensen eruit roepen, maar je moet van buiten de samenkomst zijn. Het mogen geen lokale mensen zijn, want jullie hebben allemaal genoeg gezien. Jullie zouden allen gelovigen moeten zijn.” Ik dacht: “Wel ik heb geen kans.” Ik voelde me zo slecht. Ik strekte me uit, nam mijn vrouw bij de hand. Ze wist wat ik bedoelde. Ik boog gewoon mijn hoofd.

Hij riep een man naar voor en een andere er recht tegenover. Dan begon hij zijn hoofd voor en achterwaarts te bewegen, werkelijk traag, en hij zei: “Er is hier een kleine kerel, met een neerslachtige geest rond hem. Je was aan het bidden voor een geliefde, een schoonbroer, je bracht hem hier, uit een psychiatrische inrichting. Je hebt geloof, en de Heer zal dit voor je uitwerken.” Ik voelde alsof mijn haar rechtop stond. Ik bracht die jongen terug naar het ziekenhuis en ongeveer twee dagen later werd hij ontslagen en hij had er nooit meer last van. De Heer heeft hem niet alleen genezen, Hij heeft hem ook gered.

Toen Broeder Branham hoorde dat ik naar Florida zou gaan, kocht hij me een vislijn en een gereedschapskoffer, hij reed helemaal naar Crestwood waar ik werkte, om het me te brengen. Hij zei: “Ik heb hier een kleinigheidje voor je.” In Tampa Bay pakte ik meer dan 300 kg vis met die lijn. Een hele tijd nadat hij het me gegeven had, zat ik op een dag te vissen en pas op dat moment zag ik wat er op de gereedschapskoffer stond: ‘Mijn Vriend.’ Ik had het nog niet gezien sinds hij het me gegeven had.

Een andere keer bracht hij me een geweer, een .22 automatiek. Ik had nog nooit gejaagd; ik wist zelfs niet hoe ik met een geweer moest schieten. Maar op een dag was ik met hem en ik zei hem dat ik eraan dacht een tweedehands geweer te kopen om het te gebruiken op eekhoornjacht. Ik toonde het hem en zei: “Broeder Branham kan je dit geweer eens bekijken en zien of het iets waard is? Ik ken niets van geweren.” Hij keek me een beetje vreemd aan en zei: “Koop geen enkel geweer nu.” Ik dacht dat ik me misschien zou kwetsen of zo! Het maakte me bang. Toen ik de volgende zondag naar de gemeente ging, gaf Billy Paul me een splinternieuw geweer met een telescoop erop en zei dat het van zijn vader was. Ik zou het voor niets willen ruilen.

Op een dag vroeg Broeder Branham me: “Hoe heten ze je op je werk?” Ik zei: “Hick.” Hij zei: “Dat is beter.” Hij keek naar mijn vrouw en zei: “Noem hem niet bij zijn gegeven naam (Hollin), omdat zijn naam hem misplaatst.” En ze zei: “Ik zal je Hick noemen.” Iedereen noemt me nu gewoon Hick.

Iets wat ik nooit vergeet is dat Broeder Billy Paul, David Wood, en ikzelf op een zondag namiddag in het veld waren naast Broeder Branhams huis. Ik ging naar mijn auto en nam mijn handschoen en bal en we waren aan het gooien vanuit drie kanten. Broeder Branham stak zijn hoofd uit het raam van zijn huis en riep ons. Hij zei: “Jongens, stop daarmee. We doen dat niet op zondag.” Ik wist niet dat ik iets verkeerd deed. Ik voelde me alsof ik onder een tapijt wilde kruipen. Later zei hij ons, dat iets dergelijks te doen op zondag, onze getuigenis zou ruïneren.

Ik was daar die morgen, toen hij in de Tabernakel kwam en zei: “Ik sta hier met mijn tenen opgetrokken in mijn schoenen...ik zal Hem ontmoeten als een iemand die het opgeeft, voor ik Hem zou ontmoet als een antichrist...”

We waren in Chicago voor een samenkomst, en terwijl we daar waren, verzamelden de mensen zich en zeiden dat Broeder Branham Jezus Christus was. Ik zei: “Onmogelijk, dat kan ik niet aannemen.” Ik weet dat sommige mensen dat denken. Maar toen ik in de auto bij hem zat, begon hij erover te spreken en zei: “Weet je dat die mensen verondersteld worden dat te doen?” Ik zei: “Nee, dat wist ik zeker niet Broeder Branham.”

Hij maakt drie kleine tekens op zijn hand, en hij zei: “Die twee buitenste kerels zijn twee extremen. Nu, die kerel hier, wat ik ook doe, ik kan hem moeilijk doen bewegen, maar hier is een kerel die gemakkelijk beweegt. Ik moet het er zo precies laten uitzien als Jezus om die eerste kerel te kunnen doen bewegen, zodat de andere man ermee verder loopt en zegt dat het Jezus is. Maar als je me iets anders maakt dan je broeder, een zondaar gered door genade, maak je me een antichrist.”

Ik wist dat Broeder Branham een mens was als ik, en toch zag ik Jezus Christus door hem werken. Ik zag hem mensen bij de hand nemen (ik was er zo dicht bij als ik nu bij jou ben toen hij het deed), om de geheimen van het hart te kennen. Hij heeft dit met mij gedaan; hij zei me iets dat ik wist dat hij zeker niet kon weten, iets wat God alleen hem kon tonen. Dan kwam het spreken, en daar was het. Schepping. Dat is wat er gebeurde toen Banks naar Colorado ging om met Broeder Branham te jagen. Hij kwam terug en vertelde wat er gebeurde en ik zei hem: “Banks, je hebt exact meegemaakt wat er gebeurde toen Jozua in de strijd was en meer tijd nodig had. Hij sprak tot de elementen en ze gehoorzaamden hem.” Bedenk dit even, datzelfde gebeurde in onze dag.

Ik ben 77 jaar oud. Ik hoor de Boodschap nu al 54 jaar lang. Toch, kan ik nog steeds naar die banden luisteren die ik al die jaren al gehoord heb, en ze zijn nu duidelijker dan ze toen waren. Ik begrijp het niet. Het geeft me een raar gevoel. Ik denk: “Heer sliep ik toen hij dat predikte?” Het is zoveel duidelijker nu.

Als die profeet ooit iets had gezegd dat zou gefaald hebben, ik zou gezegd hebben: “Ik zal alles vergeten.” Maar hij deed het nooit; het was altijd juist. Broeder Branham zei dat het niet kon falen, omdat hij het niet was, een mens.

Het was God die door hem sprak. Ik geloof niet dat hij Jezus Christus was, maar ik zag Jezus Christus komen in onze dag.

Al & Minnie Peterson

Geboren: 28 mei 1929

04 februari 1930

Woonplaats: Tuscon, Arizona

Ze waren getuige van een gebeurtenis die 'de politiek die een schaamtevol deel werd van de genezingsopwekking' illustreerde

Al – Tijdens de 'Oakland, Californië samenkomsten' in maart 1957, was er een ontbijt dat gesponsord werd door de Vol Evangelie Zakenlieden waar Broeder Branham een hoofd prediker was. Mijn vrouw Minnie, en ik gingen erheen samen met 400 anderen. Na de diensten sprak ik met enkele broeders, aan de overkant van de straat van waar Broeder Branham iedereen gracieus de hand schudde. Toen hij ons zag, complete vreemdelingen, stak hij de straat over om ook ons de hand te schudden. Dit was de soort beleefdheid die we altijd in hem zagen. Hij nam nooit een air aan. Het bovennatuurlijke in zijn leven was onverstaanbaar, en als we hem hoorden of zagen, was het alsof de Bijbel voor ons uitgeleefd werd.

Minnie – Toen ik achterin zat in de auto van een Zuid Baptisten ouderling, hoorde ik hem zeggen: "In de laatste dagen zal Elia komen en er zal een grote opwekking zijn." Ik was toen negen jaar oud en vergat die woorden nooit.

Hoewel ik de rapporten over Broeder Branham gehoord had, die verspreidden zich heel vlug onder de Pinkstergemeenten, kwam mijn eerste ervaring pas in 1947, toen we een 'Assemblies of God' Bijbel college in Seattle bezochten, waar Broeder Henry Ness voorganger was. Het was mij onmogelijk om in een van Broeder Branhams samenkomsten te zijn in de Noordwest regio, maar ik wil verwijzen naar een gebeurtenis in de bijbelschool. Elke dag, voor we naar de klassen gingen, moesten alle studenten samenkomen in de kapel. Op een morgen waren we in aanbidding, en naast mij zat een rustig meisje uit de klas Engels, ze schreeuwde met een luide stem, en ze overstemde de andere aanbidders. Eerst dacht iedereen dat ze gezegend was door de Branham campagne waar ze naartoe was gegaan, maar als de dienst eindigde, ging ze nog steeds te keer. Een van de leraars vroeg me om met haar naar een andere kamer te gaan. Na een poosje in die kamer werd me gezegd: "Breng haar hier weg." Zo bracht ik haar naar een verder afgelegen kamer waar twee Italiaanse meisjes logeerden. Na een tijdje, begonnen die twee meisjes Italiaans te spreken, waarop het 'rustige meisje' dat geen Italiaans kende, vloeiend Italiaans begon te spreken. Er was duidelijk 'een geest' op haar.

Studenten die de speciale samenkomsten hadden bijgewoond, vertelden me later de rest van het verhaal: Toen Broeder Branham aan iedereen zei hun ogen te sluiten, hield dit meisje haar ogen open en een slechte geest bezette haar. Toen dit meisje naar de samenkomsten werd teruggebracht bad Broeder Branham voor haar en ze was compleet hersteld.

Al – De eerste keer dat ik Broeder Branham hoorde spreken was op 20 juli 1952. Minnie en ik waren verhuisd naar Chicago, we woonden daar van 1952 tot 1957.

Hij had samenkomsten in het nabijgelegen Hammond, Indiana, en ik was in de zondagnamiddag samenkomst waar Broeder Branham zijn levensgeschiedenis vertelde, gevolgd door een gebedsrij en onderscheiding. Ik was nogal geraakt door zijn verhaal, en bemerkte dat er geen algemeenheden waren tijdens de gebedsrij.

Hij zei bijvoorbeeld nooit: "Wel, iemand hier heeft 'n maagprobleem" of "er is hier een vrouw met hoofdpijn." De onderscheiding was zonder snoeverij en hij was precies, en in detail beschreef hij exact de toestand van de persoon tot wie hij zich richtte. Bijvoorbeeld: Minnie en

ik waren getuige van wat er gebeurde tijdens de boodschap 'Hoe de engel tot mij kwam'. Hij sprak tot een man en zijn vrouw die enkele rijen voor ons zaten. Hij zei: "Dit Licht hangt hier boven de dame. De dame heeft een hartprobleem, en haar echtgenoot heeft een soort ziekte. Ik kan u van hieruit niet zien, en u weet dat, maar u hebt sigaren in uw voorzak."

Het was een beetje oncomfortabel, hoe dan ook te beseffen dat niet iedereen die gave scheen te appreciëren op de wijze dat wij het deden.

Op 11 december 1953 gingen we naar een 'Stem van genezing' conferentie in Chicago, we zaten aan de rechterkant van het auditorium, halfweg voorin, en we konden een deur zien aan de rechterkant van het gebouw. Tijdens de stille tijd, keek ik naar rechts en ving een glimp op van Broeder Branham die door die zijdeur geleid werd. We wachtten, dan stond de zangleider op en zei: "Het spijt ons, maar Broeder Branham kan hier vanavond niet zijn."

Minnie – Ja, hij zei iets over zijn broer die ziek was.

AI – Ik had hem pas gezien ! Ik dacht: "Jongen, niet iedereen hier op het podium vertelt hier de waarheid." Dan stond er één van de predikers op en zei: "Wel Broeder Branham kan hier niet zijn, maar hoeveel zijn er blij dat Jezus Christus hier is?" Iedereen verwachtte die gave, maar dat was niet alles. Het leven en karakter van Broeder Branham betekende zoveel voor ons. Hij was iemand op wie we onze levens wilden richtten, zoals Paulus zei: "Volg mij zoals ik Christus volg." We volgden de man niet, we volgden God in de man. Uiteindelijk heeft hij heel duidelijk Jezus Christus aan ons uitgebeeld.

Enkele avonden later, toen Broeder Branham predikte in de Philadelphia Kerk (Kerk van Broeder Boze), verklaarde hij wat er gebeurd was toen we zagen dat hij aan de kant werd gezet. Toen hij aan het auditorium kwam om te prediken, werd hem een ultimatum gegeven: Hij moest de daaropvolgende geplande tweedaagse samenkomst in de Philadelphia Kerk afzeggen of anders zou hij op deze conferentie niet mogen spreken. Hij verkoos om zijn belofte aan Broeder Boze te houden. Klaarblijkelijk was er een politieke prijs te betalen voor de onafhankelijkheid die Broeder Branham zocht, om Gods Boodschap te brengen.

Broeder Branham sprak meer dan 100 keer in Chicago en we waren gezegend om vele samenkomsten te kunnen bijwonen. Toen we meer samenkomsten bezochten, bemerkten we dat Broeder Branham niet geïnteresseerd was in geld of populariteit. De nederigheid die hij naar voorbracht en zijn wijze van leven gaf ons groot vertrouwen dat dit echt van God was.

Ons geloof groeide sterker naarmate we ons bewust werden dat God alles over ons wist. Zo was het ook op 14 januari 1955 in Chicago. Er werd aangekondigd dat Broeder Branham zou spreken in de Philadelphia Kerk. Het werd duidelijk, 'we moesten daar werkelijk zijn'. In die tijd, woonden Minnie en ik in een appartement ten Noorden van Chicago, samen met Minnies moeder, een halfzuster, een echte zuster, en twee halfbroers, en alsook onze twee jonge kinderen. We waren met zijn negenen. Minnie ging vroeg naar de gemeente die dag, ze liet de twee zieke kinderen bij haar moeder, en ze kreeg een gebedskaart van Billy Paul Branham.

Enkele dagen ervoor, kort nadat ik op het werk was aangekomen, kreeg ik een telefoontje met de informatie dat Joy, Minnies negen jaar oude halfzuster, ziek was en haar benen niet kon bewegen. Ik belde een vriend op die een afspraak maakte met een bekende dokter, en toen we

binnenkwamen in zijn volgepakte wachtkamer, bracht de receptioniste ons voorbij alle wachtende patiënten direct naar de onderzoekskamer. Daar hoorde ik het ontzuenderende nieuws van de dokter zelf: Hij zei me dat Joy een temperatuur had van 104,9 en dat ze haar bloed getest hadden. Hij sprak nadrukkelijk. Zij had reumatische koorts.

Zij brachten haar in allerijl met de ziekenwagen naar het Kinderziekenhuis in Berwyn, Illinois. Die avondsamenkomst predikte Broeder Branham *'Dokter Mozes'* en riep dan op voor een gebedsrij. Minnie was de derde in de rij, en toen ze voor hem stond sprak hij volgende woorden: "Mevrouw, ik ben een vreemde voor u . U kent me niet en ik ken u niet, maar Jezus Christus kent ons beiden. Is dat juist? Geloof U? U staat hier voor iemand. Het is een zuster, of een halfzuster. Zij is geen volle zuster. Het is een halfzuster. Ze is pas ziek geworden. Het is ... ik geloof dat hij (de dokter) zei ... ik begreep het niet. Ik geloof dat hij zei reumatische koorts. Is dat juist? Dokter ... Je hebt een dochter die ziek is. Ze heeft ook koorts. Je hebt een zieke zoon. Je wilt dat ik bid voor je tanden, is het niet? Kom hier. Lieflijke God die hemelen en aarde gemaakt heeft, zendt Uw zegeningen op die vrouw, die ik zegen in Jezus Christus Naam. Amen. Geloof je met je gehele hart?"

Er werden negen dingen bovennatuurlijk geopenbaard.

In het ziekenhuis, voelde Joy iets kouds over haar komen en ze was volkomen genezen.

Minnie – Terwijl ik thuis was, twee of drie dagen voor de samenkomsten, had ik een korte gedachte dat ik wou dat Broeder Branham voor mijn tanden zou bidden.

Ik dacht er zelfs niet meer aan, zelfs niet in de samenkomst. Ik realiseerde me dat God meer bezorgd was over mijn gedachten dan ikzelf.

AI – Als hij Minnie zei dat Joy haar halfzuster was, en niet haar volle zus, dan realiseerde ik me hoe perfect die gave werkelijk was. Dat klein stukje informatie ontsnapte hem niet, of liever, het ontsnapte aan God niet. Als we overdachten welke de volle draagkracht was van een dergelijke precieze gave, kon je niet begrijpen welke geruststelling dit met zich meebracht voor de komende jaren.

In het begin van zijn bediening, wisten we niet dat Broeder Branham de boodschapper voor dit tijdperk was, maar we wisten dat hij een profeet was. De Schrift werd voor onze ogen vervuld. Vandaag zijn we God zeer dankbaar dat er een Boodschap is, en ons gehele leven is er omheen gewikkeld. Ik vraag me af waar we zouden zijn moest God hem niet gestuurd hebben.

We kennen Jezus Christus beter omwille van Broeder Branham.

Deloris Branham Filer

Geboren: 2 november 1929

Woonplaats: Charleston, Indiana

William Branham's enige zuster, en de jongste van de tien Branham kinderen.

Bill was de oudste in de familie. Hij was twintig toen ik geboren werd, en hij noemde me Faye Deloris Ramona. Ik denk dat hij, omdat ik de laatste was, en het enige meisje, na negen jongens, al zijn favoriete namen ineens wou gebruiken.

Mijn vroegste herinnering aan Bill was met kerstmis toen ik ongeveer vijf jaar oud was. We hadden niet veel, en de gemeente was nagelnieuw. Hij deelde sinaasappels uit aan de kinderen. Iedereen weet dat mijn vader dronk, maar om de een of andere reden was hij in de dienst. Al de andere kleine kinderen gingen naar voor om hun sinaasappel te halen en ze lieten me wachten tot de laatste, omdat ik het Branham meisje was. Wel, mijn pa moest gedronken hebben, omdat hij me gewoon opnam en me helemaal vooraan bracht, en Bill gaf me mijn sinaasappel. Dat vergat ik nooit, hoe papa me daar naar voor bracht, voor alle andere kinderen, alsof hij wilde zeggen: "Deloris zal nu haar sinaasappel krijgen!"

Ik werd zeer beschermd. Mama hield me dicht bij huis, weg van alle jongens en zo meer. Bill doopte me in de rivier te Milltown wanneer ik ongeveer 10 jaar was. Als kind waren we altijd anders. Niet dat het me hinderde, maar de mensen lachten ons uit omdat ons geloof zo anders was. We hadden lang haar en ze dachten dat we zonderling waren. Het was moeilijk om dit als kind te aanvaarden, maar als je ouder wordt, realiseert u zich dat het niets uitmaakt. We maakten ons klaar om terug te gaan waar we vandaan kwamen.

Bill en ik hebben maar weinig tijd samen doorgebracht, slechts af en toe, het spijt me dat te moeten zeggen. Hij was altijd weg. Juist voor ik ging trouwen zei Bill: "Ik wil je meenemen en met je praten." Zo gingen we ergens naar het platteland.

Hij moest toen de hoogspanningslijnen controleren voor de Openbare Diensten Maatschappij. We zaten daar en praatten, en het was zo gemoedelijk. Hij herinnerde me eraan dat trouwen niet zomaar iets was om te doen, het was een levenslange verbintenis. En hij legde me uit hoe knap Juni was, met die volle bruine golvende haardos, en ik was in goede gezondheid, maar dat die jeugdigheid en schoonheid zouden afnemen. "Zal je dan nog steeds hetzelfde van hem denken als je dat nu doet?" vroeg hij me. Ik zei hem dat ik dat zou doen, en hij bad voor me.

Ik moet toegeven, dat ik nogal een temperament had. Ik had echt een slecht temperament. Toen ik trouwde zei Bill: "Ik geef haar zes maanden." Maar het duurde meer dan 20 jaar. Hij deed onze trouwdienst in de Tabernakel, maar hij was erg ziek. Het was op 11 september, 10u, op een hete zaterdagmorgen. Bill stond daar in zijn wit pak, met hoge koorts, hij droeg isolerend ondergoed voor de koude rillingen. Hij trouwde ons, maar was zo ziek als een hond.

Later, zoals het leven verder ging, begon ik me te realiseren wat Bill was.

En nu, hoe ouder ik word, hoe meer ik waardeer wat hij was, en welke bediening hij had.

Er is één ding dat we misten in de familie. Het leek alsof iedereen voorrang kreeg, voor ons.

En ze hadden het. Er waren zieke mensen, en hij had deze wereld zoveel te bieden.

Alles wat Bill ons vertelde, aanvaardden we gewoon, want we wisten dat hij gelijk had.

We brachten niet zoveel tijd door met Bill, maar we wisten dat als we hem nodig hadden, we hem konden bellen, speciaal als we ziek waren.

Af en toe, als ik iets op mijn hart had waarover ik wanhopig was om met Bill erover te spreken (en er was niemand anders bij wie ik ooit zou gaan), ging ik naar zijn huis.

Op een keer, was Meda in Arizona en hij was alleen thuis. Hij sprak met me en had een woord van gebed met me. Hij zei: “Zus, weet je, dat Licht dat ik zie terwijl ik bid, waarover ik zoveel spreek?” Ik zei: “Ja.” Hij zei: “Wel het hangt nu juist boven je hoofd.” Wel, dat is een van de meest dierbare herinneringen die ik van Bill heb. Hij stond daar in jeans, met een cowboyriem aan. Dat vergeet ik nooit. Ik denk zelfs niet dat hij een hemd aan had, hij leunde tegen de kast.

Ik weet van die vele keren dat Becky en Sarah met mijn kinderen kwamen spelen, omdat er iemand in hun huis was, zieke mensen op de oprit. Je kon niet naar binnen, en zij konden niet naar buiten om in de tuin te spelen, maar ze kwamen naar mama en speelden in de achtertuin. Ze zouden daar spelen en vuil worden, en mama vond dat niet erg. Dat was allemaal om te helpen, terwijl Bill zijn plicht deed. En Meda had geen minuut tijd, iedereen daar heel die tijd, en mensen die steeds gewoon maar binnenvielen.

Moeder was een typische, oude plattelandsvrouw. Zeer echt, zeer eenvoudig, met kleine behoeften. Ze was nooit een grillig persoonkje, maar ze was een van de beste moeders die je kon hebben. Ze was zeer strikt met ons; zelfs met de jongens, ze probeerde het. Zij moest ze natuurlijk, zelf opvoeden. Ik was heel klein, ongeveer zeven jaar, toen mijn vader stierf, en moeder moest de familie opvoeden. Ze heeft haar ganse leven hard gewerkt. Eerst, was het eten geven aan de zeelui in de ‘Jeff Boat’. Ze kookte en deed de was op het wasbord in de achtertuin voor de zogenaamde ‘zee jongens’ Als de grote boten zouden binnen komen in de ‘Jeff Boat dokken’, kwamen de zeelui aan land om te eten.

Mama had hulp nodig, zo kwam tante Mamie uit Kentucky om haar te helpen. Dan verhuisden we naar een groter huis – in Maple Street – waar ze woonde tot ze stierf. Daar hield ze een pension in de bovenkamers. Mama en tante Mamie kookten en wassen. Ik moest schoonmaken en afwassen. Dat is waarom ik tot op heden zeg geen vaat meer te willen aanraken. Ik doe het niet meer zonder een vaatwasmachine. We verpakten ook lunchpakketten voor de jongens die tijdens de oorlog in de poeder fabriek werkten.

Op een keer, was ze aan het koken en aan het wassen voor vijftien logees, plus haar eigen kinderen die ofwel nog thuis waren of langs kwamen.

Moeder was zeer trots op Bill. Ze wist dat hij Gods profeet was, maar ze had medelijden met hem, en ze miste hem. We wilden allemaal zo graag veel tijd met hem doorbrengen. Om werkelijk heel eerlijk te zijn, ik denk dat we erdoor geraakt waren. We waren allemaal trots op wat hij deed, maar we wilden meer tijd met hem doorbrengen. Terzelfder tijd wisten we dat hij een heel, heel speciaal iemand was.

Ik was me daarvan bewust, al toen ik teenager was. Hoe kon hij de Bijbel, en al die andere leerstellingen die andere scholieren en hoog geleerde mensen moesten leren, kennen? Het was gewoon daar voor Bill. Niet dat hij niet studeerde, maar het moest God zijn die het hem gaf.

Een kleine, ongeleerde man als hij, afstammend van een zeer arme familie, die nooit iets had.... het verwonderde ons altijd. We waren altijd zeer dankbaar.

We waren geslagen, toen we over het ongeval hoorden. Billy Paul belde vanuit Amarillo, Texas en zei: “Als je papa nog levend wil zien, kom je beter direct.” We hadden niet veel geld, slechts hardwerkende mensen, maar Juni was net uitbetaald. Hij was een metselaar, ik nam de auto en reed tot waar hij werkte en zei hem: “Ik moet nu Billy zien.” Hij zei: “Ik kan niet mee met je. Ik wil de kinderen niet alleen laten, in geval er iets gebeurt zou er niemand zijn om voor de familie te zorgen, maar jij kunt gaan.”

Ik had nog nooit gevlogen. Ik kon een vlucht krijgen van Louisville naar St. Louis. Daar was een groep soldaten aan boord, het was een soort noodvlucht.

Ik was bang, maar ik was zo in een shocktoestand dat het de vrees verdoofde. Toen we in St. Louis kwamen, hielden ze de volgende vlucht voor me op. Ze namen me van het eerste vliegtuig en een begeleider greep mijn hand en we begonnen te rennen.

Het was zo koud. Juni had me een mooie jas gekocht voor kerst ... rode wol, met een licht blauwe vossenkraag ... en ik droeg hem. Ze hadden al de trap weggenomen, de man gooide mijn bagage in de deuropening, dan nam hij me op en plaatste me in het vliegtuig.

Toen ik te Amarillo aankwam, kwamen ze me ophalen en brachten me naar het ziekenhuis. Ze lieten slechts één persoon per keer binnen, om Bill te zien.

Toen het mijn beurt was om hem te zien, werd ik gewaarschuwd dat hij in een slechte toestand was, en indien ik onwel zou worden het hen zou laten weten. Ze trokken me die schoenen en dat kleeft aan. We gingen binnen, en hij lag daar op de tafel aan al die machines en met buisjes en van alles in hem. Hij had lakens op zich. Toen ik binnenging voelde ik me zo vreemd. Ik dacht: “Je kunt niet ziek worden; je kunt niet uit onze levens verdwijnen.” Ik stond daar enkele minuten naar hem te kijken, zo onbeholpen. Ik wist niet wat te doen. Om eerlijk met u te zijn, het was net of ik verdoofd was. De verpleegster kwam binnen en nam me mee naar buiten. Ik ging in de wachtkamer en kon bijna niet ademen. Ik had een moeilijke tijd, ik zat daar sprakeloos, zwijgzaam, gewoon in shock.

Ik bleef enkele dagen in Amarillo. Hij werd zo slecht, en het was kerstavond. Hij werd in leven gehouden door de machines. De dokters hadden Billy Paul al gezegd dat de machines hem in leven hielden. Ik wist dat ik niets meer voor Bill kon doen, dus besloot ik dat het tijd was om naar huis te gaan naar mijn familie. Het was de laatste vlucht. Het sneeuwde, er was veel wind, echt blazend. Ik belde op vanuit St.Louis, en hij was al heengegaan.

Ik geloof niet dat mijn leven sindsdien ooit in orde is geweest. Je verliest dat... ik weet niet hoe het uit te leggen...dat hij weg is. Het was nooit meer hetzelfde.

Moeder en Bill waren diegene die stabiel waren. Toen moeder stierf, was ik erdoor verwoest. Maar toen hadden we nog altijd Bill. Maar toen Bill heengegaan was, dat was als, wel, het einde van ons als familie. Ik heb geprobeerd enkele familie bijeenkomsten te organiseren.

We kwamen samen en hadden een goede tijd toen Donny nog leefde. Maar de eenheid van de familie was er niet meer. Dan werd Jesse ziek en ging gestadig achteruit. Het is niet dat we elkaar niet liefhadden, we zagen elkaar gewoon niet meer. De familie was geen familie meer. Henry stierf. Nu zijn ze allemaal dood.

Je zegt dat je van de Branham Tabernakel bent en mensen zullen zeggen: “Wat is dat?” Ik zeg hen het is de gemeente van mijn broer. Dan gaan ze op het internet en ze vinden uit dat het als een cultus beschouwd wordt. Maar ik denk dat als ze mij kennen (niet dat ik een goed

voorbeeld ben) maar mij kennende als een vriendelijk persoon, en ik doe geen vreemde dingen (je weet, hoe mensen over een cultus denken) dat dit de zaak een klein beetje kan helpen.

Mijn ganse leven ben ik naar geen andere gemeente geweest, dan naar de Tabernakel. Nu heb ik de MP3-speler die ik van de kinderen kreeg, en ik heb al de predikingen van Bill die ik kan beluisteren. Ik ga niet naar de gemeente, maar wat mij betreft, ik ben nooit van de gemeente weg geweest. Ik heb mijn geloof in God geplaatst. Het is de top van mijn lijst.

Je zou nooit kunnen geloven dat een profeet van God zou komen door een familie als de onze. Niet dat we slechte mensen zijn, maar we waren mensen die niets hadden. Voor zover ik weet, had niemand van ons een hogeschool diploma.

Ik veronderstel in mijn gedachten, ik denk dat God ons Bill heeft gezonden, en ik denk dat Bill Zijn werkelijke vertegenwoordiger was en Zijn Geest had. Misschien zou ik niet 'vertegenwoordiger' mogen zeggen, maar ik weet dat God in Bill was. Daar is geen twijfel over. Dat zal ik verdedigen tot de dag dat ik sterf.

Don Ruddell

Geboren: 30 december 1929

Woonplaats: Pekin, Indiana

William Branham ondersteunde zijn beslissing om een bevriende gemeente te starten in Jeffersonville. Voorganger van de 'Gospel Tabernacle'.

Vader en moeder gingen naar een opwekking in de Methodistenkerk, en beiden werden gered. Onmiddellijk daarna, gingen ze naar de Branham Tabernakel.

Iedereen uit deze omgeving kende Broeder Bill. Tijdens zijn werk bij de Indiana Openbare Dienst, stapte hij van Jeffersonville naar Scottsburg, Indiana.

Dat is ongeveer 50 mijl (65 km), zo kende hij heel wat mensen tussen hier en daar. Zelfs in die tijd, was er iets met hem dat u gewoon aantrok.

De eerste keer dat ik Broeder Branham zag, voor zover ik me herinner, was in de Vissings garage waar hij zijn auto bracht om aan te werken. Toen hij daar was, praatte hij gewoonlijk. Hij zou daar zitten en over verschillende ervaringen vertellen die hij had meegemaakt terwijl hij op jacht was. Ik zou dat gewoon opeten! Ik was toen nog maar een jonge kerel, en ik hing al die tijd rond de garage. Ik herinner me dat Broeder Bill een Ford had, een goed uitziende auto die hij mooi en netjes verzorgde. Er hing een vossenstaart aan de antenne.

Toen ik van de militaire dienst af was, begon ik naar de Branham Tabernakel te gaan. Ik beloofde God, dat als Hij er zou voor zorgen dat ik niet gedood werd en veilig zou thuiskomen, dat ik Hem zou dienen. Toen ik terug was herinnerde Hij me aan de belofte die ik deed. Broeder Branham kende me door mijn vader, en toen hij eens een dienst had in Frankfort, Kentucky, kwam hij naar ons huis en nam me met hem mee naar de samenkomst. Ik kon met hem spreken op de heen- en terugreis, die ervaring maakte zijn bediening positiever voor mij.

Broeder Branham nam heel wat tijd om gemeenschap met mij te hebben. Ik was geen jager, maar toen hij ging vissen vroeg hij me mee. Ik viste niet; ik ging slechts mee om met hem te praten. We zouden hier beneden naar de watervallen gaan, aan de Ohio rivier. Ik waardeerde Broeder Branham omdat hij zoveel tijd met me doorbracht. Ik wist dat hij iets had wat geen andere prediker had.

Nadat ik met de gemeente gestart was, predikte Broeder Branham vele keren voor ons. Het zou nog meer geweest zijn, maar sommige andere predikers kregen een slecht gevoel omdat hij meer naar mijn gemeente kwam dan bij hun. Ik dacht bij mezelf: "Wel, hij heeft rust nodig als hij thuiskomt, en het is niet nodig dat hij hier komt om te prediken voor mij, omdat dat de andere broeders jaloers maakt." Daardoor nodigde ik hem niet zoveel uit. Maar elke keer dat ik hem uitnodigde kwam hij.

Nu, wat de dingen betreft die hij over mij vertelt op de banden, je moest Broeder Branham kennen. Hij zei dikwijls dat ik terughoudend en schuchter was. Maar het was zo: ik zou misschien een ding zeggen en daar zitten met mijn hoofd omlaag en niets meer zeggen en ook niet opkijken. Ik zei hem: "De reden dat ik niet sprak, was omdat ik u wilde horen."

Toen Broeder Branham in de stad was, en in de Tabernakel predikte, sloten wij onze deuren en gingen altijd daar naar de kerk. Dat was voordat de Tabernakel verbouwd was in 1962.

Er waren toen minder zitplaatsen dan nu. Als ik het overdenk, in die tijd zat ik nooit neer in de Tabernakel.

Soms zou hij een uitspraak maken als deze, dat ik zijn zoon was in het Evangelie, en hij had respect voor ons, een onafhankelijke kerk te zijn aan de andere kant van de stad. Hij zei me meer dan eens: “Broeder Don, ik heb u zorgvuldig geleerd opdat u de waarheid zou hebben en opdat u de waarheid zou kennen.” Maar hij liet me weten dat hij veel tijd met mij doorbracht, om te zien of de boodschap die ik predikte gelijk was aan wat hij predikte. Hij zei: “Je predikt altijd hetzelfde Evangelie dat ik predik.” Hij zou je altijd iets aangenaams zeggen.

Eens zei hij: “Broeder Ruddell, je hebt een mooie groep mensen. Je zat hier vanavond te luisteren, net als een oude ouderling, het in u opnemend.”

Normaal gezien zou hij me in de onderscheidingslijn niet opmerken, en hij zou me gewoon overslaan. Maar die keer toen ik door een moeilijke situatie ging, kwam hij na de dienst naar me toe. Toen hij klaar was met prediken, ging hij meestal onmiddellijk naar zijn auto en vertrok. Maar die keer kwam hij naar buiten en keek rond, en toen hij me zag staan kwam hij op me af, en hij zei: “Ik wil dat je deze dingen uit je gedachten zet. Als je er niet mee ophoudt die gedachten toe te laten, wordt je krankzinnig.” Het ding was, dat ik altijd probeerde God nog beter te leren kennen, dan wat de norm was voor de meeste mensen.

Al die dingen zijn zo groots voor me geweest. Hij probeerde alles te doen wat hij kon om me te helpen om op het juiste niveau te komen, om evenwichtig te blijven. Ik heb Broeder Branham altijd gerespecteerd. Ik wist wie hij was en wat hij was, en ik had hem werkelijk lief.

Hier in deze vallei, werden alle mogelijke leringen en alle soorten fanatieke begrippen geprojecteerd, maar voor God, kan ik zeggen dat ik nooit voor een van deze partij trok.

Ik wist dat God met hem was, en alles wat hij deed, hij deed het tot eer van God.

We zijn gekend door het leven dat we leven, en er werd gezegd dat je leven zo luid spreekt dat ik je getuigenis niet kan horen. Daarom, zal een prediking te leven veel beter zijn dan er een te prediken. Het leven dat je leeft toont welk karakter je bent, omdat je leven altijd je karakter bouwt.

William Branham

Earl Williams

Geboren: 9 januari 1930

Woonplaats: Tucson, Arizona.

Hij had gedurende vele jaren een blik achter de schermen, in het werk van de organisatie die in een programma voorzag voor de bediening van William Branham.

Mijn vader was kreupel met artritis, en daarom verlieten we Oregon. De dokter zei hem dat als hij naar een warmer, droog klimaat zou gaan, hij vier of vijf jaar langer zou leven. Dat was in 1945. We kwamen naar Arizona toen Phoenix ongeveer 60.000 inwoners had. Hij zou naar de woestijn gaan en gewoon daar op het zand liggen in de zon. Was het niet van de artritis geweest, zouden wij nooit hierheen gekomen zijn en het voorecht hebben te zijn waar we vandaag zijn. Ik haatte het feit dat hij moest lijden, maar God gebruikte dit ten goede. Vader ging heen in 1982. Het zag ernaar uit dat de Heer hem op die plaats bracht waar Hij wou dat hij was. En omdat hij die invloed had op de 'Vol Evangelie Zakenlieden Internationaal' kon de Heer hem gebruiken. Dat was de grote deur die Broeder Branham open had voor zijn bediening: de Christen zakenlieden.

De VEZL (Vol Evangelie Zakenlieden Internationaal) is werkelijk veranderd. Vader werd er lid van in de vroege 50er jaren, en bleef tot 10 jaar nadat Broeder Branham was heengaan. Hij was de Internationale secretaris/schatbewaarder, en Voorzitter van de afdeling te Phoenix.

Op vele wijzen was vader werkelijk geestelijk en toonde grote onderscheiding, en in sommige gevallen was hij helemaal niet geestelijk. Wat hij geloofde, daarvoor stond hij en hij vocht ervoor tot het hem velde. Dat was het ding dat de verhouding tussen hem en Broeder Branham zo goed maakte. Hij hield van Broeder Branham, en hield ook van de Boodschap. Op een dag vertelde hij Broeder Branham: "Ik geloof elk ding dat je zegt, maar ik begrijp het niet." Hij antwoordde: "Dat is in orde Broeder Carl. Geloof het slechts, op een dag zal je het begrijpen."

Ik herinner me een van de eerste keren dat we Broeder Branham hoorden prediken. Ik was geen christen en mijn vrouw evenmin. Hij predikte in Madison Square Garden in Phoenix, en hij riep mijn nicht eruit. Hij zei: "Er is daar een klein meisje in een rode jurk, ze zit op de blekers, en ze heeft een probleem met haar rug. Zij weet niet wat het probleem is maar het is een nier probleem." Het was mijn nicht, en het was de waarheid, dat was het.

Die avond maakt hij een opmerking die ik nooit vergat. Het was de eerste keer dat ik hem hoorde zeggen dat, zelfs als hij stierf, en hij werd naar de hel gestuurd, bij de zondaars, hij toch de Heer op dezelfde wijze zou dienen omdat Hij zo goed voor hem was. Die avond zei ik tegen mijn vrouw Helen: "Ik ben in heel wat kerken geweest en in heel wat samenkomsten, maar hier is iets wat je op geen enkele andere plaats vindt. Die man dient God niet omdat hij bang is om naar de hel te gaan. Hij dient Hem uit liefde."

In 1961 kocht vader tickets voor mijn vrouw en ik, om naar Miami Beach, Florida te gaan naar een 'VEZL' conferentie. Broeder Branham was niet op die conferentie aanwezig, maar ik geloof dat congressman Upshaw een van de sprekers was.

Ik zat daar tussen ongeveer 3000 zakenlieden en alles waarover ze konden spreken was hoe goed de Heer was. Dat begreep ik niet. Ik dacht, misschien is dat iets wat ik hebben moet. Als resultaat, gaf ik mijn hart aan de Heer. Helen deed het ook. We hadden daar een goede ervaring met de Heer, en het veranderde onze levens.

Mijn familie had een uitgebreide bibliotheek met bandopnames van samenkomsten van evangelisten en predikers. Vader leende ons een grote bandopnemer, en ik was vrij van mijn werk (boren van bronputten), dus begon ik naar die banden te luisteren. Enkele waren van Oral Roberts, Tommy Osborn, Tommy Hicks, en Broeder Branham.

Het kwam tot een punt, dat ik alleen maar de bandopnames van Broeder Branham meenam naar huis. We begonnen de mensen te vertellen wat we op de banden hoorden.

Op een dag zei mijn vader: “Je krijgt straks nog een geestelijk indigestie. Dat is nogal zware prediking.” Maar er was iets speciaals in die stem en die boodschap. We wisten eigenlijk niet veel over christendom, maar daar was iets dat echt klonk.

In 1961 startte vader met de ‘Phoenix conferentie’ en vanaf het begin hielp Broeder Branham hem om alles op te zetten. Iedere keer was hij daar, tot januari 1965. Hij zou er ook in 1966 geweest zijn als hij niet dat ongeval had gehad.

We hebben altijd geloofd dat zijn inzet, de reden was van het succes van deze conferentie.

Het is de enige conferentie die de ‘VEZL’ ooit had, waarvan, toen de conferentie gedaan was, geld werd teruggestuurd naar het hoofdkantoor. Alle andere conferenties moesten gewaarborgd worden door het hoofdkantoor om te kunnen plaatsgrijpen. Van welke conferentie van de ‘VEZL’ dan ook, trok de ‘Phoenix conferentie’ het meeste volk. Het was een grote zegen voor de gemeenschap en voor de Bruid van Christus in zijn geheel.

De predikers kwamen en ondersteunden de conferentie, maar soms was er een spotachtig ongelooft. Ik denk dat ze bang waren het niet te doen. Er was gewoon iets met die Boodschap en de boodschapper.

Hij vroeg geen respect voor zichzelf, maar het leven dat hij leidde en de Boodschap die hij predikte dwongen respect af. Iemand die God vreesde, moest het respecteren.

De meeste bestuursleden van de ‘VEZL’ verschilden van mening met Broeder Branham in verband met zijn leerstellingen, maar ik vond niemand die een vinger kon leggen op zijn leven. Ze hadden meer respect dan dat. Zij wisten dat het leven dat hij leefde onberispelijk was en dat moesten ze respecteren.

Veel van de boodschappen die we vandaag hebben zijn gepredikt in Phoenix. Broeder Branham kwam naar Phoenix tien dagen voor de start van de conferentie en hij sprak in verschillende kerken rondom in de vallei voor de conferentie begon.

Tijdens de conferentie, sprak hij tenminste twee keer, een keer op zaterdagmorgen voor de ontbijtdienst. Hij had ook altijd een dienst op zondag namiddag. Hij wilde nooit de geplande kerkdiensten verstoren, hij wou dit zeker nooit doen. Hij wou niet dat ze hem plaatsten voor de gewone kerkdiensten. Op zaterdag was er altijd een grote opkomst voor de ontbijtdiensten. En de zondag namiddag was er ook een grote menigte.

Broeder Branham had heel wat geduld met de ‘VEZL’. Het kwam tot het punt dat enkele van de bestuursleden zeiden dat ze hem kwijt wilden, omdat hij hun vrouwen uitmaakte. Zij waren kwaad omdat hij predikte over hun kleding en make-up.

Op een morgen predikte hij, sprekend over de kleding en de make-up, en daar was een dame van Lubbock, Texas, en ze stond op in het midden van het auditorium, met haar handen zwaaiend en schreeuwend, ze werd hysterisch.

Ze liep langs de zijdeur van het auditorium naar buiten. Broeder Branham veranderde zijn wijze van spreken niet, hij boog gewoon zijn hoofd en zei: “Heer, de zuster is verward. Ik bid

gewoon dat U Uw Heilige Geest naar haar toestuurt en haar terugbrengt.” Enkele minuten later, kwam ze terug in het auditorium en ging zitten zo kalm als wat. Ik dacht bij mezelf: “Welk een autoriteit heeft die kleine man?” Het was werkelijk fenomenaal.

Op een andere keer kwamen de bestuursleden van de ‘VEZL’ samen – met genoeg leden om een stemming erdoor te krijgen – en ze stelden voor dat dezelfde conferentie niet twee jaar op rij dezelfde spreker kon hebben. Ik was er niet, maar vader was er en hij wist heel goed wat dat betekende. Hij zei hen: “Ik weet wat jullie van plan zijn. Jullie willen William Branham niet meer terug in de Phoenix conferentie. Maar ik wil dat jullie iets begrijpen. Als jullie Broeder Branham uit de Phoenix conferentie halen, dan ga ik ook, ik zal er niet zijn. Trek jullie plan.” Hij had een beetje invloed, omdat hij de Internationale secretaris/schatbewaarder was en hij hield ze heel goed uit de schulden, zo respecteerden ze zijn mening. Hij zei: “Ik wil jullie allen een vraag stellen. Is er iemand hier die me kan zeggen dat William Branham geen profeet is?” Niemand zei iets. Hij zei: “Goed, ik stel u een andere vraag, is er een ander profeet in het land?” Niemand zei iets. Hij zei: “Wel, voor mij lijkt het erop dat jullie allen geestelijk leiders zijn, (die bestuursdirecteurs), en er is maar één profeet in het land, ik denk dat jullie hem toch tenminste één per jaar moet horen!” Bij de stemming werd hun voostel niet aangenomen. Een interessante bijkomstigheid is dat Broeder Branham zeker aan de andere kant van het land was toen dit gebeurde. De volgende keer toen hij mijn vader zag, legde hij zijn hand op zijn schouder en zei: “Broeder Carl, ik waardeer zeker het standpunt dat je voor me innam daar in die bijeenkomst.” Hij wist wat er gebeurde.

Nadat ik een christen was geworden, en ik hielp vader voor de conferenties, bemerkte ik dat er twee groepen mensen naar de samenkomsten kwamen. Een grote groep kwam om de wonderen, de onderscheidingen en de gezangen te zien. Dan was er ook een andere groep mensen, in de minderheid echter, maar je kon ze zo eruit nemen. Zij kwamen niet voor al die emotie; ze kwamen om te horen wat hij zei. Zij letten op elk woord. Ik waardeerde hen zozeer, en het bemoedigde me. Ik dacht: “Er is hier iets, anders zouden die mensen niet zo ernstig hiermee zijn.” Het overviel me niet plotseling, het was geen omwenteling.

Op een zaterdagmorgen, toen Broeder Branham predikte in de Ramada Inn, ging moeder naar een psychiatrisch instituut om haar vriendin op te halen die daar was omdat ze een probleem had met de zenuwen. Zij bracht haar naar de samenkomst en wou dat er voor haar gebeden werd. Toen ze daar kwam, was het auditorium vol, maar moeder kende haar weg in de Ramada Inn. Er was een smalle gang naast het auditorium, ze haalde enkele stoelen en ging in die gang zitten, naast het auditorium waar ze konden horen wat Broeder Branham zei. Ze dacht, dat als de dienst gedaan was, er misschien voor de vrouw kon gebeden worden.

Broeder Branham beëindigde zijn boodschap en hij riep de mensen eruit en onderscheidde hun kwalen. Hij wees naar die muur en zei: “Zuster Williams, u zit daar achter die muur, met een vrouw die je uit een instituut hebt meegebracht deze morgen, om voor haar te bidden. De Heer heeft haar genezen.” Moeder bracht de vrouw terug naar haar verblijfplaats zonder duidelijke verandering, maar een maand later hoorde moeder dat ze compleet genezen was.

Ik herinner me die avond toen Broeder Branham ‘*Het kiezen van een Bruid*’ predikte in Los Angeles. Hij was daar in het ambassade auditorium geweest voor de conferentie, en hij predikte daar verschillende diensten. Dan ging hij naar de Biltmore en predikte er twee of drie keer.

Dan die avond, en je weet welke zalving op hem was die avond, het moest iets bij hem wegnemen om op te staan en tot die mensen te kunnen prediken zoals hij het deed.

U realiseert zich dat niet alleen door naar die band te luisteren, maar daar was terwijl hij aan het prediken was, nogal heel dichtbij, een stroom van mensen die hun hoofd schuddend, via de achterdeur naar buiten ging. Voor een man om daar zo te staan, en dat Woord zo uit te leggen, en die boodschap uit te geven, wel, het moet een speciale man zijn, met speciale vastberadenheid, een speciaal vat om dit te doen.

Broeder Billy kwam tijdens de dienst in het auditorium naar me toe en vroeg me of ik hem kon helpen om zijn vader naar de auto te brengen aan het einde van de dienst. Ik was echt blij dit te kunnen doen. Broeder Billy Paul nam hem van het podium af, hij had hem bij één arm en ik nam hem bij zijn andere arm. Broeder Branham's hoofd was een beetje naar achter, als een man die uit evenwicht was. Hij sleepte zijn voeten niet, maar het was alsof hij in een andere dimensie was. Hij draaide zich naar Broeder Billy Paul en zei: "Paul, wat zei ik aan die mensen? Ik ben niet gekomen om gemeen met hen te zijn." Broeder Billy Paul zei: "Het is in orde, je zei niets slechts aan hen. Je was niet gemeen met hen." Het was een halve blok ver naar de stationwagen waarmee ze reden. We zetten hem in de auto en ik deed de deur dicht.

Broeder Billy Paul stapte in om te rijden en Broeder Branham opende het venster en zei: "Broeder Earl, zeg Demos dat hij die mensen zegt dat ze zich beter zouden bekeren."

Toen ik terug ging, was het auditorium vol van mensen die op hun knieën zaten. Een heleboel mensen waren weggegaan toen hij nog aan het prediken was. Ze konden er niet mee overweg dat die boodschap zo hard was.

Wat me trof, was de reden waarom hij daar uiteindelijk was. Hij stond niet geboekt om die avond te spreken. Hij moest normaal 's morgens gesproken hebben, of de dag voordien, en hij volgde die dienstregeling. Maar toen hij klaar was, begonnen de mensen de conferentie te verlaten. Zo kwamen de zakenlieden samen en ze dachten dat ze iets moesten doen, anders zouden ze hun volk verliezen. Ze besloten, dat als ze Broeder Branham zouden houden voor die avond, dat ze het volk ook hier konden houden, zo gingen ze en vroegen hem of hij die avond wou prediken. Zeer hoffelijk, aanvaardde hij om het te doen. En dat is wanneer hij predikte: *'Het kiezen van een Bruid'*.

Dat was het dat zoveel indruk op me maakte over Broeder Branham. Hij was zo nederig in alles wat hij deed, en hij durfde zichzelf nooit vooruit.

Eens vroeg ik hem: "Broeder Branham, in verband met die fossielen en die dingen die men in de rotsen vindt. Pinkstermensen zeiden me dat die dingen daar waren geplaatst door de duivel om de mensen te verleiden." Hij zei: "Ja, ik weet dat ze dergelijke dingen zeggen. Maar ze zijn een vorm van leven en ze waren hier, we weten alleen niet wanneer. De Schrift zegt dat God de hemel en de aarde maakte; dan, was er een periode na dat vers in Genesis en we weten niet wat er gebeurde tussen die tijd en de tijd dat de geschiedenis werd opgetekend. Ze waren wel hier."

Ik waardeerde dit te horen, omdat ik geologie gestudeerd had en ik weet dat geologen, in verband met bepaalde dingen, meer vragen hadden dan antwoorden.

Ik geloofde dat het 'meer dan een Boodschap' was die gepredikt werd, het was een Boodschap die voor ons uitgeleefd werd. Het is een bewijs dat God in een mensenhart kan leven. Niet dat we allen profeten kunnen zijn, maar door de Heer de sleutel in ons leven te laten zijn, op de wijze dat Hij het goed vindt. We moeten ons alleen maar aan Hem overgeven.

Ruth Sumner

Geboren: 8 augustus 1932

Woonplaats: Tifton, Georgia

De maanden die ze gebruikte om de predikingen van William Branham over te schrijven, deden de bal rollen voor het boek *'Een Uiteenzetting van de Zeven Gemeente Tijdperken'*

Nb.: Sumner ging heen op 19 september 1997

We waren een familie met acht kinderen, en onze moeder stierf toen ik bijna 13 jaar was. Mijn vader was een 'Kerk van God'- prediker, en nadat moeder gestorven was woonde ik in het weeshuis van 'De Kerk van God' in Cleveland, Tennessee, tot ik de hogeschool beëindigd had. Dan verhuisde ik weer naar hier in Tifton. Broeder Branham sprak over mijn vader die ziek was, Broeder Coggings, hij bad voor hem op 1 april 1962. Hij kon in de volgende samenkomst aanwezig zijn. Een andere keer, op 22 augustus 1965, werd vader met een hartaanval opgenomen in het ziekenhuis. Broeder Branham bad voor hem in de morgendienst en vader werd nog dezelfde dag uit het ziekenhuis ontslagen. Beide gebeurtenissen zijn op de banden vermeld.

Terwijl ik hier in Tifton naar de 'Kerk van God' ging, ontmoette ik mijn echtgenoot, T.S. Sumner. We hadden verschillende kerken bezocht en we constateerden dat de ene denominatie dit zei en de andere iets anders. We begonnen te voelen en te begrijpen dat dit niet juist kon zijn. T.S. en ik kenden Broeder Welch en Zuster Cleo Evans, die in die tijd ook in Tifton woonden, ze getuigden over de bediening van Broeder Branham en brachten ons de bandopnames.

We waren in Jacksonville, Florida, in een van de samenkomsten van Broeder Oral Roberts, en we hoorden twee dames, die achter ons zaten, zeggen dat ze in een van de samenkomsten van Broeder Branham geweest waren. We luisterden hoe ze vertelden over verschillende dingen die daar gebeurden, en T.S. nam zich voor in zijn hart, om te zoeken waar Broeder Branham was, en zelf te gaan zien wat dit allemaal was.

Zijn kans kwam in 1955, toen Broeder Branham in Macon, Georgia predikte.

Er was meer dan een volgeladen auto die van hieruit vertrok naar de samenkomsten in Macon. T.S. had een neef die een bandopnemer had en hij was van plan die samenkomsten op te nemen, dus bood T.S. zich aan als vrijwilliger, om hem te helpen, zodat hij een zitplaats kon krijgen zo dicht mogelijk vooraan.

Toen hij daar zat te wachten op Broeder Branham, die naar het podium moest komen, werd een man in een rolstoel binnengebracht en geplaatst aan het einde van de rij, juist naast hem. Zijn lichaam was vervormd – voorovergebogen en verwrongen – en hij kon zijn hoofd niet recht houden. Tijdens de gebedsrij begon Broeder Branham mensen uit de menigte eruit te roepen. Hij richtte zich naar die heer en zei hem wie hij was, waar hij vandaan kwam, en waarom hij kreupel was. Dan sprak Broeder Branham zijn genezing uit en het lichaam van die man begon zich te ontknobbelen en recht te komen. Hij sprong uit zijn rolstoel en liep op en neer in het gangpad, zijn rolstoel voortduwend.

Het was gemakkelijk om te zien dat dit een absoluut wonder was. Een man die nooit leerde lopen, ontving niet alleen zijn genezing, maar God gaf hem de mogelijkheid om te stappen en de kracht om te lopen. Als je bedlegerig geweest bent voor enkele dagen dan heb je al geen kracht meer, en die man zat zijn ganse leven al in die rolstoel. Veel mensen zagen dit wonder niet gebeuren maar T.S zag het voor zijn ogen; hij zag ook dat God die man de mogelijkheid

gaf om te stappen en te lopen. Toen dit gebeurde, zei hij: “Dit is het.” En hij keek nooit meer achterom. Van toen af aan wilde hij alleen maar weten waar Broeder Branham de volgende keer zou zijn.

Op 29 maart 1959, gingen we naar Jeffersonville, voor de Paasdiensten. Dat was onze eerste keer dat we naar Jeffersonville gingen. T.S. en ik, wilden beiden gedoopt worden in de Naam van de Here Jezus Christus. Toen het tijd was om naar Jeffersonville te vertrekken, was de moeder van T.S. in bed, werkelijk ziek. We wisten niet of we ze nog levend zouden terugzien. We waren in de morgendienst, en dan waren we beiden gezegend om gedoopt te worden door Broeder Branham.

In de avonddienst, kon T.S. door de gebedsrij gaan voor zijn moeder. Broeder Branham zei hem: “Ik geloof dat je deze morgen gedoopt werd, omdat ik zie dat je iets goed gedaan hebt.” Dan zei hij: “Ik zie een vrouw verschijnen tussen u en mij. Wel, het is je moeder...” En dan zei hij dat ze weer goed zou worden.

Toen we thuiskwamen, ontmoette ze ons aan de keukendeur. Ze had ontbijt klaargemaakt, en ze begon vragen te stellen over de samenkomsten en wilde weten op welk moment T.S. door de gebedsrij was gegaan. Toen ze de tijden vergeleken was het exact op deze tijd dat ze ogenblikkelijk genezen werd.

Ons verlangen om in Broeder Branhams samenkomsten te zijn was overweldigend. De trip van Tifton naar Jeffersonville was ongeveer 615 mijl (984 km) enkele reis, en in die tijd waren het meestal wegen met twee rijvakken. Het duurde 14 tot 16 uur in elke richting, maar het was het allemaal waard.

We reisden, indien mogelijk naar elke samenkomst. We verkochten onze boerderij en plaatsten het geld opzij, enkel om naar de samenkomsten van Broeder Branham te reizen. We reisden het ganse land door, tot in Canada, en op het einde, gebruikten we het laatste beetje geld van de verkoop van de boerderij voor de laatste samenkomsten waar we naartoe gingen, het was de laatste samenkomst in Jeffersonville in 1965. De Here voorzag precies in het juiste bedrag voor al de reizen.

Op een dag moest T.S. in een gracht rijden, om een frontale aanrijding te vermijden. Mijn zoon, Dwight, die drie jaar oud was, stond recht op de zetel en T.S. stak zijn arm uit om hem te beschermen voor het venster. Zodoende, haalde het Dwight's heup uit haar plaats, maar in die tijd wisten wij dit niet. Hij kon kruipen maar niet lopen, en als we probeerden hem te doen lopen, zou hij alleen maar schreeuwen. Dit duurde enkele maanden, dan begon Dwight een beetje te stappen, maar zijn been en voet waren zijdelings gedraaid. We hoorden dat Broeder Branham een samenkomst zou hebben in de Tabernakel in Jeffersonville, en we reden erheen. Tijdens de gebedsrij dacht ik dat Broeder Branham ons eruit zou roepen, omdat hij recht op ons neerkeek, maar hij ging door met iemand anders. Maar voor we thuis kwamen, bemerkten we dat Dwight's voet zich gerecht had.

Broeder Welch en Zuster Cleo Evans bleven in Jeffersonville om te souperen met Broeder Branham, en terwijl ze aan de tafel aan het praten waren, zei Broeder Branham: “Ik zie een kleine jongen die genezen werd...” en hij begon Dwight te beschrijven. Broeder en Zuster Evans konden niet wachten tot ze thuis waren om het ons te vertellen.

We gingen naar Birmingham, Alabama, en onderweg werd onze dochter, Latrelle, ziek. We bemerkten het niet, maar ze had nogal erg de mazelen. T.S. zei er iets van aan Broeder Billy Paul om voor haar te laten bidden, en Broeder Branham kwam doorheen die harde regenvlaag

naar de auto, hij ging achterin zitten en bad voor haar. Onderweg naar Birmingham lag Latrelle met hoge koorts die alsmaar hoger werd, maar op weg naar huis, konden we haar niet stil krijgen.

We hoorden Broeder Branham verschillende keren zeggen dat het zijn wens was, dat de boodschappen die hij predikte over de gemeentetijdperken in boekvorm zouden gezet worden, en er viel een last op T.S. om te helpen dat het zou gebeuren. Als ik me niet vergis, vroeg T.S. hierover aan Broeder Billy Paul voor ik ooit met het typen begon.

Broeder Branham zei dat het zes maanden duurde, en ik geloof dat als ik er constant aan gewerkt zou hebben, het zo zou geweest zijn. Maar ik deed een deel, stopte een tijd, en begon dan opnieuw. Ik werkte met de oude banden en onze bandopnemer had een grote knop die je moest neerdrukken en dan draaien. Soms moest ik het heropwinden met mijn vinger, en ik had ook geen voetpedaal of een elektrische schrijfmachine. Ik zou luisteren, typen, stoppen, terugspoelen en opnieuw beluisteren om zeker te zijn dat ik het goed had.

Toen ik klaar was brachten we het op 14 oktober 1962 naar Jeffersonville. Ik geloof dat we touwtjes, zoiets als schoenveters, gebruikten om het samen te binden. We gaven het aan Broeder Billy Paul, die het aan Broeder Branham gaf. Hij zei er iets over vanaf de kansel, en hij probeerde om me ervoor te betalen. Vanzelfsprekend werd dat niet in acht genomen.

Ik herinner me toen Broeder George Smith gedoopt werd.

Toen we de stad uitreden, kwamen we langs de Tabernakel en toen we de auto's geparkeerd zagen op het terrein stopten we. Broeder Doc en Zuster Mabel Branham waren buiten, Broeder Doc zei: "Kom maar binnen. Bill gaat George dopen." Er was maar een handvol mensen, en Zuster Mabel en ik waren de enige dames.

Broeder Branham kwam in de dooptank en hij had geen overhemd aan. Hij doopte Broeder George, en later verontschuldigde hij zich omdat hij geen overhemd droeg, hij zei dat hij niet wist dat er dames zouden aanwezig zijn.

Als we 's zaterdags vroeg genoeg in Jeffersonville aankwamen, zouden we altijd grootmoeder Branham, Broeder Branham's moeder, bezoeken. We hielden erg van haar gezelschap.

Meerdere keren hielpen we haar met de boodschappen, en dan wilde ze voor ons koken.

Er stopten zoveel mensen bij haar huis voor de lunch, dat we niet meer gingen omdat we haar niet tot last wilden zijn. We waren ons niet bewust dat het haar gekwetst had dat we niet meer kwamen, en ze stuurde ons een woordje om ons te vragen of ze ons met iets beledigd had.

Dat doodde ons bijna. We zeiden dat we voelden dat het voor haar teveel was, maar zij zei: "U bent niet tot last. Doe dat nooit meer. U komt weer naar mijn huis."

Grootmoeder Branham hield van bloemen en dieren. Ik herinner me dat ze een parkiet had die ze getraind had om te zeggen: "Prijst de Heer. Bill is een prediker."

Ze kon die vogels doen spreken. Toen ze heengegaan was, gingen we naar het funerarium. Er waren zoveel mooie bloemen, en Broeder Branham vertelde ons dat ze zo van bloemen hield. Hij zei: "Ongetwijfeld wandelt ze nu rond, om die bloemen te bewonderen." Toen hij dat zei keek ik rond of ik haar kon zien. Ik kon het niet, maar op de wijze dat hij het zei, geloof ik dat hij haar zag.

Broeder Welch belde ons op, hij vertelde ons over het ongeval in Texas.

T.S. wist niet of hij naar Amarillo zou gaan of niet, maar tenslotte besloot hij om thuis te blijven en te bidden. Vanaf het ogenblik dat we het hoorden, verliet T.S. het huis niet meer. Hij bleef in de slaapkamer, constant in gebed, enkele meters van de telefoon verwijderd.

We wisten niet wat er zou gebeuren als Broeder Branham zou heengaan. Iedereen leunde zo op hem. Hij was alles, en dan plots was hij er niet meer. We voelden alsof de wereld in elkaar stortte en op ons viel. Het was een groot, overweldigend, gevoel van verlies.

Ik geloof dat het in 1959 was dat ze in de tuin van Broeder Branham een plakkaat plaatsten, met het telefoonnummer erop om een interview aan te vragen. Er kwamen zoveel mensen naar zijn huis, dat hij geen rust meer had. Toen dat gebeurde, zei Broeder Branham ons: "Ik wil u zeggen, dat als ik mensen als jullie zie oprijden, ik dat plakkaat wil nemen en het zover mogelijk weggooien." Wetende dat hij zo voelde, betekende het zoveel, en nog steeds. Je hebt vrienden en dan heb je nog speciale vrienden. Hij was dat alles, en nog zoveel meer.

Douglas Mc Hughes

Geboren: 31 augustus 1932

Woonplaats: Tuscon Arizona

Op de Sunset Mountain (zonsondergangberg) genoot hij van de profetische gave, hij keek naar de wervelwind die het kamp binnenkwam, een boodschap brengend van bedreigende vernietiging.

Voorganger van de 'Noordkant gemeenschap'.

In 1947 waren we ons niet ervan bewust dat er een Boodschap was. Voor ons was het gewoon een buitengewone, miraculeuze bediening. Ik was 15 jaar oud en was pas bekeerd in een kleine niet-denominatieve pinksterkerk in Visalia, California. We kregen een brief van mijn tante, die naar een samenkomst van br. Branham ging in Little Rock, Arkansas, in de kerk van Broeder G.H. Brown, en ze schreef ons, dat als we een kans zagen om die man te zien en te horen, we dit zeker moesten doen.

Kort hierna, kwam Broeder Branham naar Los Angeles en we gingen naar hem luisteren. Sinds die eerste samenkomst, het was in 1947, elke keer dat ik een kans had om in zijn samenkomsten te zijn, was ik daar. Wat hem voor mij zo bijzonder maakte waren zijn manieren en zijn nederigheid. Toen hij op het podium kwam en zei: "Goeie avond, vrienden" dat klonk anders dan wie ik vroeger ooit hoorde. In andere samenkomsten zag ik vele genezingen, maar de geest die ik voelde rondom Broeder Branham was helemaal anders.

Ik begon te prediken toen ik 17 jaar was, en elke keer dat ik in samenkomsten was, en hoorde dat broeder Branham in de buurt was, zou ik mijn eigen dienst sluiten en naar hem luisteren.

In die tijd wist ik zelfs niet dat er werd verondersteld een profeet te zijn voor deze dag.

In het begin van de jaren 1960, begon ik de bandopnames van Broeder Branham te ontvangen. Ik hoorde hem zeggen dat Maleachi beloofde dat er een boodschapper op het toneel zou komen, een engel tot het gemeentetijdperk van Laodicea. Ik hoorde dit alles en ik realiseerde me dat hij het was. Daar was het dat ik begon te beseffen dat er een Boodschap was. Dat was het keerpunt in mijn leven.

Er was geen groot verschil tussen de doctrines waarin ik was opgegroeid en de wijze waarop Broeder Branham leerde, omdat hij en onze oude voorganger 'de Godheid' en 'de doop' op dezelfde wijze predikten. Maar we hadden één leerstelling die tegenovergesteld was, en dat was 'avondmaal'. We namen geen letterlijk avondmaal, we geloofden in wat we noemden een geestelijke gemeenschap. Ik wist dat Broeder Branham leerde dat we een letterlijk avondmaal moesten nemen – wijn en ongezuurd brood – maar ik kende de Schriftuurlijke basis niet van zijn lering. Ik kende de in-en-uit niet, en ook niet het waarom.

We hadden geleerd: als je het Werkelijke hebt, waarom zou je dan een vervangmiddel nemen? Ik vroeg een broeder die nauw met Broeder Branham verbonden was of hij het me kon uitleggen, maar hij kon het niet. Ik vroeg of Broeder Branham een bandopname had over het onderwerp, maar niemand scheen er iets over te weten. Het was frustrerend. Ik besloot te wachten tot de tijd rijp was en dan te proberen zelf met Broeder Branham er over te spreken.

Ik ontmoette Broeder Branham persoonlijk in 1964, in Bakersfield, California, in een restaurant waar hij en Broeder Billy Paul aan het eten waren. Broeder Borders, die naar onze gemeente kwam, was in die tijd Broeder Branhams campagneleider, hij was bij me en hij stelde me voor. We spraken enkele minuten met hem, en Broeder Branham nodigde me uit om met hem en een groep broeders te gaan jagen op de Sunset Mountain in Arizona (zonsondergangberg). In die tijd, had ik een oogziekte die maakte dat ik langzaam het zicht zou verliezen in mijn rechter

oog. Helder zonlicht zou ervoor zorgen dat mijn oog overvloedig traande. Toen ik naar Arizona trok voor de jacht, die op 27 februari begon, ging mijn jongere broer Glen met mij mee om te helpen rijden.

Ik had respect voor Broeder Branham; ik ging daar niet heen om hem tot last te zijn. Als je Broeder Branham het verhaal hoort vertellen op de band, zegt hij dat ik hem vroeg: “Broeder Branham zie hier buiten visioenen?” en hij antwoordde: “De reden dat je me dit vraagt is dat je een oogprobleem hebt.” Wel dit gebeurde over drie dagen heen. Als Broeder Branham het zegt, klinkt het alsof het een vijfminuten gesprek is. Toen ik hem vroeg of hij visioenen zag, zaten we te lunchen, en hij leunde tegen een rots aan. Hij vertelde me over de Engelen die naar hem toe gekomen waren daar op de berg, en over het zwaard dat verscheen in zijn hand in Sabino Canyon. Terwijl we over deze dingen spraken, vroeg ik: “Wel Broeder Branham, zou God u een visioen geven hier buiten?” Ik bedoelde zoals op een plaats waar we waren. Ik was gewoon met hem aan het spreken. Nu, binnenin was mijn geest het vermoedelijk aan het uitschreeuwen naar hem toe, maar ik had geen enkele bedoeling hem ook maar te belasten.

Het was de eerste of de tweede dag dat we daar waren. We jaagden een tweetal dagen, en dan op de laatste jachtdag, zat Broeder Branham aan een klein tafeltje, hij werkte aan de verrekijker van een geweer. Hij had een schroevendraaier in zijn hand en een bril op. Ik stond dichtbij, om foto's nemen, toen hoorde ik Broeder Branham tot me spreken. Hij zei: “Broeder Doug”, en de wijze waarop hij sprak klonk anders. Ik draaide me om en keek naar hem, hij keek me recht aan. Ik zou kunnen zeggen dat hij in een visioen was. Hij zei: “Uw moeder heeft ongeveer dezelfde leeftijd als ik. Ze woont in California en heeft kleine tumoren rond haar tenen.” Hij gebruikte zijn hand om te tonen waar ze waren. Hij zei: “Ze staat op de lijst voor een operatie. Het is: ‘Zo spreekt de Heer’ ze moet niet geopereerd worden.” Enkele seconden later zei hij: “Ik zie een gezette dokter in uw ogen kijken. Hij zei je dat je blind zal worden aan je rechter oog. Hij zei je dat hij je al zolang heeft behandeld, dat hij niets meer voor je kan doen, en dat je blind zal worden. ‘Zo spreekt de Here’ je zult niet blind worden.”

Welnu, u kunt zich wel voorstellen hoe de dingen waren. Broeder Branhams woorden veroorzaakten een stilstand in het gehele kamp, en het was een rustig en heilig gevoel. Maar Broeder Mc Anally, een onderzoeker, een vriend van Broeder Branham die ook met ons jaagde, haalde iets uit zijn zak, een jachtfluitje (roeper), hij begon erop te blazen. Elkeen die ooit zoiets hoorde weet welk geschreeuw het is, welk een krijsend geluid ze maken, en ik zeg je, dat plotse geluid dat kwam net na die complete stilte, schokte iedereen. Ik geef toe dat mijn eerste gedachte was: “Ouwe jongen, God zal je dood slaan en we moeten je hier wegbrengen” In plaats daarvan, ging Broeder Branham in zijn hemdzakje en haalde zijn roeper uit en begon erop te blazen zo luid als hij maar kon! Ik was op dat moment meer dan geschokt. Hij had pas een visioen gehad, en hier enkele seconden later was hij aan het lachen en op zijn roeper aan het blazen. Ik dacht: “Mijn Heer, wat is er gaande?”

Drie tot vier minuten gingen voorbij, en ik was nog steeds aan het proberen om alles te absorberen wat zojuist gebeurd was. Ik zag Broeder Branham opstaan, een schop nemen en naar het kampvuur gaan, naast een grote ronde steen. Ik begon hem te filmen toen hij met de schop vuil op de kolen gooide. Dan opeens, recht uit de hemel, daar aan de kant van de rotswand kwam een wervelwind, en stenen en vuil begon rond te vliegen.

Ik wist dat er iets bovennatuurlijks gebeurde, maar ik wist niet wat. Ik denk niet dat ik kan zeggen dat ik bevreesd was, omdat ik niet bang was dat mij iets zou overkomen. Ik wist alleen maar dat wat daar gebeurde niet normaal was. Het was gewoonweg niet normaal.

Ik lette op Broeder Branham omdat ik wou zien wat hij zou doen. Hij reikte gewoon omhoog, nam zijn hoed af en keek naar boven, recht in de wervelwind. Die wind schreeuwde, en zweepte de toppen van de bomen. Broeder Branham zei dat het drie donderslagen gaf, maar om eerlijk te zijn, ik hoorde die drie donderslagen niet. Ik hoorde alleen maar dat grote, grote geluid. Dan ging het weer omhoog, regelrecht de lucht in waar het vandaan kwam.

Broeder Branham zette zijn hoed weer op, en stapte tot waar enkelen van ons stonden. Hij gedroeg zich alsof hij niet wist of hij over wat gebeurd was zou spreken of niet. Hij had een aarzelende blik op zijn gezicht. Het enige wat hij toen zei was: “Weet je, eens sprak God tot Job in een wervelwind.” Toen ging hij door, begon papier en vuil op te rapen, het kamp opruimend zoals hij altijd deed. Het was later op die dag dat hij een beetje erover begon te spreken. Ik geloof dat hij erover sprak met Broeder Robertson en Broeder Wood.

Later vertelde hij me, dat toen hij daar zat en me vertelde over mijn moeder en mezelf, de Engel des Heren tussen ons stond en hem zei zich af te scheiden van de rest van ons omdat Hij hem iets te zeggen had. Toen was het dat hij opstond en naar de rots ging. Maar in mijn gedachten, kon ik dat niet vatten. De Engel des Heren stond daar tot hem te spreken, terwijl al dat lawaai van die roepers aan de gang was!

Die gedachte blies mijn gedachten op, maar zo was het nu eenmaal.

Nadat dit alles gebeurde, waren mijn ogen nog steeds in dezelfde toestand als voorheen. Ik pakte mijn geweer en verliet het kamp om te proberen te jagen. Ik was al een heel stuk de berg op toen ik me plots realiseerde dat mijn ogen geen pijn meer deden. Ik droeg een heel donkere zonnebril en ik zette hem af, en ik voelde geen pijn. Ik had een grote strohoed op en nam hem af, en ze deden nog steeds geen pijn. Ik keek recht omhoog in de lucht, nog altijd geen pijn. Ik had een kleine opwekking, daar op de berg, vooraleer ik me naar het kamp terug haastte. Ik kon niet wachten om te vertellen wat er gebeurd was. Toen ik in het kamp kwam, was er geen ziel aan wie ik het kon vertellen, maar enkele minuten later kwam Broeder Branham het kamp binnen. Hij plaatste zijn geweer tegen een boom en kwam direct tot bij de rots waar ik stond. Hij draaide zich alsof hij zijn handen wou warmen, en hij greep me tussen de ribben en zei: “Wat nu met die ogen van je?” Ik moest hem het verhaal vertellen.

Je wist altijd dat je met een speciaal persoon te doen had, een man Gods. Broeder Branham was het soort man die altijd de andere eerst plaatste. Hij was nooit competitief, op geen enkel vlak, en hij wou altijd dat de anderen eerst door de deurgang gingen of het spel wonnen. Bij hem was er niets geveinsd. Hij was echt. Broeder Branham was altijd een gentleman, met een uitzonderlijk geduld, liefde en nederigheid. Natuurlijk was hij als een man Gods, de echte Stem van God. Daar valt niet aan te twijfelen.

Terwijl we op de ‘Sunset jacht’ waren, zei hij op een avond: “Morgenochtend gaan we naar boven in de canyon en daar zullen we de zwijnen vinden.” Oude Broeder McAnally was een oude onderzoeker, en ik denk dat Broeder Branham graag bij hem was omdat hij niet geestelijk aan hem hing. Maar hij zei: “Broeder Branham, die zwijnen zijn daar niet.” Broeder Branham zei: “Wel, misschien heb je wel gelijk Mac.”

De volgende dag stelde Broeder McAnally ons een ‘wilde ganzen jacht’ voor, en we zagen geen zwijnespoor, en nog minder een zwijn. De volgende morgen, gingen we waar Broeder Branham ons twee dagen voordien gezegd had te gaan, en in 30 minuten waren we achter een kudde zwijnen aan. Hij kon wel gezegd hebben: “Wel Mac, ik weet wel waarover ik spreek.” Maar in plaats hiervan zei hij: “Je kunt wel gelijk hebben.” Op die wijze bestond hij.

Een andere keer, zaten we rond het kampvuur en we spraken over jagen. Ik zat naast Broeder Branham en opeens zei hij: “Weet je, oude Saul was een schurk. Hij was verschrikkelijk. Hij jaagde op David door het ganse land om te proberen hem te doden. Hij was ongehoorzaam aan God en God verliet hem en draaide Zich van hem weg. Hij verbrak zelfs zijn eigen wet en nam een heks om voor hem te onderscheiden. Toen Samuel opgeroepen werd, zei hij: “Waarom heb je dit gedaan? Als je gewoon geduldig geweest was. Morgen deze tijd zal je bij mij zijn.” Broeder Branham keek me aan en zei: “Waar was Samuel? Stel God daarover nooit een vraag.” In verband met dat punt had ik enkele sterke gevoelens over Saul. Ik was van Pinksteren en nogal wettisch. Ik dacht dat Saul niet veel kans had. Hij was tegen God ingegaan en God had zijn koninkrijk van hem weg genomen. Volgens mijn manier van denken restte hem niet veel meer. Op die dag dacht ik eigenlijk niet aan Saul, en zo wist ik dat Broeder Branham mijn gedachten niet las. Het was gewoon iets dat de Heer wilde dat bij mij rechtgezet werd.

Hoe verbazingwekkend is het, te bedenken, dat een profeet, een man van God, op een dag van een berg naar beneden kwam, naast mij ging zitten en zei: “Zie je die grote rots daar op die berg? Daar heb ik deze morgen mijn volgende boodschap van God gekregen.” Dan greep hij naar zijn hemdzak, haalde een klein verfrommeld papiertje eruit en daarop was geschreven: ‘Oogsttijd.’ Te bedenken dat hij tijd nam om zelfs dat met me delen. Ik ben daar niet waardig voor, in het geheel niet. Het was het hoogtepunt in mijn leven, omdat ik mensen ken die hun rechterarm zouden gegeven hebben om vijf minuten met hem te zijn, en ik kon bijna een maand met hem doorbrengen.

Toen Broeder Branham in april 1965 ‘*Het Kiezen van een Bruid*’ predikte (ik kon er niet zijn, ik had een bouwfirma en ik moest werken) vlogen mijn vrouw en Zuster Helen Borders naar Los Angeles om hem te horen. Toen ze terug kwamen, vertelden ze me wat hij gezegd had. Nogal vlug hoorde ik anderen die er ook waren ofwel erover gehoord hadden, vertellen over de aardbeving en het oordeel. De mensen waren werkelijk verward.

Ik nam de telefoon en belde Broeder Billy Paul op in Tuscon en ik vroeg of ik misschien met Broeder Branham kon spreken. Hij zei dat hij niet binnen was, maar hij zou ervoor zorgen dat hij me zou bellen. Broeder Branham belde me die avond rond 10u. Ik zei: “De reden dat ik u belde was in verband met de boodschap die u sprak over het zinken van Los Angeles. De mensen kwamen terug en ze zijn een beetje bezorgd, ik weet niet wat ik hen moet zeggen.” Hij zei: “Broeder Doug, ik weet nu niet direct iets over de plaats waar u woont, maar als ik iemand had in Los Angeles, zou ik hem daar uithalen, maar waar u woont, ik weet het niet. De Here toonde me niets daarover. Zeg de gemeente te blijven waar ze zijn, en als God me iets toont, of me een visioen geeft, of me iets erover zegt, dan bel ik je en laat het je weten.

Ik ontving de bandopnames van Broeder Branhams samenkomsten en ik hoorde hem zeggen: “Californië, ge zijt verdoemd. Als dit gebeurt, zal het instorten helemaal tot aan de Salton zee.” Ik hoorde hem over al die dingen spreken en zei bij mezelf: “Hij spreekt tot mij op die banden. Het is niet nodig dat hij het me nog daarover opbelt.”

We besloten dat we zouden verhuizen. Het was niet omdat ik bang was voor een aardbeving; we hadden al jaren aardbevingen gehad. Maar ik wou de profeet niet ongehoorzaam zijn. Ik plaatste een plakkaat voor het huis ‘Te koop’. Ik zei aan mijn vrouw dat ik mijn ontslag zou geven in de kerk en mijn werk opgeven. Ons besluit stond vast.

Ik ging jagen naar Colorado de laatste week van oktober. De eerste nacht in het kamp, was Broeder Branham zenuwachtig. Het vuur brandde goed, hij wandelde er rond en praatte, zoals

hij altijd deed als hij zenuwachtig was. Heel vlug sprak hij erover, hoe de zonde overging van het oosten naar het westen, en hoe de beschaving ging van het oosten naar het westen en hoe het zich aan de westkust ophoopte.

We waren met zijn vieren van Californië: Roy Borders, Floyd Patterson, Marion Phillips, en ikzelf. Broeder Branham keek ons aan en zei: "Jullie broeders die in Californië wonen, ga daar weg zo vlug je kunt." Ik was op de negende wolk, want dit was precies mijn plan.

De volgende dag gingen we 's morgens op jacht, en we kwamen binnen rond de middag.

We zaten allemaal rond het vuur, en ik zei: "Broeder Branham, ik ben zo blij over wat je gisteravond zei, over het weggaan uit Californië. Is het goed als ik uw raad vraag over de wijze hoe het te doen?" Hij zei: "Zeker." Ik had een kleine caravan, een 5-meter reis caravan, en hij kwam binnen om te praten. Hij vroeg me hem te vertellen wat ik voelde, en ik zei hem: "Mijn plan is: ik ga naar huis, stel mijn eigendom te koop, geef mijn ontslag in de kerk, stop mijn werk, en verlaat de staat." Hij keek me aan en zei: "Ik denk niet dat ik het op die wijze zou doen." Wel, ik voelde alsof de bodem van mijn boot er uit viel. Ik schreeuwde, zat gewoon te schreien. Ik weet dat hij met me begaan was, en hij zei: "Broeder Doug, geloof je dat ik Gods profeet ben?" Ik zei: "Ja, meneer. Ik geloof dat met alles wat in me is." Hij zei: "Zal je doen wat ik je zeg te doen?" Ik zei: "Op de beste wijze die ik kan." Hij zei: "Je gaat naar huis en plaats je eigendom te koop. Zeg de gemeente niets, en wacht tot God het voor je uitwerkt."

Om eerlijk te zijn, ik was werkelijk niet voldaan. Ik had geen 'echt duidelijk ding' te doen, omdat hij alleen maar zei dat ik me moest klaarmaken voor wat God voor me zou doen. Toen ik thuis kwam, plaatste ik een 'Te koop'-bord in de voortuin, zoals hij gezegd had en ik wist dat de eerste kerel van de gemeente die voorbij kwam zich zou afvragen wat er gaande was. Natuurlijk, de eerste kerel die voorbij kwam parkeerde zijn wagen en kwam binnen om me te bevragen. Ik zei: "Wel, ik maak me klaar om te doen wat God wil dat ik doe."

De situatie in de gemeente was zo, dat enkele mensen ondertekend hadden voor de hypotheek van de gemeente, en ik wist dat ik dit niet zo kon laten. Ik riep een zakelijke bijeenkomst samen met de broeders van de gemeente en zei hen dat de eigendomsakte moest overgaan naar een raad van beheerders, omdat het niet juist was dat alleen enkele broeders de last van de hypotheek droegen. Wel, de eerste broeder zei: "De wijze waarop ik Broeder Branham hoor prediken, ik denk er niet aan om in die raad te komen. Misschien zal ik er niet meer zijn." De volgende zei hetzelfde, de volgende hetzelfde, allen van hen. Slechts één uit de groep van 15 mannen zou erover nadenken om eventueel in de raad te komen.

Ik vermoed dat het hen duidelijk werd, ze keken me aan en vroegen wat ik van plan was te doen. Ik zei: "Ik maak me klaar om te doen wat God van me verlangt te doen." Om eerlijk te zijn, voelde ik dat het dom was om zoiets te zeggen, maar dat was het wat hij me zei te doen. Een broeder nam het woord en zei: "Als we hier niet meer zullen zijn, dan hebben we ook geen gemeente meer nodig. Laten we ze te koop zetten." Die avond kwamen ze overeen om de kerk te koop te zetten.

Allen, behalve twee of drie families verkochten hun eigendom, en de mijne was nog steeds te koop. De kerk was verkocht, en heel wat mensen waren al verhuisd toen Broeder Branham het ongeval kreeg, maar mijn eigendom stond nog steeds te koop. Ik was de laatste om te verkopen. Ik verkocht toen Broeder Branham in het ziekenhuis lag in Amarillo.

Tegen 15 januari 1966 was vijfenzeventig procent van de gemeente in Tuscon.

Op 6 december 1965, in het Holiday Inn restaurant in San Bernardino, kwam Broeder Branham naar de tafel waar Broeder Roy Borders en ik aan het eten waren. Twee dagen ervoor predikte hij *'De Opname'* in Yuma, Arizona, en de mensen daar in de Ramada Inn waar de dienst gehouden werd waren zo respectloos geweest. Het was een banket, en het personeel van dienst zat achteraan in de kamer rokend, ze klommen op de tafels en maakten lawaai met de vaat. Zelfs de beheerder kwam binnen en ze wuifde met haar handen opdat Broeder Branham het gebouw zou verlaten. Dit alles gebeurde terwijl hij nog steeds aan het prediken was. Je zult bemerken dat Broeder Branham op de band zegt: "Neem het offer dat je vanavond ophaalde en betaal voor de overuren die we maakten in het gebouw." En als hij bad, bad hij iets als dit: "Neem die bevende, gebroken woorden en bindt ze samen, plaats ze vanuit mijn hart in de harten van de mensen." Hij was werkelijk zenuwachtig.

Die ochtend, in San Bernardino, zei hij: "Als je er niets op tegen hebt, wil ik u bezoeken, echt wat met u gaan zitten." Natuurlijk was dat iets groots. Ik nam een stoel voor hem, en hij begon te praten over de aardbeving en hoe de olieleidingen zouden breken in de straten en dat er elektrische kortsluitingen zouden zijn, door de hoogspanningskabels. Hij zat daar twee uur.

Nu iets persoonlijks, ik had een droom net voor we die trip maakten, en ik was erdoor van streek. In de droom zag ik een auto-ongeval. Het was een droom waarvan je niet kan weglopen. Ik dacht dat het misschien een verwittiging voor me was, en ik denk dat ik nooit voorzichtiger gereden heb dan op die trip.

Daar aan de tafel, vertelde Broeder Branham over een droom van een van de Evens' meisjes, en het ging erover dat hij geschoten was. Ik herinner me de exacte details niet meer. Broeder Branham draaide zich om, keek me aan en zei: "Weet je, ik hou ervan als mijn vrienden hun dromen vertellen."

Ik had een verrekijker gekocht voor Broeder Branham. De laatste jachttocht die we maakten, in Colorado, was hij gevallen en zijn verrekijker was gebroken. Ik vroeg Billy Paul hem geen andere te laten kopen, omdat ik het voor hem wou doen. Dat deed ik, ik bracht hem mee naar San Bernardino. Die namiddag, vroeg ik Billy Paul of het goed was om naar de kamer van Broeder Branham te gaan en hem de verrekijker te geven, en hij zei: "Zeker." Ik ging naar de kamer en Broeder Branham vroeg me om binnen te komen. Toen ik hem de verrekijker gaf, probeerde hij hiervoor te betalen. Ik zei: "Broeder Branham, die ochtend in het restaurant, maakte je een opmerking dat je ervan hield dat je vrienden hun dromen vertellen. Ik heb een droom gehad waarover ik je werkelijk wilde vragen." Ik zei hem: "In die droom, zag ik een auto-ongeval, en er waren ziekenwagens en rode lichten. Dan veranderde het tafereel, en ik zag zes man een kist dragen. Ik kende die mannen niet, het was iets wat me werkelijk hard raakte." Hij zat daar een minuut, hij keek me aan en zei: "Broeder Doug, ik kan je zeggen dat je droom geestelijk is, maar ik kan je niet zeggen wat het betekent." Ik heb me altijd afgevraagd of het op hem sloeg, omdat hij precies twaalf dagen later het auto ongeval had.

De volgende ochtend, kon ik weer mijn tijd doorbrengen met Broeder Branham.

Ik zei hem: "Broeder Branham, u vertelde ons dat er drie dingen zijn die we moeten doen: waterdoop, voetwassing en avondmaal. Ik kan waterdoop in de Schrift zien, maar ik heb het moeilijk om te zien waar ze het 'avondmaal' vandaan halen, behalve dat in 1 Corinthe 11, Paulus werkelijk zegt wat ze aan het doen waren.

Hij zei: "Ja, dat is juist. Het is moeilijk om het te zien. Maar weet je, daar in de Schriften waar het Woord van God zegt dat de gemeente samenkomt en brood brak? Dat was wat ze deden."

Er was mij altijd geleerd dat ze alleen maar samenkwamen en aten, maar hij zei: "Ik geloof dat elke keer dat de vroegere gemeente samenkwam, ze 'avondmaal' hadden. Wij hebben het eens

per maand in de Tabernakel in Jeffersonville, maar ik geloof dat de vroegere gemeente het elke keer deed toen ze samenkwamen. Hij bleef enkele uren bij me om over 'avondmaal' te spreken, heel geduldig ging hij door alle details heen.

Toen we het restaurant verlieten ontmoetten we een broeder, en Broeder Branham zei hem: "Gisteren, kwam een knappe jonge man naar mijn kamer en gaf me een verrekijker zo dat ik beter zou kunnen zien. Door de genade van God, was ik deze morgen in staat om die broeder een verrekijker te geven opdat hij beter zou kunnen zien." Dat is naar ik veronderstel één van de hoogtepunten van onze tijd samen.

Op zaterdagavond hoorden we over het ongeluk. Middernacht, zaten Broeder Roy Borders en ik in een vliegtuig vanuit San Francisco naar Amarillo. We kwamen er aan op zondagmorgen om 10 u. Ik bleef daar twee dagen, en dan moest ik terug naar huis voor mijn werk.

Op kerstavond vloog ik naar Phoenix, en ik was van plan om de volgende dag door te vliegen naar Amarillo met Evan en Alan Moseley, in hun vliegtuig. Ik was bij Broeder Alan thuis, toen ik hoorde dat Broeder Branham was heengegaan. We wisten niet wat te doen, zo gingen we door en vlogen naar Amarillo zoals gepland was. We wilden daar zijn.

Toen ik voor het eerst Broeder Branham hoorde, hoorde ik hem spreken over buiten zijn in de bossen met de eekhoorns en arenden enzovoort. Toen was ik slechts een kind, daar zittend, en ik dacht: "Heer, ik zou er alles voor geven om daarbuiten met die man te zijn." En God gaf me die mogelijkheid. Dat is het meest unieke ding in mijn leven. God gaf me werkelijk het verlangen van mijn hart.

Het is zoals David zei in de Psalmen: *"Verheug uzelf in de Here, en Hij zal je de verlangens van je hart geven."*

Er was nooit een moment dat ik met Broeder Branham was, dat ik God niet gemanifesteerd zag.

Charles Cox

Geboren: 25 oktober 1932

Woonplaats: Elkhorn, Kentucky

Kentucky makker en jachtkameraad die voorzag in een plaats waar William Branham kon uitrusten en weg kon komen van de stress van de bediening.

In augustus 1955, kwam Broeder Branham voor drie avonden naar de 'Acton Campground' een klein plaatsje buiten Campbellsville, Kentucky. Het was een oud gebouw, als een schuur, met een zaagselgrond, en je kon daar ongeveer 700 mensen een zitplaats geven. Elke avond was het nokvol.

Het was binnen drie mijl van bij me thuis, en hoewel in die tijd geen van ons beiden een christen was, gingen mijn vrouw en ik naar die samenkomsten. Mijn zuster Ruby Wood, en haar echtgenoot Banks, woonden naast Broeder Branham in Jeffersonville, en ze hadden ons uitgenodigd om hem te horen spreken.

Heel veel dingen die ik hoorde begreep ik niet, maar ik wist dat het God moest zijn en niets anders. Er waren heel wat mensen die we kenden die Broeder Branham eruit riep, en we wisten wat er verkeerd met hen was. Dan waren er nog twee of drie die we kenden die genezen werden, twee van hen waren kankerpatiënten.

Het was in de lente van het volgende jaar dat Nellie, mijn vrouw, naar de Tabernakel ging toen Broeder Branham sprak en zij gaf haar hart aan de Heer. Ik herinner me, toen ze die avond na de dienst thuis kwam. Ze zat op mijn schoot en zei: "Schat, raad eens wat er gebeurd is!" En ik zei: "Wat dan? Ik weet het niet." Ze zei: "Ik werd vanavond gered." Ik zei: "Ik ben blij." Maar ik zei: "Ik zal je één ding zeggen. Leef het. Wees geen hypocriet." Ik was nog altijd een zondaar, maar ik hield niet van hypocrieten, en vandaag nog steeds niet.

In mei 1956 gaf ik mijn hart aan de Heer.

Vanaf 1956 verbleef Broeder Branham elk jaar, verschillende weken bij ons thuis. In de late herfst gingen we op eekhoornjacht, en in de late winter jaagden we op konijnen. In de zomer gingen we vissen. Hij scheen zich te verheugen toen hij hier was.

Nellie en ik waren werkelijk jong toen we trouwden; zij was 15 en ik was 18.

Binnen drie jaar hadden we twee jongens, Gary en Larry (beiden dienen de Heer vandaag). Nellie ontwikkelde een vrouwelijke kwaal die werkelijk erg was, en de dokter zei ons dat er niets anders te doen was dan te opereren.

Wel, ze was pas 18 jaar oud, nog een kind, en we wisten niet wat te doen. Op een weekend nodigde Broeder Banks ons uit voor de diensten in Jeffersonville. We gingen, en Nellie ging door de gebedsrij. Broeder Branham legde haar de handen op, maar hij zag nooit een visioen, of als hij er een zag zei hij er geen woord over. Hij legde haar alleen maar de handen op, en zij ging door.

We woonden ongeveer 160 km van Jeffersonville, en ik herinner me dat ik die avond tijdens het naar huis rijden vroeg: "Schat geloof je dat de Heer je genezen heeft vandaag?" Ze zei: "Ja, met mijn ganse hart." In die tijd moest ze een band dragen om haar schoot op te houden en ik zei: "Wel je kunt de band uitdoen en weggooien, je zal die niet meer nodig hebben."

De volgende week of zo, kwam Broeder Branham om te jagen. We woonden nogal ver weg op een boerderij, het echte platteland, en mijn vrouw maakte een maaltijd klaar voor hem en Broeder Banks, die met hem gekomen was. Na het eten, terwijl hij daar zat aan tafel, zei hij: "Zuster Nellie, kan je me een glas water halen aub?" Ze ging een glas water halen, en ze moest daarvoor naar buiten gaan. We hadden geen stromend water binnenshuis, maar er was een oude waterpomp waar we water pompten. Dus haalde ze water, kwam terug binnen en gaf het hem. Op dat moment zei Broeder Banks: "Ik denk dat ik een spijker in mijn schoen heb, hij prikt in mijn voet." Ik zei: "Geef hier, ik zal hem eruit trekken." Ik nam zijn schoen, en ik ging naar mijn kleine smidse. Toen ik dat deed kwam Broeder Branham achter me aan. Toen ik aan de schoen aan het werken was zei hij me: "Broeder Charlie, een poosje geleden is Zuster Nellie naar buiten gegaan om me een slok water te halen, ik zag een visioen. Er is iets met haar, in verband met het dragen van een band." Ik zei: "Ja, zeker." Ik wist dat niemand dit wist dan alleen ik, zij en de dokter. Hij zei: "Ze droeg een soort band, maar maak je geen zorgen, God heeft haar genezen." En nu mag ik het vertellen, want dit is wat hij zei. Hij zei me ook nog dat we 'goede vrienden' zouden worden. Ik wist zelfs niet wat 'goede vrienden' waren, maar toen de tijd voorbij ging, werden we zeker grote vrienden. Jaren later toen Nellie weer naar de dokter ging voor onderzoek, zei hij dat ze in perfecte conditie was, voor een vrouw van haar leeftijd.

Ik weet net zo goed als u dat de werkelijke reden waarom Broeder Branham naar hier kwam niet was om te jagen en te vissen, hoewel hij er echt van hield. Maar in de situatie waarin hij was, en met zijn roeping, moest hij een plaats hebben om tot rust te komen.

Hij kon zeker bij hem thuis geen rust vinden, omdat er constant een stroom was van mensen die wilden dat er voor hen gebeden werd of die antwoorden wilden op hun vragen. Ik verwijt die mensen niets, omdat ik weet dat ik hetzelfde zou gedaan hebben. Maar ik geloof dat God voor hem een plaats voorzien had waar hij wat rust kon vinden.

Vele keren kwam hij achter de kansel en vertelde de mensen dat hij naar Kentucky ging, en iedereen wist dat hij naar ons kwam. Maar weet je, het vreemde ervan was, al die tijd was er niemand die hem hierheen volgde, tenzij hij hen meebracht. Of we ons daarvan bewust zijn of niet, dat op zich was een wonder.

Dikwijls kwam hij en was hij echt zenuwachtig. We spraken nooit over geestelijke dingen, of stelden hem nooit Bijbelvragen. Zoals je weet, zou dat hem direct terugbrengen in die toestand waaruit hij probeerde weg te komen.

We spraken dus over andere dingen, gewoonlijk over jagen en vissen. En als hij genoeg gerust had, begon hij zelf over geestelijke dingen te praten, soms wel twee of drie uur, sprekend over de Heer. Hij nam de Bijbel en legde ons de dingen uit, nam een stuk papier en tekende het ons voor, en ging erdoorheen. Hij deed dit avond na avond.

Toen hij hier was, namen we nooit foto's, en hebben we nooit één woord op band opgenomen. Ik geloof dat God het op die wijze wou. Als we foto's zouden nemen, zou hij zich niet op zijn gemak voelen. Hadden we die sessies op band opgenomen, dan zou hij niet gezegd hebben wat hij gezegd heeft.

Hoewel Nellie en ik allebei werkten, hadden we praktisch nooit geld. Het was niet moeilijk om te zeggen wat we zouden eten want we aten praktisch elke avond hetzelfde. Op een avond zouden we eekhoorn, koeken en saus eten; en de volgende avond zouden we saus, koeken en eekhoorn eten. We hadden werkelijk niets, maar ik geloof dat Broeder Branham ervan hield, en

ik geloof dat hij het zei zoals het was, wanneer hij zei dat eekhoorn het beste vlees was in de wereld. Misschien heb je het nooit gegeten, maar het is werkelijk niet slecht.

Elke dag dat hij er was gingen we jagen. Van zeven uur 's morgens tot drie uur na de middag werkte ik in de fabriek, daardoor kon ik niet zoveel 's morgens met hen jagen. Maar ik ging altijd 's avonds (voor drie of vier uur). Hij en Broeder Banks zouden op mij wachten, ik kwam van het werk trok mijn eekhoornbroek aan en we gingen eropuit. Ik mag dit misschien niet zeggen, maar weet je, soms droegen we die broek voor dagen, ook Broeder Branham deed hetzelfde. Ze werd helemaal stijf van het eekhoornbloed, omdat we de geschoten eekhoorns aan onze gordel droegen. Broeder Branham plaagde me en zei: "Broeder Charlie, als je vanavond naar bed gaat, zet je broek maar in de hoek." Wel ze was gewoon helemaal stijf, maar de zijne was net zo stijf als de mijne.

In Kentucky mocht je zes eekhoorns schieten per dag, en wij schoten ze met .22 holle punten. Ik hoorde de mensen zeggen: "Broeder Branham schoot elke eekhoorn in het oog." Wel, dat is niet waar. Hij schoot niet elke eekhoorn in het oog. Hij schoot heel veel op die wijze, dat is waar, maar sommige schoot hij ook op het lichaam, en ik zal je zeggen waarom.

Een bepaalde keer kwamen van de jacht terug, en mijn kleine kinderen waren misschien drie of vier jaar oud. We hadden een hele hoop eekhoorns klaar om gevild en gereinigd te worden. Mijn kleine jongens bekeken de eekhoorns één voor één. En ze zeiden: "Dat is een goede. Die telt niet mee. Dit is een goede. Die telt niet mee."

Broeder Branham zei: "Waarover spreken ze spreken ze eigenlijk?" Ik zei hem: "Wel, je schoot ze in de kop. Je vernietigde de hersenen, en dat is hun favoriete deel." Daaruit haalde hij de grootste kick. Hij zei: "Jongens, ik zal er enkele schieten. Ik zal je enkele goede eekhoorns bezorgen." En dat deed hij. Nu, het feit dat wij eekhoorn hersenen verkiezen boven het andere vlees klinkt misschien vies voor u, maar voor u oordeelt moet u ze eerst proeven. We eten nog steeds de hersenen, en ze krijgen nog steeds de voorkeur.

Nadat we gered waren, reden we regelmatig naar de samenkomsten in de Tabernakel in Jeffersonville. Op een dag zei Broeder Hickerson, een van de diakenen, dat Broeder Branham me in zijn bureau erover wou spreken, dat ik diaken zou worden in de gemeente. Toen ik daar kwam zei ik: "Broeder Branham, ik kan geen diaken zijn. Ik woon honderd mijl (160km) hier vandaan, en ik kan hier niet altijd zijn. Ik kan dat gewoonweg niet doen." Hij zei: "Het zal je een kans geven iets voor de Heer te doen." Maar ik zei: "Nee, Broeder Branham, ik denk niet dat ik het kan aannemen." Op dat ogenblik begon de gemeente te zingen: "*Geloven alleen*" en hij moest naar de preekstoel gaan, en hij draaide zich om, stak zijn vinger naar me uit en zei: "Je neemt het aan." Ik nam het aan. Wat zou jij gedaan hebben? Ik diende daar 15 jaar als diaken, en nog enkele jaren als hulpprediker, tot we een gemeente startten in Campbellville.

Bijna elke keer dat Broeder Branham naar huis zou vertrekken, zei hij: "Broeder Charlie, heb je soms nog vragen?" Ik zei: "Nee, mijnheer." Maar toen hij weg was, begon ik te denken: "Nu als hij terugkomt, zal ik hem *dit* en *dat* vragen." En ik weet niet hoe dit allemaal ging, maar toen hij terugkwam, voor ik mijn vragen kon stellen, werd elke vraag beantwoord.

Dan maakte hij zich klaar om te vertrekken en vroeg: "Heb je nog vragen?" Wel natuurlijk had ik geen vragen meer.

Ik heb altijd gezegd dat je met hem een privé gesprek kon hebben in een gemeente vol met mensen. Ik geloof dit met heel mijn hart.

Het is echter moeilijk om aan iemand uit te leggen hoe het was om voor die man te staan, wetende dat hij door uw leven heen keek. Maar dat is precies wat er gebeurde.

Mijn moeder had een kanker in haar gezicht. Het ging tot in haar neus en in de hoek van haar oog. Het was ongeveer de grootte van een halve dollar, of groter. De huisdokter keek ernaar, en hij stuurde haar naar de dokters in Louisville. Maar ook zij zeiden dat er niets kon gedaan worden, en ze stuurden haar opnieuw naar huis. Zo ging ze naar het huis van mijn Zuster Ruby en riep Broeder Branham.

Hij ging de kamer binnen waar mama was en bad voor haar. Toen hij buiten kwam, wilde iedereen weten wat de Heer gezegd had, maar Broeder Branham zei: "Hij toonde mij niets, maar ik geloof dat het in orde komt." Moeder leefde nog 30 jaar hierna. Ze stierf toen ze 94 was. Ze had nooit een huidtransplantatie of zoiets, en toen ze stierf was de enige wijze waarop je kon zien dat ze kanker gehad had, was als je haar bril afnam, misschien een vierde van een duim, waar je een litteken kon zien.

Toen mijn zoon Larry nog jong was had hij plotse aanvallen, en als we nu terugkijken, realiseren we ons dat het epilepsie (vallende ziekte) was. We waren zelf ook nog jong en maakten ons aanvankelijk geen zorgen. Je weet hoe kinderen zijn, je bent dan ook niet zo bezorgd zoals je dat bent als je ouder wordt. Maar dan kwam het tot een punt waarop dingen heel vaak gebeurden. Een avond was Broeder Branham bij mama thuis, en wij maakten ons klaar om op eekhoornjacht te gaan. Op dat moment was Larry in orde, maar opeens zei Broeder Branham: "Laat ons voor Larry bidden." Ik herinner me dat hij bij de stoel knielde, hij sprak slechts enkele woorden, de Heer vragend om voor hem te zorgen en hem te genezen. Toen hij opstond zei hij: "Broeder Charlie, ik geloof niet dat hij nog één van die aanvallen zal krijgen, maar als hij het heeft, neem dan zijn onderhemd af en gooi het in het vuur en zeg: "Ik doe dit in de Naam van de Here Jezus Christus." Larry is nu een volwassen man, en hij had nooit geen aanvallen meer.

Er waren drie dingen die Broeder Branham steeds opnieuw en opnieuw zei, dat was dat we nooit buiten het seizoen zouden jagen, dat we nooit boven de limiet zouden schieten, en dat we altijd naar de gemeente zouden gaan op zondag. "Je gaat naar de gemeente, mis de samenkomst niet." zei hij. Ik geloof dat dit nog steeds geldt voor eenieder van ons vandaag.

Ik herinner me nog toen we pas gered waren, voordat we regelmatig naar de Tabernakel gingen. We gingen naar de 'Kerk van God' hier dichtbij. Ze geloofden natuurlijk in de drie-eenheidleer.

Op een zondag was Broeder Branham bij ons thuis en zei: "Jij gaat naar de kerk." Hij forceerde ons bijna, en hij zei: "Als ik mijn kostuum had zou ik met je meegaan." We gingen naar de kerk en lieten Broeder Branham thuis achter. Je zou kunnen zeggen: "Dat zou ik niet doen." Als je hem geloofde, dan deed je dat gewoon.

We hadden kleine honden die op konijnen jaagden, en Broeder Branham hield ervan. Het waren goede honden. Die ene jonge hond, werd eens door mijn vrouw overreden met een 1957 Oldsmobile. Hij was een klein jong hondje en ze reed er midden over. Dat kleine arme ding, er liep bloed uit zijn oren en zijn neus, en hij ademde nauwelijks.

We waren op jacht in de bossen bij mijn moeders huis, en in plaats van naar de dierenarts te gaan, legde ze de hond in de auto en reed tot waar wij waren. Toen ze daar kwam, was Broeder Branham al binnen van de jacht. Mijn Zuster Ruby was daar ook, en zij had al heel wat dieren onderzocht. Ze zei: "Broeder Branham, dat hondje is stervende. Waarom doodt je het niet, het

kan niet meer leven. Het is in stukjes, verbrijzeld.” Broeder Branham zei: “Wel, Zuster Wood, laat ons dat nog niet doen.” Iedereen behalve Broeder Branham ging het huis binnen. Er was een veranda aan het huis, met een hoge opstap, misschien 18 duim (54cm) vanaf de grond, en na enkele minuten kwam Broeder Branham via de veranda het huis binnen. Toen hij dit deed volgde de kleine hond hem, hij sprong die hoge opstap omhoog op de veranda. De hond was in orde. Enkele weken later kwam Broeder Branham opnieuw om te jagen. Ik zei hem: “Broeder Branham, herinner je je die kleine hond waarvoor je bad, en de Heer hem genas?” Hij zei: “Ja zeker, het was een flinke.” Ik zei: “Weet je, die hond is er nu al een week vandoor.” En dit zal ik nooit vergeten, Broeder Branham draaide zich om, keek me aan en zei: “Wel, Broeder Charlie, ik veronderstel dat hij zichzelf ergens bedwelmde en stierf.” Denk je dat hij je niet zou testen? Ik zei: “Broeder Branham, die hond stierf niet. Hij liep hier de ganse week rond. Die hond mankeerde niets.” Ik vond die hond. Het bleek dat iemand de hond gestolen had, en tenslotte liet ik het zo dat hij hem kon houden. Welnu, ik weet niet of ik dit nu nog zo zou doen of niet, maar ik deed het. Ik liet hem gewoon gaan.

Wanneer Broeder Branham ‘*De series over De Heilige Geest*’ predikte, herinner je je misschien dat hij het zo duidelijk maakte, dat je zonder dat de Opname niet zal halen. Velen van ons werden echt wanhopig. Ik herinner me hoe ik naar buiten ging, achter het huis, buiten in het veld, wandelend en biddend. Soms kom je in zulk een mate in de Tegenwoordigheid van God, dat je nog nauwelijks kan stappen.

Broeder Branham wist dat ik de Heilige Geest zocht, en als hij naar ons terug kwam zei hij: “Broeder Charlie, wat is het dat u wandelt, huilt, en bidt, en de Tegenwoordigheid van God is volledig over je heen. Je probleem is, dat je te ver weg kijkt naar God om iets te doen, en Zijn Heilige Geest te zenden, en Hij is hier helemaal over je. Die Grote Tegenwoordigheid die je voelt, dat is De Heilige Geest. Doe gewoon de deur open.

Ik zal nu vertrekken, maar ik wil je dit nog zeggen: als je de Heilige Geest niet ontvangt, dan zal ik, als ik terugkom, met je gaan en we zullen blijven tot je het krijgt.”

Dat was goed genoeg. Hij stuurde me een band, en ik denk dat ze nu de naam veranderd hebben, maar de titel was: ‘*Geloof is het zesde zintuig*’, en terwijl ik naar de band luisterde, ontving ik de Heilige Geest. En mijn vrouw evenzo.

Ik weet dat Broeder Branham na de ontmoeting met die constellatie van Engelen op de Sunset Mountain, nooit meer dezelfde was.

In 1964, laat op het jaar, gingen we met zijn tweeën jagen. We reden tot een plaatst waar hij graag ging jagen, een plaats genaamd Mud Hollow. Ik wist dat daar veel eekhoorns waren. Ik zei: “Broeder Branham, ga maar die kant op, en ik zal die andere kant opgaan.” Ze hadden hout gehakt op de weg die ik ging, en ik wou er zeker van zijn dat hij de kans kreeg om er enkele te schieten. Toen we die avond binnenkwamen, ik denk dat ik er twee schoot, maar Broeder Branham had er geen, en dat was zijn gewoonte niet. Hij zag dat ik werkelijk teleurgesteld was en hij zei: “Broeder Charlie, ik wil je iets vertellen. Ik kon hen gedood hebben. Ze kwamen recht naar de boomstam waar ik zat, maar ik wou ze niet schieten.”

Wat mij betreft, had hij zoveel meer liefde voor alles. Dat was het grote verschil dat ik bij hem bemerkte.

De laatste herfst, voor hij ons verliet, wist Broeder Branham, dat er iets zou gebeuren. Hij wist dat zijn tijd kort was. De laatste keer dat hij bij ons was, ik denk dat hij, toen hij zich klaarmaakte om te vertrekken, twee tot drie keer naar de auto ging. Dan kwam hij terug, en hij wou bidden en zei ons om dingen te doen, en dingen niet te doen.

Hij had een bal pet op die hij graag droeg toen hij op eekhoornjacht ging, en toen hij op het punt stond om weg te rijden, stapte ik naar het raam van zijn auto en hij nam zijn pet af en plaatste die op mijn hoofd. Ik zei: “Broeder Branham, ik wil uw pet niet.” Maar hij zei: “Jawel, je neemt ze Broeder Charlie. Ik zal ze niet meer nodig hebben.” Ik heb ze nog steeds.

Ik geloof dat ik Broeder Branham opnieuw zal ontmoeten hier langs deze kant. Ik geloof dat de opstanding zo dichtbij is. Ik zal door die bossen wandelen en daar een tijdje verblijven waar hij ervan hield te jagen. Ik zie ernaar uit hem één dezer dagen het pad te zien komen afwandelen, dan zal ik weten dat de verandering van dit lichaam zal geschieden.

Ik denk nu meer over Broeder Branham dan ooit tevoren in mijn leven. Elke dag die voorbijgaat hem ik hem een beetje meer lief. Ik hou van de Boodschap die hij bracht, en vandaag geloof ik dat ik een beetje meer begrijp van datgene wat hij ons al die tijd probeerde te zeggen.

Ik weet dat ik elk moment koester dat ik bij hem geweest ben. Al wat ik ooit gezien heb was God. En ik hou ervan te zeggen dat ik geloof dat God onder ons wandelde in deze dag, maar ik geloof niet dat Broeder Branham God was. Ik wil ook nog zeggen dat ik over hem wil bluffen zoveel als ik kan. Ik wil hem zo hoog opheffen als ik kan, zonder van hem de vleesgemaakte Jezus Christus te maken.

Die laatste jaren zijn de beste van mijn leven geweest, en dat is alles omwille van wat Broeder Branham ons leerde, en het wordt groter en groter.

De dingen die hij zei en die we toen niet begrepen, worden nu duidelijker.

Earl Martin

Geboren: 30 november 1932

Woonplaats: Royal, Arkansas

William Branham moedigde hem aan, en zorgde voor leiding gedurende de eerste jaren van zijn bediening. Voorganger van 'Wildwood Tabernakel.'

In 1947 gaven de dokters mijn moeder maar enkele maanden te leven. Vader had haar naar het ziekenhuis gebracht in Memphis, Tennessee, en ze zagen dat ze baarmoeder kanker had. Er was niets meer wat ze voor haar kon doen tenzij haar morphine te geven, en dat zou haar enkele uren per keer helpen, maar dat was dan ook alles.

We groeiden op in de Baptistenkerk, maar moeder bezocht ook enkele pinksterkerken. Ze begonnen haar te vertellen over de samenkomsten die ze hielden in Jonesboro, Arkansas, waar een man, genaamd Branham, bad voor de mensen en ze werden genezen.

Ze ging zien wat het allemaal was. Toen het haar beurt was om voor Broeder Branham te staan, zei hij haar dat ze op de Heer steunde en dat ze nog een beproeving zou moeten doorstaan, en dat zou de laatste zijn zolang ze voor de Heer leefde. Ze kreeg die beproeving, verloor bloedklonters. Ze leefde dan nog 54 jaar en werd 96 jaar toen ze naar de Heer ging.

In de tijd dat dit gebeurde, was ik pas 14 jaar, en ik was niet in de samenkomst, maar mijn broer John, ging met vader en moeder mee, en hij zag en hoorde vele wonderbaarlijke dingen.

In 1953, toen ik overzee was bij de luchtmacht, kwam ik tot bekering. Mijn broer bekeerde zich in 1954, en onmiddellijk predikten we het evangelie bij de Verenigde Pinkstermensen.

In die tijd, waren veel mannen op het veld met genezingsbedieningen, zoals Jack Coe en A.A.Allen, en we begonnen meer en meer over Broeder Branham te horen.

John was in zijn samenkomsten in 1947, maar totdat we beiden gered waren, hadden we niet veel opgemerkt van wat er gebeurd was in die jaren die we van God verwijderd waren.

We gingen naar Chicago, naar de kerk van Broeder Boze, en ook in 1954 naar de diensten in de Hogeschool van Lane Tech. Toen ik Broeder Branham zag en ik al die bovennatuurlijke dingen zag gebeuren, wist ik onmiddellijk dat hij iets had wat die andere predikers niet hadden. Het was iets, als je alleen maar in de tegenwoordigheid van Broeder Branham was, het bracht een gevoel dat ik nooit tevoren ervaren had. Er was zo een nederigheid, en de Tegenwoordigheid van God was zo sterk.

Ik herinner me dat hij, tijdens de eerste dienst die ik bijwoonde, bad voor een blinde vrouw en ze werd genezen en ze begon de bovenlichten in het auditorium te tellen. Dan was er een man die zijn ganse leven al doofstom was. Hij bad voor de man, knipte dan met zijn vinger en begon met hem te praten. Natuurlijk kon de man niet onmiddellijk spreken, maar Broeder Branham zou tot hem zeggen: "Zeg moeder" en hij maakte een gelijkaardig geluid. Broeder Branham zei: "Hij zal moeten getraind worden om te spreken."

Broeder Estle Beeler deed de bandopnames van de samenkomsten, we ontmoetten hem en spraken met hem over Broeder Branham. Toen we naar de banden begonnen te luisteren, volgden we onmiddellijk de leerstellingen van Broeder Branham.

Onze eerste persoonlijke ontmoeting met Broeder Branham was op 20 januari 1957. We hadden al een tijd geluisterd naar de bandopnames, en John en ik hadden de Heer gezegd dat we de tienden van de tentsamenkomsten zouden sturen naar broeder Branham.

Wel, na een tijdje hadden we \$ 500 bijeen, maar we hadden het nog niet direct naar Broeder Branham gestuurd. Daarna, als we door een moeilijke tijd heengingen, gebruikten we een deel ervan, en natuurlijk begon alles verkeerd te lopen. Dus stuurden we hem het geld, zoals we de Heer gezegd hadden te doen. Toen we hem in januari zagen, vertelden we wat we gedaan hadden. Hij lachte en zei: “U jongens moest toch beter geweten hebben.” Hij zei ons ook: “Ik zie dat jullie grote resultaten hadden in de tentsamenkomsten.”

Mijn vrouw Marie, en ik gingen naar Kentucky om John te bezoeken, die in die tijd daar woonde. In augustus 1959 gingen we samen naar de samenkomsten in Chataouque, Ohio. In die samenkomst, werd Marie tijdens de gebedsrij uitgeroepen. Hij zei: “Er is hier een vrouw, en ik zie een baby, en het is een miskraam, en het is een dode baby.” Hij zei dat ze een gele jurk droeg – ze zat helemaal achterin – en hij riep ze bij naam, zeggend: “Ze is van Kentucky, en haar naam is Martin.” We woonden in Missouri, maar we waren naar Kentucky gegaan om John te bezoeken voor we naar Chataouqua gingen. Wel, iemand die naar fouten zoekt, zou zeggen: “Ik weet dat ze niet van Kentucky zijn; ze zijn van Missouri.” Maar het feit is, we waren vanuit Kentucky naar de samenkomst gekomen.

Enkele maanden later, was Marie zwanger, toen gingen we in december naar Jeffersonville voor de reeks van samenkomsten over de *“Heilige Geest.”*

Mijn broer, John en ik hadden een interview met Broeder Branham. Ik zei hem: “Broeder Branham, ik heb al twee baby jongens begraven. Ik wil echt een zoon.”

Ik zal dit nooit vergeten, hij bad met me en hij vroeg de Heer me een zoon te geven. Terwijl hij bad, zei hij: “Heer, als U vertoeft, laat hem dan het Evangelie prediken.”

Mijn eerste zoon, Stephen, werd in mei geboren, en vandaag predikt hij het Evangelie. Ik verloor geen kind meer, en in plaats van me één zoon te geven, gaf de Heer er me vijf.

In 1961 was ik voorganger van een kerk in Wardell, Missouri. Er was een diaken in de kerk die Wilford Freil heette. Hij had aanvallen van galstenen en had vreselijke pijn, maar hij wilde niet geopereerd worden omdat hij geloofde dat de Heer hem zou genezen. We baden voor hem en hij werd beter, later had hij opnieuw een aanval.

De begrafenisondernemer in de stad (die ook de ziekenwagenbestuurder was) ontmoette me op een dag en zei: “Hey, prediker, waarom genees je de oude Mr. Freil niet? Ik bracht hem twee tot drie keer naar de dokter, en het zag er naar uit dat hij zo ziek was dat hij zou sterven.”

Die man was werkelijk geweldig tegen Goddelijke genezing.

Ik gebruikte een zin die Jack Coe vele keren gebruikte en zei hem: “Ik zou geen zieke vlieg kunnen genezen als ze hoofdpijn had, maar ik geloof dat de Heer Broeder Freil zal genezen, en ik geloof niet dat hij geopereerd moet worden.”

Hij zei: “Ik wil je iets zeggen, als Freil niet moet geopereerd worden, dan kom ik naar je gemeente”

In het midden van de nacht belde de vrouw van Broeder Freil me op, ze was hysterisch, ze zei dat de dokter hem direct wilde opereren. Ik kon er niet aan denken dat hij geopereerd moest worden, speciaal omdat die man me had uitgedaagd over Goddelijke genezing, dus belde ik en kreeg Broeder Branham aan de lijn. Ik zal nooit vergeten wat hij me zei. Hij zei: “Earl, dat is geen erge operatie meer zoals het vroeger was.”

Ik zei: “Maar Broeder Branham, er is hier een kerel die zegt dat God niet geneest. Ik getuigde tegen hem, en ik geloof dat als jij bidt voor onze broeder dat hij zal genezen.” Hij zei: “Geloof

je dit?” Ik zei: “Ja mijnheer.” Hij zei: “Als ik een dokter zou zijn, dan zou ik die operatie aanraden, maar omdat ik een prediker ben, en je dat gelooft, breng hem dan hierheen.”

We brachten Broeder Freil met de auto naar Jeffersonville. Broeder Branham kwam naar de kleine caravan waar hij zijn interviews had. Hij zei ons dat hij pas terug was van de jacht in British Columbia, waar hij de kariboe en de grizzly schoot zoals hij gezien had in het visioen. Dan bad hij voor Broeder Freil en we gingen allen naar huis.

Het ging hem goed, en twee maanden later belde zijn vrouw me op en zei: “Wilford is in een slechte toestand. Hij heeft weer een van die aanvallen.” Ik zei: “Ik kan dit niet geloven.”

Een jonge prediker zijnde, belde ik opnieuw Broeder Branham op en ik zei: “Broeder Branham, die broeder die ik naar u toebracht een tijd geleden, ik geloof werkelijk dat de Heer hem genas.” Hij zei: “Earl, Hij genas hem werkelijk.” Ik zei: “Wel, hij is slechter dan hij ooit was.” Hij zei: “Wel, je bent opgegroeid op de boerderij. Heb je ooit de kat buiten gegooid, en hij zou aan de schutdeur zijn en het zou klinken alsof hij in het huis is? Hij is niet in het huis; hij is alleen maar aan de schutdeur en hij zal zoveel lawaai maken en krabben als hij kan.”

En ik kon me die kat herinneren aan schutdeur, en ik zei: “Ja mijnheer.” Hij zei: “Zo is het met Broeder Freil. Als Satan hem ertoe kan krijgen het niet te geloven, zal het op hem worden teruggebracht.”

Broeder Branham bad voor Broeder Freils geloof, en hij had geen enkele aanval meer.

Een jaar later was ik op een begrafenis en ontmoette Jimmy, de begrafenisondernemer. Ik zei hem: “Jimmy, ik dacht altijd dat je een eerlijk man was.” Hij keek me aan en zei: “Wat bedoel je prediker?” Ik zei: “Wel, je zei me dat je, als Wilford niet moest geopereerd worden, naar onze gemeente zou komen.” Hij lachte en zei: “Hoe kan ik weten dat de dokter niet wist waarover hij sprak?” Die man stierf binnen de zes maanden, en hij was pas 40 jaar oud.

Enkele weken voor hij heenging belde ik Broeder Branham over een Zuster in onze gemeente. Zuster Sims, die altijd erg rustig was en zachtjes sprak, en ze verwachtte een baby. Er waren complicaties en de baby stierf. Ze opereerden haar en vertelden haar man dat ze niet meer kon leven. Broeder Sims zei: “Wel, we geloven in gebed.” Twee of drie dagen later kwamen de dokters naar hem toe en zeiden: “Mr. Sims, we dachten werkelijk dat je vrouw stervende was, en we hebben zelfs de ingewanden niet op de juiste plaats teruggezet. We plaatsten ze gewoon daarbinnen en naaiden haar dicht. Nu moeten we haar opnieuw openmaken en alles in orde brengen. Door alles waar ze doorgegaan is was haar mentale toestand niet stabiel en zou dit waarschijnlijk ook nooit meer worden.” Ze hadden gelijk, ze zou enkel nog schreeuwen. Je zou haar bezoeken en ze zou tekeergaan en denken dat je iemand anders was. Ik belde Broeder Branhams kantoor en gaf het telefoonnummer om naar broeder Sims te bellen.

Op een morgen stond ik op om op eekhoornjacht te gaan, en ik dacht, ik stop eerst bij broeder Sims om te zien hoe het met haar was. Ik was daar pas enkele minuten en de telefoon rinkelde. Het was Broeder Branham en hij vroeg naar mij. Tenzij de Heer het hem getoond had, kon hij niet weten dat ik daar zou zijn. Ik nam de telefoon en vertelde hem over Zuster Sims. Dan had hij Broeder Sims aan de lijn en hij vroeg of hij zijn vrouw aan de telefoon kon krijgen. Broeder Sims zei: “Ja, ik zal haar aan de telefoon geven.” Ze haalden haar en ze brachten haar bij de telefoon. Broeder Branham begon met haar te praten, en ik weet niet wat hij haar zei, maar ze begon te schreeuwen. “Nee, je bent het niet.” Tekeergaand, op de top van haar longen. “Nee, je bent Broeder Branham niet. Nee, je bent hem niet. Je bent Harvey. Ik weet dat je hem bent. Je houdt me voor de gek.” (Harvey was haar broer.) Onmiddellijk zei hij haar: “Weet je wie William Branham is?” Zij zei: “Ik weet wie hij is. Hij is een profeet van God.” En dan gooide ze de telefoon neer en begon te schreeuwen. Broeder Sims nam de telefoon en zei: “Broeder

Branham, het spijt me.” Maar hij zei: “Zij was het niet die de telefoon neergooide, maar God zal haar geloof eren.” Ze kwam er regelrecht uit, en ze leeft vandaag nog.

Ik veronderstel dat *‘Christus het Geheimenis van God geopenbaard’* de langste prediking was die ik bijwoonde waarin Broeder Branham geen rusttijd inlaste. Het duurde vier uur.

Daarin zei hij: “Jezus zei: ‘Ga in de gehele wereld en predik het Evangelie.’ Hij zei niet: ‘Ga onderwijzen.’ In andere woorden: Demonstreer de kracht, en die dingen zullen hen volgen.’ Alleen maar te onderwijzen doet het niet.” Dan citeerde hij 1 Corinthe 2:5 *“Dat uw geloof niet zou rusten in de wijsheid van mensen, maar in de kracht van God.”*

Maar wat we gehad hebben zijn predikers die over de ganse wereld gegaan zijn om ‘wat zij geloofden’ te onderwijzen, en het enige wat het veroorzaakte was verwarring. Ze zouden alleen maar het Evangelie moeten prediken en de mensen laten luisteren naar de banden, en niet proberen alles uit te leggen.

Ik ontving de openbaring, dat als Broeder Branham het niet zei, en het niet perfect duidelijk maakte, dan zou ik het niet zeggen.

Ik geloof dat William Branham het dichtst bij Jezus Christus was, die er ooit geweest is op aarde, sinds Jezus Christus. Hij had de bediening als Jezus Christus waar Elohim zijn lichaam overnam.

Knox, Calvijn, Moody en zij allen in de vroegere kerk, wisten dat de tijd zou komen dat de Vuurkolom zou terug komen naar de gemeente, en het gebeurde.

Die Vuurkolom vergezelde Broeder Branhams bediening, en hij had de onfeilbaarheid van een profeet van God.

**Ik zou liever prediken
tot twee mensen
en echt zijn in Gods ogen,
dan voor tien miljoen te staan
en compromissen te sluiten,
of iets te doen
dat mijn Here Jezus zou kwetsen,
of iets te doen
tegen Zijn Koninkrijk.**

William Branham

Helen Borders Mullen

Geboren: 5 mei 1933

Woonplaats: Lanesville, Indiana

Haar man, Roy Borders, was gedurende vele jaren William Branham's campagneleider.

Hij ging heen 18 juli 1982.

Ook al hoorde ik van hem sinds 1954, toen hij samenkomsten had in Santa Cruz, Californië (er zijn geen banden van deze samenkomsten), toch kon ik Broeder Branham niet persoonlijk horen spreken tot hij in 1957 naar Oakland kwam. Ik was aangesloten bij een groep die behoorde tot de 'Late Regen beweging' maar in die periode van mijn leven was ik geestelijk aan het dwalen.

De Oakland campagne werd gehouden in het Stedelijk Auditorium, en ze was gesponsord door twee vrienden, Roy Borders en Stanley Johnson.

Met de winsten van hun bouwfirmas, hadden ze een VZW opgericht (vereniging zonder winstgevend doel) en ze gebruikten deze fondsen om Broeder Branham naar Oakland te brengen voor vijf samenkomsten, van 22 tem. 26 maart.

De eerste dienst die moeder en ik bijwoonden was een zaterdagavonddienst. Toen het tijd was voor de gebedsrij, stond een vrouw voor Broeder Branham en hij zei haar naam en adres. Ik had nog nooit zoiets gezien. Iets binnenin, die kleine stem die niet in je oor spreekt maar in je hart, zei me: "Onthoudt dit, waar je ook heengaat, of wat er ook met je gebeuren mag. Die man heeft meer van God dan wie je ooit zult zien." Na al die jaren geloof ik dit nog steeds.

We gingen de volgende dag terug voor een zondagnamiddag dienst. Ik wist nog steeds niets over Broeder Branham's leven tot iemand me, na die dienst, een kopie van *'Een man van God gezonden'* leende. Ik las het, en terwijl ik aan het lezen was, heb ik de ganse tijd gehuild.

In december 1958, werd Lillian, de vrouw van Roy Borders gedood in een ongeval. Kort daarna, maakte Roy een trip naar Jeffersonville waar hij Broeder Branham ontmoette, die hem zei dat hij een campagne beheerder nodig had. Roy was bereid om te assisteren, en Broeder Branham vroeg hem te beginnen met de organisatie van samenkomsten in San Jose, Californië. Daarna, van 1960 tot 1965, organiseerde Roy de meeste van Broeder Branham's belangrijkste samenkomsten doorheen het land.

In november 1959, kwam Broeder Branham naar San Jose, waar mijn ouders en ik woonden. Die samenkomsten werden gehouden in de County Fairgrounds. Ik ging gewoonlijk naar een 'Assemblies of God' kerk in San Jose, die in die tijd niet meewerkte in de organisatie van de samenkomsten, hoewel andere Assemblies kerken het wel deden.

Die zondag na de dienst, gingen vele van mijn vrienden luisteren naar een zangkwartet in het Stadsauditorium en ze vroegen me of ik wou meegaan.

Ik herinner me nog dat ik zei: "Nee, ik ga naar de samenkomst van Broeder Branham."

Eén van hen zei: "Broeder Branham? Weet je niet dat de 'Assemblies of God' niet geloven in Broeder Branham?" Ik zei: "Ik geloofde in Broeder Branham voor ik in de 'Assemblies of God' geloofde." Dat was zowat een keerpunt in mijn leven.

Roy en ik trouwden in juni 1960. Ik werkte als een echte secretaresse in die tijd, en al gauw begon ik te helpen in de zware lading van briefwisseling die gepaard ging met zijn taak als meetingbeheerder. Broeder Billy Paul en Broeder Leo Mercier (Broeder Branham's kantoorbeheerder tijdens die periode) zouden ons al de brieven, die ze ontvingen in verband met de uitnodigingen van de komende samenkomsten, doorsturen. Dat hield een brede waaier aan verzoeken in, van één enkele nacht in een kleine gemeente, tot het reizen doorheen de verschillende staten. Broeder Branham had een specifieke manier waarvan hij hield om elk verzoek te behandelen. Telkens als het mogelijk was, wou hij dat er voor de samenkomsten een samenwerking was, gesponsord door alle Volle evangelie- / Pinksterkerken in de streek.

Van het moment dat er een zekere locatie op een lijst van 'mogelijkheden' stond, zou Roy voordat een meeting werkelijk geregeld werd, wat hij noemde een 'testplanning' doen. Hij zou alle 'Vol evangelie predikers' van de stad uitnodigen en ze op een diner ontmoeten, en in die meeting zou hij een vraag en antwoord sessie houden. Hij zou ook met hen spreken over hoe de campagnes worden opgezet. Normaal zouden er overal 10 tot 50 voorgangers of meer sponsoren of samenwerken in een meeting.

Ik herinner me een van de sessies in Yakima, Washington, een van de predikers zei aan Roy: "Vertel me een beetje over Broeder Branham. Heeft hij enige bijzonderheden?"

Roy repliceerde: "Wel, laat eens zien. Toen hij geboren was, verscheen een Vuurkolom over het bed waar hij lag. De Here sprak tot hem uit een wervelwind toen hij nog maar een jongen was. De Vuurkolom kwam opnieuw neer tijdens een doopdienst in de rivier in 1933"... en zo ging hij verder. Dan zei hij: "Ik denk dat dit hem kwalificeert. Ja, hij is zeer bijzonder."

Het veranderde werkelijk de atmosfeer, en toen de samenkomsten in Yakima doorgingen, hadden ze de volle medewerking van de voorgangers.

In 1961, woonden Roy en ik in Jeffersonville toen hij een ernstige hartaanval kreeg. In die tijd, werkte ik in een wetfirma in Louisville en een namiddag kwam Zuster Connie, de vrouw van broeder Gene Goad, me ophalen aan mijn werk. Normaal zou Roy dit doen. Toen ik thuis kwam, stond er een dokter aan het bed van mijn echtgenoot en hij zei me dat Roy's hart aan het bezwijken was. Ik vroeg: "Heeft iemand Broeder Branham gebeld?" Iemand had hem gebeld en hij zou onmiddellijk komen. Hij ging de kamer binnen, ging direct naar de plaats waar Roy lag en zei: "Satan, ik weiger dat je mijn broeder neemt." Roy kon niet spreken, maar tranen vloeiden uit zijn ogen, die al weggerold waren in zijn hoofd. Aan de rest van ons zei Broeder Branham: "Laat ons nu allemaal neerknielen en bidden."

Toen Broeder Branham opstond na het gebed, draaide hij zich om te vertrekken en ik ging met hem naar de deur, schudde zijn hand en dankte hem om te komen. Toen ik terugkwam in de slaapkamer, zat Roy rechtop in bed. Hij zei: "Haal je me iets om te eten?" De volgende dag bracht hij me naar mijn werk. Je herinnert je dingen zoals dat.

We waren met Broeder Branham in Phoenix voor een samenkomst, en hij kwam naar onze motelkamer om met ons te praten. Roy vroeg hem of hij een operatie aan zijn hart zou nodig hebben of niet. Ik weet dat dit een zeer omstrepen onderwerp is onder veel mensen die de leer van Broeder Branham volgen, maar ik zeg exact wat hij aan Roy zei.

Hij zei: "Broeder Roy, ik kan je niet zeggen wat je moet doen betreffende een hartoperatie, maar ik kan je dit zeggen: In het visioen dat ik had van de tent, ik ben het niet 100% zeker, maar voor zover ik het kan zien, geloof ik met mijn gehele hart dat de vriendelijk sprekende man die ik zag die zei: 'Nu terwijl Broeder Branham aan het rusten is, zullen we de gebedsriep roepen' ik geloof met mijn hele hart dat u het was."

Onmiddellijk voelde ik dat een dergelijke positie werkelijk met de persoonlijkheid van Roy samenging.

Dan zei Broeder Branham hem: “Als u dat was, dan is er absoluut niets dat dit kan verhinderen te gebeuren.” Ik heb dit aan niet meer dan een half dozijn mensen gezegd, maar hij zei het, en ik was daar, en ik hoorde het. In wil slechts getrouw zijn.

In februari 1966 begon Roy officieel met de ‘Gesproken Woord Publicaties.’

Hoe dan ook, in 1964 kreeg ik de opdracht van Broeder Branham om de ‘*Zeven Zegels*’ neer te schrijven. Hij zei dat het zijn bedoeling was een ander boek te maken op dezelfde wijze als Broeder Lee Vayle het deed met ‘*Een uiteenzetting van de Zeven Gemeentetijdperken*’.

In 1964, op de trip naar het zuiden door Texas, Louisiana, Mississippi, Alabama, en Florida, namen we een schrijfmachine mee zodat ik eraan kon werken terwijl we reisden.

Hij specificeerde niet wie het resterende werk aan het manuscript zou doen. Of het Roy zou zijn of niet, ik weet het niet, maar hij zei me het neer te schrijven.

De ‘*Openbaring van de Zeven Zegels*’ was niet het eerste wat gedrukt werd door Gesproken Woord Publicaties. Nadat Broeder Branham heengegaan was, werkten we een hele tijd aan het manuscript, en in plaats van dit uit te geven, besloten we te starten met ‘*Avondmaal*’ de laatste prediking die hij predikte.

In die tijd, gaven we de boekjes uit, en dat deden we ongeveer zeven tot acht maanden. Dan voelde Roy een druk van de Heer om met alles te stoppen, behalve met het zo verbaal mogelijk uitgeven van de basistekst. Kort hierop, ontving hij een oproep van de beheerraad van de William Branham Evangelisatie Vereniging, zij wilden dat hij twee dingen deed.

Ten eerste: stoppen met geld te vragen voor de boekjes (we vroegen 25 cent per kopie).

Ten tweede: alle uitgaven te stoppen en elke prediking exact woord voor woord te drukken. We deden dat onmiddellijk.

Er waren tijden dat Broeder Branham in mijn leven keek en dingen zag, en me dingen zei die geen persoon op aarde, buiten ikzelf, wist. In 1962, tijdens de samenkomst in Grass Valley, Californië, als hij predikte: ‘*We willen Jezus zien*’ riep hij me uit het gehoor. Hij zei dat ik voor hem bleef verschijnen. Tenslotte richtte hij zich naar Roy en zei: “Er is niets verkeerd met je vrouw, is het niet?” Dan zei hij: “Oh, nu zie ik wat het is!” Hij ging verder met een vrouw die naast me zat, en zei wat er verkeerd met haar was.

Hij ontmoette me de volgende morgen en zei: “Helen, ik wil met je spreken over wat er gisteravond gebeurde. Je was niet aan het bidden voor die vrouw, en je weet dat ik wist dat je niet aan het bidden was voor die vrouw.” Hij vertelde me dat hij geprobeerd had over me heen te wippen, omdat hij er niet van hield iemand uit te roepen die hij kende. Hij zei: “Maar, ik moest je roepen, omdat ik niet om je heen kon, noch onder je of over je. Het hield me daar. Ik stopte juist daar, en je weet dat ik weet wat het is dat je wilt.” Ik zei: “Ja, mijnheer.” Hij zei: “Je wilt een baby.” Toen zei hij het hardste ding dat hij ooit tot me sprak. Hij keek me recht in het gezicht en zei: “Zuster Borders, ik zag geen baby voor jou.”

Ik zei hem: “Broeder Branham, dat is in orde. Ik zal hoe dan ook een baby hebben, omdat de laatste keer dat u me het avondmaal bediende in de tabernakel, ik het nam en zei: ‘Ik neem dit, opdat ik een kind mag krijgen.’ Hij zei me niets meer.

In 1965 bouwde Roy een kamer in Broeder Branham's huis in Tucson. Op een dag zei hij hem: "Broeder Branham, Helen wenst een baby te adopteren." Broeder Branham antwoordde: "Ik denk dat dit het antwoord zal zijn."

We brachten onze zoon, Stephen, thuis als hij vier dagen oud was. Twee maanden later, gingen we naar de laatste serie van samenkomsten die Broeder Branham hield, van Yuma, Arizona, tot Covina, Californië.

Op 8 december 1965, namen we een ontbijt met hem en hij zei me: "Ik wed dat je nu blij bent. En nu je er een geadopteerd hebt, zal je er vermoedelijk een krijgen."

In de jaren die volgden, kreeg ik nog twee kinderen, Samuel en Hannah.

In 1981, vroeg Broeder Joseph Branham me om te werken in de nieuw opgerichte 'Voice of God Recordings.' Binnen het jaar werd ik weduwe, maar de Heer had voor mij een weg voorbereid, om mijn kinderen te kunnen grootbrengen.

Sindsdien bleef ik voor 'Voice of God' werken.

Iedereen kiest ervoor om zijn leven voor iets te geven.

Ik koos ervoor, het mijne te geven voor die Boodschap.

Pearry Green

Geboren: 1 juli 1933

Woonplaats: Tuscon, Arizona

Sinds 1965, voorganger van de 'Tuscon Tabernakel' omdat William Branham hem vroeg een gemeente te starten in die stad.

In 1949, toen mijn vader voorganger werd in de Emanuel Evangelie Kerk, verhuisde mijn familie naar Beaumont, Texas. Kort daarna, hoorden we dat er een man was met de naam William Branham die 'Goddelijke genezing' samenkomsten leidde in de meetings in Houston, Texas, minder dan 100 mijl (170 km) verderop.

Ik was toen 16, en had de doop van de Heilige Geest en ik had de ervaring van het spreken in tongen. Ik had over 'Goddelijke genezing' gelezen, las elk wonder in de Bijbel en geloofde ze. Ik citeerde Hebrëeën 13:8 sinds ik negen was, maar in die tijd wist ik niet wat het werkelijk betekende.

Broeder Branham was in het Sam Houston Colliseum op 23 januari 1950. We kwamen vroeg genoeg, om een zitje te bemachtigen beneden en recht voor de kansel, zo ongeveer de elfde rij. Toen de dienst begon was de eerste spreker Broeder Gordon Lindsay, gevolgd door Broeder F.F. Bosworth.

Dan kwam Broeder Branham naar de kansel, en als hij over het gehoor keek, zei hij: "Goede avond vrienden." Het was zo persoonlijk; ik dacht dat hij tot mij sprak.

Ik stond op van mijn plaats en ging recht tegenover de kansel staan aan de rechterkant, omdat ik dacht dat de man direct tot mij gesproken had. En dat deed hij. Toen hij de gebedsrij riep, kwamen een 15-tal mensen naar voor. Ik stelde vast dat van waar ik stond, ik van dichtbij de gebedsrij kon zien. Ik had er voorheen nog nooit een gezien, en wist niet wat te verwachten.

De eerste persoon was een kleine jongen van zeven jaar, die sinds zijn geboorte blind was. Broeder Branham nam de kleine jongen bij de hand en vroeg ons om onze hoofden te buigen terwijl hij voor het kind bad. Van zodra het gebed geëindigd was, begon de jongen rond te kijken alsof hij kon zien. Iedereen begon de Heer te prijzen. Ik dacht: 'Hoe kan ik weten dat die jongen blind was?' Ze hielden een zakdoek en de kleine jongen strekte zich uit en greep hem. Ze hielden een microfoon draad, en hij stapte erover. Broeder Branham zei: "Loop nu terug naar je vader" en de jongen draaide zich en keek naar het gehoor van ongeveer 11.000 mensen. Hij had nog nooit zijn vader gezien.

Toen het kind naar het podium geroepen was, kwam er een man vlak naast mij staan. Hij riep de naam van de jongen. Het podium was ongeveer 1m20 hoog, en de jongen kwam tot het uiteinde en sprong in de armen van de man. Hij zag de tranen van de man en begon aan zijn gezicht te voelen, als om zich ervan te vergewissen dat het zijn vader was. Dan sloeg hij zijn armen rond zijn nek en keek me recht aan. Ik wist dat ik een wonder had gezien. Dat was het begin van de verandering in mijn leven.

In die samenkomst, was er ook nog een jonge dame die een jongen bracht, zes jaar oud, geboren zonder voeten. Broeder Branham nam hem in zijn armen en vroeg haar om zijn sokken uit te doen. Opnieuw vroeg hij ons om onze hoofden te buigen, wat ik deed. Maar ik keek opnieuw naar Broeder Branham terwijl hij bad. Ik was niet alleen om te kijken, want in het midden van zijn gebed, leek het alsof Broeder Branham de kleine jongen zou laten vallen,

en vele mensen in het gehoor hijgden. Precies voor mijn ogen, zag ik twee kleine voetjes geschapen worden. Tot op vandaag raakt het me nog altijd. Als ik kleine baby voetjes zie, beroert iets mijn ziel, omdat ik dat wonder zag.

Zelfs terwijl ik hierom weende, kwam er een andere dame voor Broeder Branham staan.

Hij had aan de mensen in de gebedsrij gezegd: “Jullie mensen moeten jullie zonden belijden en deze onder het Bloed plaatsen, want ik ben niet verantwoordelijk voor wat Hij mij toont.” Toen deze jonge dame voor hem stond zei hij: “U bent ontrouw geweest aan uw man.”

Het volledige gehoor viel onmiddellijk stil, met uitzondering van één man die opsprong, hij begon te schreeuwen en liep naar het podium.

Broeder Branham draaide zich om en zei: “Dat is in orde, laat hem komen. Dat is haar man.”

Toen de man naar het podium kwam, zei Broeder Branham hem: “En wat met u en uw roodharige secretaresse vrijdag laatst in een motel? U hebt niet tegen God gezondigd; u hebt tegenover elkaar gezondigd. U hebt uw huwelijksbeloften gebroken en u moet elkaar belijden, en u bekeren; vergeef elkaar, hernieuw uw huwelijksbeloften. Ga naar huis en blijf trouw aan elkaar.” Dat was een goede raadgeving. Jaren later, vroeg ik hem hoe hij kon weten of iemand zich bekeerd had en zijn zonden onder het Bloed had geplaatst. Hij zei: “Dat is gemakkelijk, Broeder Green. Als iemand zijn zonden belijdt, dan is God getrouw om te vergeven. Hij vergeeft niet alleen de zonden, maar Hij vergeet ze ook. Hij kan ze mij niet meer tonen. Als Hij me iets toont, weet ik dat het niet beleden is.”

De volgende avond ging ik terug. Op die avond werd de foto genomen van de Vuurkolom in de halo positie boven het hoofd van Broeder Branham. Ik heb de Vuurkolom niet gezien, maar ik was daar. Die twee samenkomsten deden iets voor mij.

Op 23 en 24 januari 1950 heeft God Zichzelf aan mij verduidelijkt. Hij was niet meer de Jezus Christus van gisteren, 2000 jaar terug, Hij was Jezus Christus van vandaag. Ik zag Hem blinde ogen openen, voetjes scheppen, en geheimen van het hart vertellen. Hij is vandaag nog altijd dezelfde. Hij is niet veranderd.

De week daarop kwam Broeder Branham naar Beaumont, Texas. Ik ontmoette zijn broer Howard. Hij vroeg mij of ik hun gids wou zijn terwijl ze in de stad waren. Ik was toen ook ordebewaker in de samenkomst, en als het de tijd was, hielp ik de mensen in de gebedsrij.

Op de laatste avond van de samenkomst, vroeg Howard me of ik een gebedskaart wou. Ik had een ingewanden probleem, en die avond werd mijn nummer eerst geroepen. Ik hielp iedereen in de rij, dan ging ik op mijn plaats in de rij staan. Toen hij vroeg naar de eerste persoon in de gebedsrij, begon ik naar hem toe te gaan. Als ik ongeveer op 2,5 tot 3m van Broeder Branham kwam, voelde het net alsof ik in een diepvries stapte.

Hij zei: “Wel, dat zal je niet kwetsen. Dat is Zijn Tegenwoordigheid.” Ik weet dus exact wat het betekent als ik hem in een dienst, tot de mensen hoor zeggen: “Dat zal je niet kwetsen.”

Hij zag mijn ordedienstband rond mijn arm en dankte me om een ordebewaker te zijn, dan zei hij: “Ik zie dat je een roeping in je leven hebt om het Evangelie te prediken.” Als ik ooit een roep had, dan was dit het. Hij zei: “Terwijl je daar op de stoel zat, had je een probleem aan de ingewanden, nu heb je het niet meer.” Van die dag af, heb ik dat probleem nooit meer gehad.

De laatste avond na de dienst, toen we bij de auto kwamen, waren er zoveel mensen rond de auto gepakt, zodat we de autodeur niet konden openen. Howard kroop over de motorkap heen, zette zich in de auto via de andere kant (omdat daar niemand hem tegenhield), startte de auto,

en liet de kap neer van de cabriolet. Dan nam ik Broeder Branham op en zette hem in de auto. Hij had zijn armen rond mijn nek, en terwijl ik hem optilde, bad hij voor me.

Ik ontmoette Billy Paul Branham in 1952, we liepen school aan het Zuidwest Bijbel Instituut in Waxahachie, Texas. Hij was een laatstejaarsstudent aan de hogeschool en ik was een eerstejaarsstudent in het college. Voor ze zich bewust waren dat ik geen 'Assembly of God' was, was ik na stemming aangesteld in zeven verschillende functies, inbegrepen voorzitter van de nieuwe klas en hoofd van verschillende clubs. Ze konden mij er niet meer uitgooien, omdat ik zo betrokken was. Maar wat Billy Paul betrof, ze lieten hem direct weten dat hij niet welkom was. Ik hoorde dat de assistent-deken de opdracht kreeg ervoor te zorgen dat hij de '100 fouten' zou krijgen zodat ze hem van de school konden wegsturen. Billy was mijn vriend, en nogal gauw zag ik de vooroordelen tegen hem. Iets kleins, als zijn broek op het bed achterlaten, kostte hem fouten, maar ik kon mijn bed onopgemaakt achterlaten zonder boete.

Mijn positie van leiderschap op de campus gebruikend, begon ik dit te bevechten, zo kon ik Billy zes weken langer op school houden dan ze wilden, maar uiteindelijk werd hij eruitgezet. Het was zijn fout niet; ze wilden hem daar gewoon niet.

Op een dag zat ik in de wandelgangen van de slaapzaal van de mannen, en Billy Paul was naar het kantoor van de deken. Ik denk dat ze op het punt stonden hem te ontslaan. Toen Billy Paul buiten kwam ging hij onmiddellijk naar zijn kamer. Een ogenblik later, kwam de deken naar buiten en stond in de deuropening met ons te praten toen in zijn kantoor telefoon rinkelde. Hij nam de telefoon op en toen hij weer uit zijn kantoor kwam vroeg hij: "Waar ging die Branham jongen naartoe?" Ik zei hem dat hij naar zijn kamer ging. Hij vroeg: "Gebruikte hij de telefoon?" Als ik hem zei dat hij dat niet deed, zei de deken: "Dat was Eerwaarde Branham, van Jeffersonville, Indiana, aan de telefoon. Hij vertelde me zojuist alles wat ik tegen zijn zoon gezegd heb!" Ik dacht: "Ik ben blij dat mijn vader dat niet kan doen."

Vanuit deze en nog andere ervaringen, begon ik te zien dat Broeder Branham, de geheimen van het hart kennende, de bediening van Elia had.

In november 1963, tijdens de samenkomsten van Shreveport, Louisiana zei ik aan Broeder Billy Paul, dat als Broeder Branham naar Beaumont zou terugkomen ik de meetings zou sponsoren. De samenkomsten werden gepland op maart 1964.

Ze waren een deel van de laatste rondreis van Broeder Branham door het zuiden, startend in januari in Arizona en eindigend in april in Florida.

De week voor hij naar Beaumont kwam was hij in Dallas. Op zondagmorgen zei ik tegen mijn gemeente: 'Als jullie vanavond willen komen, zal ik jullie alles vertellen wat ik weet over Broeder Branham, zo zullen jullie weten hoe mensen uit te nodigen voor de samenkomsten.'

Die avond was ik ongeveer 15 minuten aan het praten (de uiteenzetting zou ongeveer een uur duren). Ik zei: 'Broeder Branham is wel de meest langdradige prediker die ik ooit hoorde, maar zijn samenkomsten zijn het zeker waard om naartoe te gaan, want er gebeuren altijd bovennatuurlijke dingen.' Op dat moment rinkelde de telefoon in het kerkkantoor. Een van de jonge mannen beantwoordde de oproep. Als hij naar het podium kwam om me te zeggen dat Broeder Branham aan de telefoon was, was hij zo wit als zijn overhemd. Ik ging naar de telefoon en zei: 'Broeder Branham, weet je wat ik aan het doen ben?' (ik wou het hem vertellen). Hij zei: "Ja, ik weet het." Nadat ik wat gekalmeerd was, zei ik: 'Broeder Branham, ben ik verkeerd?' Hij zei: "Broeder Pearry, ik belde je op om te zeggen dat je alles moet doen wat in je hart is, en als je een fout maakt, dan zal ik je opbellen."

De volgende twee jaar, elke keer dat de telefoon rinkelde, dacht ik: 'Wat heb ik gedaan?' Ik was me ervan bewust dat God alles zag wat ik deed, en dat Hij het aan zijn profeet kon tonen. Het hielp me om bewust worden dat ik voorzichtig moest zijn met wat ik zei, deed en dacht.

De eerste opdracht die de Engel van God aan Broeder Branham gaf, was om ons te zeggen: “Wees voorzichtig met wat je denkt, want je gedachten spreken luider voor Gods troon dan je woorden.” Je zegt nooit iets voor je het gedacht hebt. Je gedachten van vandaag zijn je handelingen van morgen, ze worden dan een deel van je karakter, welke het enige ding is dat je zult meenemen als je deze wereld verlaat.

Omdat we het gemeentelijk auditorium in Beaumont niet langer dan drie avonden op rij konden huren, registreerde ik Broeder Branham als spreker op een ‘dank banket’ voor de handelaars van de stad. Dan vervolgden we met de samenkomsten in het auditorium.

De dag van het banket, spraken Broeder Branham en ik buiten aan de Ridgeway Moter Inn waar ze logeerden. Ik wachtte op Broeder Billy Paul om hem te tonen hoe hij Broeder Branham in en uit de banketzaal van het Beaumont hotel kon brengen. Toen Broeder Billy terugkwam, ging ik bij hem in de auto.

En als ik aan Broeder Branham voorbijkwam zei hij: “Je zou je best haasten als je nog naar de kapper wil.” Ik stopte onmiddellijk. Ik had geen haarsnit nodig. Hoe wist hij dat ik naar de kapper zou gaan? Dan vertelde Broeder Branham me hoe de Heer hem een visioen toonde: ik had mijn vrouw ’s morgens gezegd dat de jongens, die toen nog thuis waren, op me moesten wachten zodat ik ze naar de kapper kon brengen voor een knippartij. Voor ik me realiseerde wat ik zei, zei ik hem: ‘Broeder Branham, ik zie dat u een profeet bent zoals Elia. U houdt van de wildernis en predikt tegen de Izebel geest. U verlangt geen roem of geld en noemt de religieuze leiders van de wereld hypocrieten.’ Terwijl ik sprak, hield Broeder Branham zijn hand omhoog, alsof hij me wilde laten stoppen, en hij zei: “Broeder Green, ik praat hier niet over in het publiek, want de mensen begrijpen niet wat een profeet is, maar ik wil niet ontkennen wat de Engel des Heren sprak aan de Ohio Rivier in 1933.”

Hij legde zijn hand over mijn schouder en zei: “Broeder Green, wat je ook doet, houdt uw evenwicht in de Schriften.” Uit alle adviezen die hij me ooit gaf, ben ik blij dat ik dit advies kreeg. Wanneer ik de openbaring kreeg dat hij de Elia was van Maleachi 4:5-6, met een Boodschap, werd mijn Bijbel een nieuw Boek.

In april 1964, tijdens de samenkomsten in Tampa, Florida, verbleef ik in hetzelfde motel als Broeder Branham. Nadat we onze kamers in gebruik namen, kwam Broeder Branham terug, en vroeg de broeders die de kamers afgehuurd hadden, om hem een andere kamer te bezorgen.

Drie weken daarvoor, in Beaumont, had hij mij hetzelfde gevraagd. Ik dacht bij mezelf: ‘hier gaan we weer...’ Broeder Branham pikte de gedachten van mijn geest op en zei: ‘Broeder Pearry, iemand pleegde hier overspel vorige nacht en daarom wil ik hier niet blijven.’

Ik denk dat het daarom is dat mannen als Broeder Branham van de wildernis houden. Dat was de enige plaats waar hij van deze geesten kon weggelopen.

Ik denk dat Broeder Branham de meest vrijgeevige fooigever was in de buurt.

Soms leek het alsof, hoe zwakker de gegeven diensten waren, hoe hoger de fooi was. Een van mijn ervaringen was op een ochtend aan het ontbijt. Op de wijze waarop de dienster ons serveerde, had je gedacht dat ze zuurkool gegeten had als ontbijt. We aarzelden om haar wat dan ook te vragen. Broeder Branham hield van azijn op zijn eieren en hij vroeg ernaar, ze antwoordde: ‘Waarvoor heb je azijn nodig?’ Een beetje later kwam ze op luisterafstand van onze tafel, en Broeder Branham zei: “Broeder Green, denk je dat die vriendelijke dame ketchup zou brengen als ze wist dat ik dat nodig had?” Ze ging weg, haalde het, legde het op de tafel en zei: ‘Hier is uw ketchup.’ Toen ik haar houding commentarieerde zei Broeder Branham: “Deze morgen, voor ze thuis vertrok, had ze moeilijkheden met haar man.

We moeten haar helpen.” Ons ontbijt kostte \$ 1,50 per persoon, maar als fooi lieten we voor haar elk een \$ 5 biljet achter. Toen we ’s anderendaags in datzelfde restaurant terugkwamen vonden we ze met een andere houding. Een beetje vriendelijkheid doet zijn werk.

Ik ben nu 72 jaar oud, en terwijl ik in deze aardse tabernakel verblijf, wil ik dat mijn handelingen ook evenveel liefde en begrip voor anderen reflecteren.

In augustus 1964 ging ik met Broeder Branham en een groep broeders op een jachttrip in British Columbia. Tijdens de reis naar het Noorden wilde Broeder Branham soms met mijn auto rijden. Dan zou ik voor hem voorlezen uit het manuscript van *‘Een uiteenzetting van de zeven zegels’* dat toen in voorbereiding was voor publicatie. Op een dag kwam ik aan het einde van een bepaald hoofdstuk, en hij zei me dat hij even wilde pauzeren. Op dat moment zoefde een auto aan ons voorbij en een moment later keek hij me aan en vroeg me of ik geen moppen kende. Wel, ik was van Texas; ik was er vol van. Ik dacht dat Broeder Branham met me zou argumenteren maar ik wist dat ik een oprechte behandeling zou krijgen. Ik zei dat ik er kende. Hij zei: “Zag je die auto? Dat koppel zal straks, verder op de weg, hulp nodig hebben. We moeten voor hen bidden. De reden waarom ik je vraag om een mop te vertellen is, omdat ik van die visioenen probeer af te komen, zodat ik even voor enkele dagen tot rust kan komen.” Ik vertelde hem die mop over een man die sliep in de kerk, hij sloeg zij hand op het stuur en zei: “Dat is een goede, broeder Green.” De twee opeenvolgende uren vertelden we de hele tijd grapjes. Hij zei: “Jezus had gevoel voor humor”.

Wat betreft wandelen in de bergen, was ik altijd de traagste, maar Broeder Branham liet me nooit de laatste zijn. Hij was altijd achter me. Wanneer we gingen paardrijden, reed hij altijd achter me aan. We waren eens ingesneeuwd, en sommige van de makkers speelden darts (vogelpiek). Om wat competitie te doen, wilden sommigen een tornooi opzetten. Het viel me op dat Broeder Branham nooit won, maar ik had eerder gezien dat hij altijd roos gooide als hij alleen was. Ik was vastbesloten, de volgende keer dat ik tegen hem speelde, hem te laten winnen. Ik gooide altijd in het wilde weg, maar als ik twee gooide, gooide hij een; als ik vijf scoorde, scoorde hij vier. Ik vroeg hem: ‘Broeder Branham, waarom win je niet?’

Hij zei: “Als er een plezier is in winnen, waarom zou ik dat plezier niet aan u geven? Hij toonde me het woord ‘wedijver’ in de bijbel, en hij legde uit hoe dit woord ‘competitie’ betekent. Zijn nederigheid was oprecht in al zijn handelingen.

Op een dag in 1964, in Jeffersonville, had ik het voorrecht met Broeder Branham, broeder Sidney Jackson en Broeder Billy Paul samen te zitten in de woonkamer.

Ongeveer vier en een half uur, luisterde ik hoe Broeder Branham vertelde over de vijf keer dat hij het Gesproken Woord had.

Als hij vertelde over de eekhoortjes, dacht ik bij mezelf: ‘Ofwel luister ik naar een profeet van God, ofwel is dit de grootste bedrieger die ik ooit ontmoette.’ Hij stopte en zei: “Broeder Green, denk niet zo, dit is God.”

Moest dit enkele keren met jou gebeuren, het zou je leven veranderen. Hij vertelde ons over het visje, de eekhoorns, Hattie en de jongens, de storm, en de tumor van zuster Meda.

Voor we weggingen stonden Broeder Sidney Jackson en ik in het midden van het berenvel van de zilver tip grizzly beer. Hij kreeg het zojuist toegestuurd van de dierenopzetter. Hij sloeg zijn armen om me heen en bad voor mij. Precies hetzelfde gebed dat hij bad toen ik hem 14 jaar geleden in de auto tilde. Toen nam hij een houten doosje dat Broeder Jackson hem gegeven had

in Afrika. Hij nam het deksel eraf, en daarin verzamelde hij stenen die hij gepolijst had. Hij nam er een, gaf hem aan mij en zei: “Hier is een bruine beer.”

Jaren later, toen ik naar de Sovjet Unie ging, vernam ik dat hun embleem een bruine beer was. Ik werd daar zo goed ontvangen dat ik dacht dat Broeder Branham misschien wist dat ik erheen zou gaan. Tot op vandaag is deze steen een herinnering voor mij, dat ik een profeet van God gekend heb.

Broeder Branham vroeg mij om in Tucson een gemeente op te richten. Ik had gehoord dat hij het ook aan iemand anders gevraagd had, dus twijfelde ik. Maar hij hield niet op me op dat gebied commentaar te geven.

Toen ik later, in 1965 met Broeder Branham sprak, zei hij: “Je was zelfs nog niet hier terwijl ik mijn opdracht kreeg in 1933.” Ik had hem nooit mijn geboortedatum gegeven, maar ik werd geboren op 1 juni van dat jaar. Hij zei me: “Nu weten we waarvoor de ‘zeven’ staat in je verjaardag (maar hij gaf geen uitleg wat het betekende). De ‘een’ beduidt dat je goed bent in het starten met iets. Wat je ooit wil beginnen in Tucson, doe het voor je 33ste verjaardag.”

Ik was 32 jaar oud toen Broeder Branham deze dingen tot me sprak, en als hij me dit niet gezegd had, zou ik nooit in november 1965 naar Tucson verhuisd zijn.

Ik zou gewacht hebben tot 1 januari, nadat ik mijn taksformulieren had ingevuld, dat is wat mijn familie wou. Maar nadat Broeder Branham mij deze dingen gezegd had, zei ik aan mijn familie: ‘Dat God niet toelaat dat er ooit iets met Broeder Branham gebeurt. Als er met hem iets gebeurt, en er is nog geen kerk in Tucson, zou het een catastrofe zijn voor een heleboel mensen.’ Dat is dus de reden waarom ik naar Tucson verhuisde, en de ‘Tucson Tabernacle’ opstartte. De gemeente werd geopend vijf zondagen voordat Broeder Branham van het toneel werd geroepen.

Ik had het voorrecht om naar 135 landen te reizen. Ik heb bijna 3 miljoen miles gevlogen, en ik heb 40 jaar van mijn leven gegeven met slecht één doel: om een getrouwe getuige te zijn van wat ik hoorde en zag. Als je mijn opdracht wilt zien, het is Hand.4:20 “*Ik kan slechts spreken van de dingen die ik zag en hoorde*’.

Ik ben geen grote geheimenissen prediker of leraar, mijn deel is mijn persoonlijke ervaringen en de getuigenissen die ik heb, en het voorrecht dat ik bij de profeet van God kon zijn.

Broeder Branham was een man, net als Elia, hij was een man. Hij was een geadopteerde zoon van God (zoals waar de bijbel naar verwijst). Hij was van God geliefd, hij werd door God vertrouwd, en hij was een voorbeeld voor ons allen.

Hij had het karakter om het Gesproken Woord van God te hanteren.

Zolang wij dat zelfde karakter niet hebben, zal het ons niet helpen om de bekwaamheid te hebben van het Gesproken Woord, want zonder dat karakter zouden sommigen misschien elkaar uit bestaan spreken!

Sommige mensen zeggen dat er geen verschil is tussen Jezus en Broeder Branham.

Maar: Jezus was maagdelijk geboren, en Broeder Branham was dat niet.

Jezus had geen redder nodig; Broeder Branham wel.

Jezus zei nooit: “Zo spreekt de Heer.” Hij zei: “Ik zeg u.”

Mensen zouden hem voor Jezus nemen, omdat dat het leven was wat hij leefde.

Als de Geest van Christus in ons is, dan is dit het wat ons leven moest zijn.

Moge het zo worden, dat de mensen slechts Jezus in ons konden zien.

Evan Moseley

Geboren: 20 september 1933

Woonplaats: Litchfield Park, Arizona

William Branham vroeg een speciale gunst aan de drie Moseley broers.

Ik was 14 jaar oud, en ik ging met mijn familie naar de gemeente van Broeder Outlaw, toen Broeder Branham naar de streek van Phoenix kwam in 1947. Voor mij, had hij een zodanige imposante houding, en toen hij aan het gehoor vroeg om hun hoofden te buigen terwijl hij bad voor de mensen, geloof me, ik boog mijn hoofd. Hij predikte een soort evangelisatie dienst, genezing en redding, maar er was iets met hem waardoor je wist dat hij de grootste man Gods was waarmee je ooit in contact kon komen. Hij boezemde me ontzag in. Ik vind er geen andere woorden voor.

Na deze samenkomsten, hoorde ik meer dan tien jaar niets meer over Broeder Branham.

Tussen 1958 en 1959, kwam een man uit Ierland naar Broeder Outlaws kerk. Zijn naam was Gordon Magee. Hij dacht dat voor de eindtijd, de bediening van Elia de profeet zou terugkeren. Tillie, mijn vrouw, en ik begonnen te bidden. We wisten dat we in de eindtijd waren, dus waar was die profeet?

En terwijl we ervoor baden, had een vriend gevraagd om een pak bandopnames van Broeder Branhams predikingen op te slaan in het huis van mijn broer Alan.

Hij begon ernaar te luisteren, en dan gaf hij er enkele aan mij. Toen we er twee of drie van gehoord hadden, zeiden beiden Tillie en ik, dat dit het was wat we zochten en waarvoor we gebeden hadden. Zodoende kwamen we op de bestellijst, en we kregen geregeld de bandopnames toegestuurd. Dat was 1960.

De boodschap die Broeder Branham bracht, was gewoon revolutionair. Het was een oogopener. Toen die onderscheiding begon, kon niemand voor hem staan en hem misleiden. Ze konden hem niet beliegen, noch iets voor hem verbergen. Ik zag zijn positie in de Schrift, en het was zo formidabel.

De openbaringen die Broeder Branham bracht in boodschappen als *'De gezalfden van de eindtijd'*, *'Huwelijk en echtscheiding'* en zoverder, waren: *'Zo Spreekt de Here'*.

Enkele waren enorme bommen voor ons.

Het veranderde gans ons denken en ons begrip. Het opende onze ogen voor de dingen die hier zouden gebeuren in de eindtijd, en voor de Opname.

Mijn openbaring is dat Broeder Branham ons een Boodschap leerde, maar tenzij ik de Boodschap neem en de Heilige Geest binnenkomt en dat Woord voor mij zalft, dan is het gewoon een lering. De Heilige Geest bewaterde het en bracht de Boodschap in mij tot leven. Dat is het Teken voor mij.

Wij waren met vijf broers, maar enkel vier van ons: Jim, Alan, Robert en ikzelf, volgden de Boodschap. We hadden een bedrijf van gewassenbestuiving. De eerste keer dat we Broeder Branham persoonlijk ontmoetten was in 1962, en dat was toen we hem probeerden een vliegtuig van ons te geven. Hij wou het niet aannemen. Hij zei dat hij een belofte gedaan had dat hij nooit zou vliegen of iets te doen zou hebben met een vliegtuig, tenzij het Zo Spreekt de Here was. Ik haalde dat onderwerp nooit meer aan, tenzij hij het zelf aansneed.

Ik voelde me alsof ik een profeet gevraagd had een belofte te breken. Dat wilde ik niet doen. Maar later, als hij ons vroeg om een vliegtuig te nemen, dan kwam het via hem. Dan waren wij het niet die probeerden het te doen.

Van toen af aan, totdat Broeder Branham het toneel verliet, had ik het geluk om tijdens verschillende gebeurtenissen bij hem te zijn. Eens was het tijdens een jachttocht op het einde van 1964, een elandjacht met Broeder Tony Stromei en Broeder Billy Paul, op het indianen reservaat San Carlos in Arizona. We hoorden dat hij daar was en we besloten hem op te zoeken, omdat we zo bezorgd waren om onze moeder.

Zij was het die de brief schreef naar Broeder Carl Williams, om Broeder Branham te berispen. Hij sprak erover in de boodschap *'En ze weten het niet.'* Als we die band hoorden, wisten we dat het onze moeder was, en we waren er ook zeer bezorgd over. Ze was oud-Pinksteren, en hun basisbegrip was dat spreken in tongen het bewijs van de Heilige Geest was. Ze geloofde in de waterdoop in de naam van de Here Jezus Christus (dat hadden ze juist), maar zij dacht dat Broeder Branham de pinksterleer in stukken scheurde.

Ze schreef een brief naar Carl Williams, en hij toonde deze brief aan Broeder Branham.

Alan, Robert en ik vonden hem op het reservaat, en we bleven enkele dagen bij hem. Broeder Branham was niet echt op jacht, omdat de Heer hem getoond had dat er daar geen enkele eland te bespeuren was. Als het koud werd, zouden ze daar normaal van het hoger gebied naar beneden komen, maar het was nog niet koud genoeg om hen naar beneden te krijgen, dus bleven we gewoon rond het kamp.

Nadat we met hem spraken over mijn moeder, zei hij: "Wees daar helemaal niet bezorgd over." Hij vertelde ons hoe onze ouders gered waren op de Pinkstertak, en ze kunnen niet van die tak afkomen om naar de nieuwe tak te komen. Dat zou nieuwe wijn zijn in oude zakken. Ze leefden en ondergingen de verwijten van hun dag en ze kunnen er niet van afkomen om dit van vandaag te aanvaarden.

Hij zei: "Op een dag zal ik bij jullie komen, ik zal haar geest vatten en alles zal in orde zijn." Zo stelde hij onze harten gerust, en we maakten ons over haar geen zorgen meer.

Gewoon met hem rond het kampvuur zitten. We waren zo onder de indruk van hem en hadden een zodanig respect voor hem, ik zou hem zelfs niet voor een vraag onderbreken. Hij had zoveel interessante verhalen te vertellen over wonderlijke genezingen, dat hij ons fascineerde. Hiernaar terugkijkend, denk ik dat hij hiermee zijn gedachten bezig hield, opdat de visioenen niet zouden komen. Hij ging daarheen, weet je, om te proberen te rusten van de visioenen en zo. Hij vertelde ons hoe Welch Evans, toen ze gingen vissen, gebeten werd van een slang en hoe de Heer Broeder Evans had genezen en ze moesten hem zelfs niet meer naar het ziekenhuis brengen.

Dan trok hij zijn broekspijp op en zijn enkel was zwart en blauw. Hij had hem werkelijk verzwikt, daar in Kaibab. Hij was aan het strompelen. Hij zei: "Hier strompel ik nu al twee of drie weken rond met die enkel. De gave was voor de mensen, niet voor mezelf."

We hoorden dat Broeder Branham met iemand sprak over het hebben van een zandduinbuggy. In het begin van 1965 kochten we hem een jeep. Alan, Robert en ikzelf vonden een kleine jeep. Het was er een die iemand helemaal ontmanteld had en volledig herbouwd. Hij had er een Chevy Corvette motor in geplaatst en een overdrive. Het was van het goede teveel.

We hadden onze broer Jim verloren in een vliegtuigcrash in 1964, en zijn weduwe wou helpen met de aankoop van het voertuig, dus kochten we de jeep en brachten hem naar Broeder Branham. Eerst gingen we naar Broeder Billy Paul en zeiden dat het voor Broeder Branham was. Hij kroop in de jeep en we volgden hem naar Broeder Branham's huis. Toen Broeder Branham naar buiten kwam zei hij: "Nee, dit kan ik niet aannemen."

Wel, we zeiden hem dat we hem niet hier naartoe gebracht hadden om hem dan weer naar huis mee te nemen, en daarmee basta! Hij liep naar zijn break om zijn chequeboek te halen die op het dashboard lag en zei: "Laat me er u een cheque voor schrijven". We zeiden hem dat we geen cheque zouden aannemen. Broeder Branham stond precies in de houding, werkelijk rechtop, en hij zei: "Goed, jullie deden dit voor mij, wat kan ik nu voor jullie doen?"

Alan sprak en zei: "Wel, Broeder Branham, wanneer je ook je tent hebt, en je wilt met die tentbediening beginnen, dan willen we u graag daarbij helpen". Broeder Branham pauzeerde een beetje, en zei: "Wat je ook doet, als die tent er komt, zal je er zijn." Dat is wat hij zei.

Hij deed je altijd voelen alsof je de belangrijkste was, en dat hij bevoorrecht en geëerd was in je gezelschap te zijn. Hij had die bekwaamheid. Het was niet geveinsd, het was echt.

Hij had ook een formidabel gevoel voor humor. Enkele maanden nadat we hem de jeep gegeven hadden, sprak hij op de VEZL-Conferentie in de Ramada Inn te Phoenix.

Ik ontmoette hem in de hall voor het ontbijt en hij zei me hoe hij van de jeep hield. Hij zei: "Ik reed hem tot 150km / u." Je weet hoe hij altijd tegen Broeder Billy Paul tekeer ging in verband met snel rijden. Een poosje later waren we aan het eten, en Broeder Branham zat enkele stoelen verder aan de tafel. Ik leunde voorover en zei: "Hey, Broeder Branham, hoe snel zei je dat die jeep zou gaan?" Hij keek heel snel op om te zien of Broeder Billy Paul, die bij hem zat, mij gehoord had, en hij plaatste zijn vinger aan zijn lippen en zei: "Shhh." hij wou niet dat Broeder Billy Paul wist dat hij hem tot 150 km/u had opgetrokken.

Broeder Branham verloor nooit zijn doel uit het oog, en hij was 100% toegewijd aan de Boodschap. Als hij het rustig nam, dan begon hij te gekscheren met zijn vrienden en zijn gezelschap, maar als het op het Woord aankwam, dan was er geen jota of compromis. Het woord compromis was niet in zijn natuur. Daar respecteerden we Broeder Branham voor.

Toen we eens met Broeder Branham op de Sunset berg gingen jagen, het was rond 10u30 's avonds, en hij hield het vuur aan. Hij had bakkebaarden van twee of drie dagen, roet op zijn handen, en een oude vilten hoed op zijn hoofd. Ik herinner met dat ik daar opzij stond, hem bekijkend, en in mijn hart zei ik een klein dankgebed voor die kleine nederige man die bezig was met het vuur, terwijl ik me bewust was van zijn enorme verantwoordelijkheid en bezorgdheid. Broeder Branham betaalde een geweldige prijs om ons die Boodschap te brengen. Hij deed dat zeker. Het kostte hem zijn hele leven.

In de lente van 1965, ging hij met Alan een ander broeder op leeuwenjacht in Utah. Tegen de tijd dat ze terugkwamen, hadden onze vrouwen in Alan's huis een 'wat de pot schaft diner' klaargemaakt. Na het eten ging Broeder Branham naar de vrachtwagen, en hij vroeg ons om hem een vliegtuig te bezorgen.

Hij was zeer ernstig, en hij zei dat we wel zouden weten wat te vinden, en dat hij alle kosten zou dekken. Dan detailleerde hij zijn plan om twee weken samenkomsten te houden, en dat hij daarna, terwijl de tent werd verhuisd, met enkele andere broeders in de wildernis zou zijn om te vissen en te jagen. We zouden over de ganse wereld gaan. Broeder Branham zei niet dat de Heer hem iets getoond had, maar ik weet dat hij een belofte gedaan had niet te vliegen of iets met een vliegtuig wilde te maken hebben tenzij het Zo Spreekt de Here was.

Profeten houden hun beloften.

Toen Broeder Branham van het toneel verdween, kon ik niet begrijpen waarom hij ons zou gevraagd hebben om te zorgen voor een vliegtuig, en ons gezegd had wat we zouden doen, en dan ineens was hij er niet meer. Ik was van streek en ik begon te bidden en de Heer te zoeken.

Ik geloof dat Broeder Branham de tent zal hebben; hij zal de derde trek hebben, en het zal allemaal zijn zoals hij gezegd heeft.

Mijn hele leven nu draait daarrond, en ik word sterker naarmate de dagen voorbij gaan.

Voor mij is, buiten Jezus Christus gerekend, William Branham de grootste man, die ooit op aarde rondgewandeld heeft.

Hij betaalde een grote prijs om ons die Boodschap te brengen, en ik geloof dat God zeer trots was op Zijn dienstknecht.

William Paul Branham

Geboren: 13 september 1935

Woonplaats: Sellersburg, Indiana

Oudste zoon, reisgezel, en beste vriend. Het was zijn taak om te voorzien in de fysische en emotionele steun die zijn vader nodig had tijdens de lange weken van de campagnes.

Mijn moeder was van Duitse afkomst; haar meisjesnaam was Brumbauch. Voor ik geboren was, wou ze me Henry noemen met de verkleinnaam Heine. Vader, Iers zijnde, wou me Michael noemen. Maar Vader vertelde de geschiedenis van mijn geboorte: "In het ziekenhuis, toen ik hem hoorde schreien, zei Hij me dat zijn naam William Paul zou zijn, zo noemde ik hem William Paul: William, naar mij, en Paul, naar de apostel Paulus." Meestal noemde hij me Billy, maar occasioneel zou hij me ook Heine noemen. Misschien was dat toen hij aan mijn moeder dacht, of omdat ik iets gedaan had dat hem aan haar herinnerde.

Een van de meest belangrijke ogenblikken uit mijn leven gebeurden toen ik pas 11 jaar was, en ik de Engel van de Heer mocht zien wanneer hij mijn pa bezocht op een avond in Vandalia, Illinois. Het veranderde mijn leven, en vanaf dan wist ik dat mijn plaats naast mijn vader was, als helper, een beschermer, en een metgezel.

Toen ik 14 jaar was begonnen we samen te reizen, en ik gaf mijn eerste gebedskaart uit in Phoenix in 1949. Tijdens de grote Afrika campagne, was het mijn 16de verjaardag en op mijn 17de verliet ik de school om met hem naar India te gaan. Van toen af aan, was ik altijd aan zijn zijde toen hij reisde.

Voor ik gered was, hield ik ervan kaart te spelen en te gokken. Soms, kon ik de ganse nacht kaartspelen, en ik was goed genoeg dat ik in sommige grote spelen kon meespelen.

Op een avond hoorde ik dat er een groot pokerspel naar de stad kwam. Een groep spelers kwam van Chicago voor dit spel, en er zou een hele hoop geld mee gemoeid zijn. Dit alles was natuurlijk helemaal illegaal, en toen ik achteraan in de zaal ging waar ze aan het spelen waren, was er een wachter aan elke deur, die uitkeek voor de politie.

Normaal, kende iedereen elkaar, maar die avond was er een nieuwe verdeler aan de tafel, en hij zei me: "Dit is een gesloten pokerspel." Ik zei: "Ik speel hier altijd." Hij zei: "Nee, dit is een gesloten spel, je kunt nu niet spelen." De eigenaar van de plaats zei: "Oh, hij is in orde. Hij speelt altijd. Dat is de zoon van Eerwaarde Branham." De verdeler zei: "Oh, jij bent Eerwaarde Branham's jongen?" Oh, ik zei: "Nee." Maar de eigenaar antwoordde en zei: "Jawel, dat is hij." Ik zei: "Nee, Eerwaarde Branham zou geen zoon hebben als ik." Ik kon de gedachte niet verdragen hem te vereenzelvigen met die knoeiboel waarmee ik verbonden was.

In die tijd ging ik niet regelmatig naar de kerk omdat ik me schaamde over mijn leven. In plaats daarvan, zou ik aan de overkant van de straat zitten aan oom Doc's huis. Op een avond ging ik naar de kerk en zat op de laatste rij. Vader kwam uit om te prediken en ik weet niet of hij me zag, maar het maakte geen enkel verschil. Hij nam zijn tekst over de terugkeer van de verloren zoon. Daar was hij, vertellend over de jongen die van God weggegaan was, en hoe zijn vader opkeek en hem zag en zei: "Ga het gemeste kalf halen en het beste kleed, mijn jongen komt thuis vanavond."

Oh! De Heer sprak tot mij, maar ik weerstond de Geest uit alle macht. Enkele diakenen die achteraan stonden begonnen me aan te moedigen om naar het altaar te gaan. Ik maakte er geen scene van, maar ik wou hun aandacht niet, dus stond ik op en ging weg.

Ik woonde bij mijn grootmoeder, en enkele dagen later, belde vader me op en zei: “De vis is aan het bijten; ik kom langs om je op te halen.” Toen we begonnen te vissen, stonden we nogal uit elkaar, maar traagjes begon hij nader te komen, en nog een beetje dichter.

Tenslotte, stond hij vlak naast mij, en hij zei: “Pa was blij je te zien in de kerk zondagavond. Ik hoop dat je niet denkt dat ik die boodschap predikte omdat jij er was.” Ik zei: “Nee, ik weet dat je dat niet zou doen.” Hij zei: “De Here plaatste die boodschap op mijn hart enkele weken geleden. Ik zag de broeders naar je toekomen en met je spreken. Ik wil dat je weet dat ik hen in mijn kantoor riep toen je weggegaan was en hen gezegd heb: “Ik waardeer dat je een last hebt voor Billy. Stop nooit om voor hem te bidden, maar doe dit nooit meer met mijn jongen. God werkt zo niet. Hij werkt aan beide kanten terzelfdertijd.” Niet lang hierna, gaf ik mijn leven aan de Heer.

Terugkijkend, kan ik zien dat de relatie tussen Pa en mij uniek en formidabel was. Toen ik van God was weggegaan, zei hij me: “Het maakt niet uit hoe slecht je denkt dat het is, het maakt niet uit hoe diep je in zonde gaat, ik zal altijd je vader zijn en altijd je makker. Maar ik zal met jouw zondig leven nooit een compromis sluiten. Als je daarbuiten bent en je makkers laten je vallen, herinner je, pa zal er altijd voor je zijn.” Dat is de wijze waarop hij was. Ik kan zelfs niet beginnen om te beschrijven welk respect ik voor hem had, niet alleen als een dienaar van het Evangelie en als Gods profeet, maar ook als een vader en als een man, hij was buitengewoon.

Ik kende hem van binnen en van buiten, zijn stemmingen en zijn bewegingen, zijn stiltes en zijn uitdrukkingen. Maar er was iets wat ik nooit kon zeggen. Ik zeg dit voor de Heer, ik kon nooit, nooit zeggen, dat er een verschil was in de wijze waarop hij zijn vijanden en zijn vrienden behandelde. Hij behandelde iedereen gelijk, met respect, begrip, en vriendelijkheid. Ik denk dat dit een reden is dat al die nonsens, gevechten, en scheidingen die we onder elkaar hebben vandaag, me gewoon doden.

Het spijt me, maar die Boodschap is LIEFDE, en dat is wat hij had.

De buitengewone en miraculeuze dingen waarvan ik getuige was tijdens de 14 jaar dat ik mijn vader vergezelde, zouden volumes vullen indien ze zouden geschreven worden. Ik zag nieuwe ogen geschapen worden en honderden schele ogen hersteld; ledematen werden gerecht en mensen die jaren niet konden lopen kwamen uit hun rolstoelen en van hun veldbedden af.

Er waren ook momenten waarop oordeel werd uitgesproken. Ik vergeet nooit die keer toen pa sprak in een openlucht stadium, tijdens de dienst sprong een man op en schreeuwde: “William Branham, door welke naam doet je dit?” En pa antwoordde: “In de Naam waarover je niet veel weet, de Heer Jezus Christus.” Die man viel dood neer, waar hij stond.

Dat was natuurlijk mijn pa niet, het was de Heilige Geest die door hem heen werkte.

Mensen vragen me dikwijls hoe het was om in een gebedsrij te zijn, en daar te staan, avond na avond, vlak daar naast die Vuurkolom, en van dichtbij al die mensen ogenblikkelijk genezen te zien. Ik wist dat als vader voor iemand bad, alles voorbij was. Het was niet zoiets als wel...of... ze zullen misschien beter worden... Als je in die Tegenwoordigheid was, en de Engel des Heren bewoog zich naar beneden, het maakte niet uit wat er verkeerd met je was, het was over. Je kon het podium verlaten precies in de toestand als voorheen, maar in die Tegenwoordigheid, kon niets zijn gebed weerstaan. Hij zei: “Als ik bid voor iemand, dan moeten ze genezen. Ik zeg dit niet van Broeder Branham, maar omdat Hij zei: “Als je de

mensen kunt doen geloven, zal niets je gebed weerstaan...” dus ben ik het niet, het is mijn geloof in wat Hij zei. Als ik voor je bid, moet je gezond worden.” Dat is alles wat nodig was.

Vader zei me: “Uw taak is om met de mensen te spreken en diegenen te vinden die veel geloof hebben.” Ik vroeg hem hoe ik dat zou weten, en hij zei: “Je zal het weten.” Weet je wie het meest geschikt waren om te geloven? De katholieken. Zij schijnen meer geloof te hebben dan wie dan ook. Ik weet niet hoe ik het kon zeggen, maar ik zou gewoon met iemand spreken en ik zou weten of ze eerlijk waren of niet, of hoe wanhopig ze waren om een gebedskaart te bekomen. Als ik vroeg of ze een gebedskaart nodig hadden, en ze zouden zeggen ‘Ja, doe maar, geef er me maar een’ dan zou ik er nooit een geven. Ik hield er altijd van om te zoeken naar de moeilijkste gevallen.

Soms zou vader me iets zeggen als dit: “Als je naar de samenkomst komt vanavond, kijk dan uit, want er zal daar een vrouw zijn van ongeveer 30 jaar oud” en hij beschreef de wijze waarop ze gekleed was en hoe ze eruit zag. Hij zei: “Ze zal je om een gebedskaart vragen, en zorg ervoor dat ze er een krijgt, want ze zal je vertellen dat ze maagproblemen heeft maar dat is niet wat het is. Ze weet het niet, maar ze heeft kanker, en als ik niet voor haar bid zal ze sterven.” Ik vroeg me af waarom God haar niet direct genas?

Toen ik die avond vertrok om gebedskaarten uit te geven, had ik een persoon in mijn gedachten en ze zou daar zijn, en een kaart vragen. Ik zou haar een kaart geven, en als het tijd was voor de gebedsrij, zou haar nummer uitgeroepen worden. Je kunt het zelf niet uitzoeken. Daar is geen wijze voor.

Tijdens de gebedsrijen, zou ik dicht bij pa staan op het podium, zodat ik hem goed in het oog kon houden. Meestal kon ik, door zijn uitdrukking of door de wijze waarop hij sprak, zien dat hij moe werd. Als ik zag dat hij zijn hand over zijn gezicht wreef, wist ik dat hij een punt had bereikt waarop hij niet meer wist of hij op het podium was of in een visioen. Dan ging ik achter hem staan, en raakte hem aan zijn zijde. Als hij mijn hand drukte met zijn arm, betekende dat: ‘Ik ben nog altijd ok. Ik weet waar ik ben.’ Als hij niet reageerde, dan stopte ik de gebedsrij, zelfs terwijl hij nog aan het spreken was. Er waren tijden dat ik hulp nodig had om hem van het podium nemen, en andere keren zou hij zo hard als hij kon verder prediken tot hij bij de auto was.

Eens in de auto zou hij zich neergooien op de zetel en zijn hoed over zijn gezicht zetten. Gewoonlijk was hij helemaal nat, bezweet. Soms begon hij te huilen en zei: “Neem me mee naar huis.” of “Breng me naar het vliegveld, ik wil naar huis. Ik wil ma zien en de kinderen.” Ik zou hem een 20 tal minuten rondrijden, en hij zou schreien om naar huis te gaan, dan zette hij zich plots recht en zei: “Is de samenkomst voorbij? Hoe is het geweest?” Dan zei ik het hem, en dan was hij in orde. Maar het was die toestand tussenin die werkelijk zwaar voor hem was.

Ik geef toe dat ik hem soms te vroeg wegnam, als we dan in de auto stapten zou hij zeggen: “Paul, je nam me te vroeg. Ik kon nog voor enkelen meer gebeden hebben.” Andere keren liet ik hem te lang, en dan zei hij: “Paul, je hebt me daar te lang laten staan vanavond. Ik zal niet in staat zijn om morgenavond een gebedsrij te hebben.”

Ik probeerde eerlijk de middenweg te vinden.

Ik zou vaders privé interviews weken en soms maanden op voorhand regelen.

Er was altijd een wachtlijst van 500 à 600 mensen. Als iemand een fysieke nood had, plande ik een interview van vijf minuten. Als een koppel problemen had dan trok ik 15 minuten uit.

Op een dag waren we in de Tabernakel en pa had zopas zijn laatste interview voor die dag beëindigd. Hij vroeg: "Is dit alles?" Ik had een moeilijke tijd omdat Loyce en ik aan het ruziën waren over iets, dus zei ik: "Nee, nog een meer."

Hij zei: "Paul, ik ben zo moe. Ik dacht dat dit de laatste was. Kan je het morgen doen?" Ik zei: "Het kan niet tot morgen wachten." Hij zei: "Wat is het?" Ik zei: "Wel, ik ben het." Hij stopte gewoon. Ik zei hem wat het was en hij zei: "Laat de Heilige Geest die in je woont die liefde projecteren en je zult die problemen niet meer hebben." Hij nam zijn hoed op en ging weg.

Hij gaf je niet altijd een vlug antwoord, en het was misschien niet het antwoord waar je naar zocht. Maar als je een interview had met William Branham, en als je eerlijk was, dan zou je twee dingen doen: je hart doorzoeken en op je knieën gaan.

Pa was heel dicht bevriend met zijn broer, Howard Duffy. Ze reisden samen tot oom Howard moest stoppen met reizen vanwege de toestand van zijn hart. In 1957, was Pa aan het jagen in Idaho aan de 'River of no return'. Oom Howard werd werkelijk ziek en de dokters zeiden dat hij niet lang meer zou leven.

Ik huurde een klein vliegtuig om te vliegen over de streek waar pa vermoedelijk was. Ik liet kleine parachutes neer met briefjes eraan met de boodschap dat hij dringend thuis nodig was.

Ongeveer twee jaar hiervoor, zag pa in een visioen dat oom Howard zou sterven. Hij zei: "De Engel kwam, nam een stift, tekende een graf en zei: Dat is Howard. Hij is de volgende in de familie die moet gaan. Hij zal begraven worden tussen Humpy (zijn broer, Edward) en uw vader." Hij ging heen en zei aan Howard dat hij de volgende was om hen te gaan, en dat hij de dingen in orde moest maken met de Heer. Al onze inspanningen om in contact te komen met pa mislukten, oom Howard stierf op 7 november. De dag voor hij stierf, bezocht Broeder Neville hem in het ziekenhuis en leidde hem tot de Heer. Pa kwam de volgende dag thuis. Toen ik hem aan de luchthaven ging ophalen, zei ik hem dat ik mijn best had gedaan om met hem in contact te komen. Hij zei: "Howard had zoveel geloof in mij, dat ik weg moest zijn zodat het visioen kon worden vervuld."

We gingen naar het funerarium en gingen tot bij de kist. Pa vroeg aan Howards vrouw waar ze hem zou begraven en ze zei: "Ik zal hem begraven in New Albany op het militaire kerkhof." Hij is zeeman geweest. Vader zei: "Oh, Howard zou dat gewild hebben. Hij was er trots op zeeman te zijn."

De Heer had hem al gezegd dat Howard zou begraven worden op het oostelijk kerkhof van Jeffersonville. Als ik het zou geweest zijn, dan zou ik direct geargumenteed hebben en gezegd hebben: "Nee, het moet zo zijn om het visioen te vervullen." Maar voor pa was er niets om zich druk over te maken. Hij wist de uitkomst, zo hij behield gewoon de rust.

Die avond, ongeveer een uur voor de sluitingstijd van het funerarium, zei Mr.Coots, de begrafenisondernemer, dat hij ons wilde spreken. Hij zei: "We hebben zopas bericht gekregen van New Albany dat ze Howard daar niet kunnen begraven. Zijn militaire papieren toonden dat hij om medische redenen werd ontslagen en we hebben die documenten nodig van Washington D.C. en de kantoren zijn daar vanavond gesloten. Ze zijn ook morgen, zaterdag en zondag gesloten. Maandag is er een vakantiedag, Veteranendag. De enige plaats om hem te begraven is op het oostelijk kerkhof, in het grafdeel tussen zijn vader en zijn broer."

Het was precies wat de Engel aan pa gezegd had.

Oom Howard zei eens aan pa en ik: "Als ik er niet meer ben en jij en Billy zijn onderweg, stop dan, eet een steak à l'os, en denk aan Duffy."

Nadat hij was heengegaan, waren we soms weken onderweg, we waren moe en hadden heimwee, dan stapten we een restaurant binnen om te eten en pa zou zeggen: 'Ik bestel vanavond' Dan wist ik precies wat we zouden eten.

In Tuscon had ik een kamer aan de achterkant van mijn huis die ik gebruikte als kantoor. We ontvingen elke week honderden brieven, ik zou ze allemaal lezen en een groot deel zelf beantwoorden.

Maar als er een vraag was, wou pa niet dat ik die beantwoordde. Hij antwoordde zelf.

Op een dag waren we in het kantoor en pa en ik namen de briefwisseling door. Mijn zoon Paul – nog een kleine dreumes, ongeveer twee jaar – bleef maar komen en trok aan opa's been, hij wou dat hij met hem speelde. Paul was zijn trots en vreugde en elke keer als hij de kans ertoe kreeg nam pa wat 'speeltijd' met hem. Deze keer zei hij hem: "Als je papa en ik met de briefwisseling klaar zijn, komt opa met je in de tuin spelen." We werkten een beetje door, en Paul kwam weer binnen, en opnieuw zei pa hem dat we bezig waren, maar dat ze wat later samen zouden spelen. De derde keer dat hij ons kwam onderbreken sloeg ik hem met de palm van mijn hand op zijn bips, en hij viel op de vloer. Het was zeker vaders gewoonte niet zich ermee te bemoeien als Paul terecht gewezen werd, maar deze keer ging hij ernaar toe, nam hem op en begon hem te troosten. Hij zei: "Opa zei dat hij met je zou spelen als hij klaar was, maar nu kan hij niet." Paul keek mij een beetje raar aan en zei: 'Oké' en hij ging naar de andere kamer. Dan keek pa naar me en zei: "Stop die schrijfmachine." Ik deed het. Hij zei: "Paul, ik weet dat je je kinderen wilt terechtwijzen, maar je deed dit verkeerd." Ik zei: "Nee, dat deed ik niet. Ik heb het hem vele keren gezegd, en hij was gewoon stout." Hij schudde zijn hoofd en zei: "Een kind heeft een speciale Engel bij zich, en het is zo ook met een persoon die mentaal ziek is, of kreupel en voor zichzelf niet kan zorgen. Die Engel blijft altijd bij hen en beschermt hen. Als je Paul sloeg, was je echt toornig. Ten eerste, dat is de verkeerde wijze om een kind terecht te wijzen. Ten tweede, je sloeg niet alleen het kind, je sloeg de Engel. Doe dit nooit meer. Je moet hen terecht wijzen, maar doe het in liefde en niet op een dergelijk wijze. Anders, beledig je zijn Engel." Hij zei ook dat we allemaal een Engel bij ons hebben, en ze verlaten onze zijde niet. Maar met een kind of een mentaal gehandicapte persoon, heeft de Engel een grotere of completere controle over hun levens. Ik heb dit onthouden, en lette van toen af aan op mezelf als het nodig was om ze te corrigeren.

In vaders leven was het altijd eerst de Heer, dan de mensen, dan zijn familie, en dan zichzelf. Het was zo in elke situatie. Ik denk dat het voor hem soms moeilijk was om de echtgenoot, de vader, de grootvader, en zo verder te scheiden van zijn bediening en zijn verantwoordelijkheid van die bediening.

Net zoals bij die gebeurtenis in Californië, die ik 'Het pruik incident' noem.

Het was 8 februari 1964 en we waren in Bakersfield. Pa, Broeder Roy Borders en ik maakten ons klaar om te gaan eten, en ik ging en klopte op vaders deur om te zien of hij klaar was om naar buiten te komen. Toen hij de deur opendeed, droeg hij een pruikje. Ik zei nogal komisch: "Wat heb je daar op?" Hij zei: "t Is een pruikje" Ik zei: "Dat ga je toch niet in de kerk dragen" Hij zei: "Jawel" Ik zei: "Nee, dat doe je toch niet, en als je het doet, dan ga ik niet" Hij zei: "Ja, ik doe het" Ik zei: "Als je het doet, dan ga ik naar beneden en haal me een Beatle pruik om te dragen" Ik bedoelde er eigenlijk niets mee, ik dacht dat we elkaar aan het plagen waren, maar hij keek me aan en zei: "Ga maar en eet met Broeder Borders. Pa heeft geen honger" Op dat moment wist ik dat ik hem gekwetst had. Ik zei: "Nee, kom op pa. Laten we samen gaan eten" Maar hij zei: "Nee, ga maar eten" Dus gingen Broeder Roy en ik weg, maar ik had moeite om te eten. Als we klaar waren, ging ik terug om pa te zien. Ik zei hem: "Pa, ik kom me

verontschuldigen voor wat ik zei over dat pruikje. Het is gewoon dat het bij jou niet paste, excuseer me dat ik u kwetste” Hij zei: “Zet je neer Billy” Ik wist dat ik in moeilijkheden was. Hij zei: “Denk je dat dit je pa kon kwetsen?” Ik zei: “Ja pa, ik kwetste je.” Hij zei: “Nee, je kwetste mij niet, maar je weet niet wat het betekent” en hij wees naar zijn haarstukje.

Dan herinnerde hij mij aan een diaken die vroeger naar de Tabernakel kwam. Op een dag kwam hij na de dienst naar pa en zei: “Ik schaam me over u Broeder Branham.” Pa vroeg: “Wat bedoel je?” Hij zei: “Omdat je een bril draagt” Pa zei: “Ik moet hem dragen om mijn Bijbel te lezen.” De broeder zei: “Je predikt Goddelijke genezing en je draagt een bril? Ik ben beschaamd in je plaats.” Dan zei pa me: “Herinner je je hoe ik probeerde hem van me weg te houden, en hoe jij probeerde dat hij mij met rust zou laten? Maar die broeder bleef gewoon doorgaan, en enkele dagen later, hebben we hem begraven. Hij had teveel gezegd.

Hier is het hetzelfde. Je kon je pa niet kwetsen, zie je, maar je weet niet wat dit haarstukje betekent. Als ik toen niet van je weggegaan was, dan zou je teveel gezegd hebben.”

Het is belangrijk dat we onthouden hoe vlug en onbedacht we de Heilige Geest kunnen beledigen.

Toen vader heengegaan was, zei moeder me: “In zeker opzicht was je dichter bij hem dan ik was. Er was bijna geen dag in je leven dat je niet bij hem was, in de samenkomsten, op jacht of samen werkend in het kantoor”.

Dat was mijn leven. Ik heb mijn vrouw lief en mijn kinderen, maar de bediening ging altijd eerst. Mijn leven was de Heer te dienen, en ik deed het door mijn pa te dienen.

Voor mij, leek William Branham zo op Jezus, dat je Jezus kon zien door hem heen. Dat is wat de wereld niet kan zien en wat wij, als volgers van die Boodschap wel zien. Er is een groep die te ver ging die kant op, en er is een andere groep die niet ver genoeg ging, maar in het midden, daar was het Hebrëen 13:8.

Jim Ed Daulton

Geboren: 7 oktober 1938

Woonplaats: Flagstaff, Arizona

De oudste zoon van een vader, die het verlangen van zijn hart gegeven werd.

Voorganger van de 'Flagstaff Tabernakel'.

In 1960 ging vader door de gebedsrij en Broeder Branham vroeg hem wat hij nodig had, hij zei hem: "De redding van mijn familie." Broeder Branham zei: "Geloof je dit Broeder Daulton?" Vader antwoordde: "Zeker doe ik dat."

Broeder Branham keek met die doordringende ogen mijn vader aan (ik geloof dat wie dan ook naar de ogen van de profeet keek, kon weten dat hij een man van God was) en hij zei: "Ik geef ze u in de Naam van onze Here Jezus Christus."

Enkele dagen later, als vader Broeder Branham ontmoette, zei hij hem: "Toen je voor me kwam en voor je familie vroeg, hoorde ik een Stem die zei: "Geef hem wat hij vraagt." Voor een man met een familie van 10 kinderen (en nog twee te komen), was dat een werkelijke belofte. Vandaag zagen we die belofte vervuld, en alle kinderen zijn gered en dienen de Heer.

In 1961, zei vader ons dat Broeder Branham naar Somerset, Kentucky zou komen, om te gaan vissen. We waren overtuigd dat hij naar mijn vaders huis zou komen. Zo gingen we het huis schoonmaken, we schilderden het, en enkele dagen later kwam hij en ging met vader vissen. Mary en ik waren ons huis aan het verbouwen en het was een puinhoop, behangpapier en van alles. Die bepaalde dag, wilde ik niet naar huis komen om te dineren, maar mijn vrouw smeekte mij en ik ging. Toen ik daar aankwam stond Broeder Branham in de voortuin met een touw met vis eraan. Hij wou iemand om die vis voor hem klaar te maken.

We lieten Broeder Branham binnenkomen en begonnen ons te excuseren voor onze puinhoop. Met een grijns zei hij ons dat het zo zal zijn als de Heer komt als we Hem het minst verwachten!

Grootmoeder Baker, Mary's moeder, die weduwe was, woonde in die tijd bij ons. Broeder Branham zei haar dat hij schoffelkoeken, gebakken vis, en ijsthee wou!

Ik heb me lange tijd afgevraagd waarom hij bij ons thuis kwam, maar later hoorde ik Broeder Branham op een band zeggen dat God zijn profeet altijd zendt naar het huis van de weduwe. Het was waarschijnlijk omwille van grootmoeder Hattie Baker, dat hij die dag bij ons kwam. Wij waren zo zeker dat hij naar vaders huis zou gaan.

Broeder Branham gedroeg zich onder ons gewoon als 'een van de jongens.'

We gingen eens jagen in Colorado, drie voet sneeuw (ongeveer 1 meter) viel in het kamp en sneeuwde ons in. Broeder Branham was daar met de rest van ons, sneeuw scheppend en helpend om een uitweg te maken. Het was werkelijk een ervaring. Voor zover ik weet was dit ook de enige jacht van Broeder Branham waar ook zusters bij waren! We namen onze vrouwen mee om voor ons te koken. We hadden een tent voor hen en een tent voor de mannen.

We zaten dus vast voor drie dagen, maar dat kon ons niet schelen. Voor ons, was die sneeuw van de Heer, omdat we al die tijd daar waren. Broeder Branham zat daar en leerde ons het Woord. Daar heeft hij ons uitgelegd hoe je elke dag de Heilige Geest kunt ontvangen en toch verloren gaan. Hij tekende ons hoe je een plaats in je hart hebt voor dat kleine serpent natuur, en hoe de Heilige Geest binnenkomt en dat doodt. Dat was voor hij naar Prescott kwam.

In 1962 verhuisden we naar Prescott. Er waren een 20-tal families die samen leefden in een groot woonwagenvak, en hoewel de dingen vreedevol leken, onder het oppervlak waren ze niet altijd zo.

In 1964 kwam Broeder Branham naar het woonwagenvak en hij predikte een boodschap die nu 'De Zonderling' genoemd wordt (voor ons noemde hij het *moer* en *bout*).

Dus, nadat Broeder Branham vertrokken was, kochten we kettingen, we namen moeren en bouten en maakten halskettingen voor de mannen, omdat hij ons iets daarover gezegd had.

Hij kwam ons opnieuw bezoeken in 1965. Hij kwam in elk van onze huizen.

We hoorden later dat hij, als hij toen naar het park kwam, discusteerde met Leo Mercier en Gene Goad. Hij probeerde dingen te corrigeren. Hij was zo zachtmoedig en vriendelijk.

Hij zei Leo: "Petrus probeerde het (gemeenschapsleven), en het werkte niet." Broeder Leo zei: "Broeder Branham, het werkt." Broeder Branham zei gewoon heel zachtjes: "Leo, het zal niet werken." Daar wisten we in die tijd niets over, en het duurde 10 jaar voor we hoorden wat hij gezegd had. Maar hij had gelijk. Het werkte niet.

Door mijn omgang met Broeder Branham, leerde ik een ding, hoe een militant van het Woord van God te zijn, zonder te vechten. Toen Broeder Branham voor me bad als jonge man, vroeg hij de Heer om me te maken als Irenaeus. Hij bad dat Hij me een vrede-stichter wou maken. Ik kon het nooit aan elkaar lijmen. Irenaeus was een militant voor het Woord van God. Maar hoe kon je een vrede-stichter zijn en tezelfdertijd een militant?

Nadat ik voorganger geworden was hier in de Flagstaff Tabernakel, vertelde ik het op een dag aan de samenkomst. Ik begreep niet wat Broeder Branham over me bad, om een vrede-stichter en tevens een militant te zijn als Irenaeus. Een kleine zuster in de gemeente zei: "Broeder Jim, wees gewoon een vreedevolle militant." Na al die jaren had ik mijn antwoord. Wees een vreedevolle militant voor het Woord van God. Je moet niet kwaad zijn.

Ik zag hoe Broeder Branham het deed met Broeder Leo en Broeder Gene, maar ik kon het niet aan elkaar lijmen, tenzij jaren later.

Broeder Branham was een zeer vredige persoon, en toch was hij een militant voor het Woord van God, en hij had een heel speciale manier om het te doen.

In die tijd gebeurden er vele dingen, waarvan we dachten dat het gewoon toeval was. Er was een plaats waar we graag gingen jagen, ze heette 'Spider Ranch.' Op die plaats gingen we gedurende verschillende jaren jagen. We konden ons daar werkelijk vrij bewegen. Op bepaalde tijden van het jaar kenden we zelfs de stand van de sterren. Eens waren we daar op jacht met Broeder Branham, we bemerkten een zeer schitterend licht in de lucht. We wisten dat het geen ster was, maar we wisten eigenlijk niet wat het kon zijn. Pa vroeg aan Broeder Branham: "Wat is dat licht over het kamp?" Broeder Branham zei: "Broeder Ed, ik kan het niet met zekerheid zeggen, maar ik wil dat je weet dat Hij nooit ver is van waar ik ben."

Broeder Branham had echt een gevoel voor humor en hij hield ervan om moppen te vertellen. Ik herinner me een dag toen we op jacht waren. We reden in onze oude vrachtwagen, ongeveer twee mijl op de ruwste weg die je ooit kon berijden. Die hele tijd vertelde hij ons moppen zodat wij dubbel rolden van het lachen. Later zei hij: "Weet je, God houdt van humor, maar Hij haat vieze praat."

Toen we een andere keer daar buiten waren, was een van onze trucks oververhit. We trokken het jachtkamp in om water te vinden. Broeder Branham stapte uit met de rest van ons, en de man die ons kwam vragen wat we nodig hadden, vloekte als een blauwe bliksem.

De verschrikkelijkste woorden die ik ooit in mijn leven hoorde. Hij was niet kwaad op ons, maar het was gewoon zijn wijze van praten. We wisten niet wat te zeggen. Broeder Branham stond daar en keek gewoon rond. Dan zei hij: “Jongen, de Here God heeft hier in Arizona zeker een hele hoop rotsen neergegoid, is het niet?” En nadat hij des Heren Naam vernoemde, sprak die man geen enkele vloek meer uit de hele tijd dat wij daar waren.

Ik leerde een grote les die dag, hoe je beleefd kon blijven, en toch de tegenwoordigheid van God kon brengen. Of hoe je iemand met slechts enkele gewone woorden bewust kon maken van Zijn Tegenwoordigheid. Hij maakte die man bewust van God, en hij stopte met vloeken.

Ik kende Broeder Branham gedurende zes jaar, en dat was een van de grootste ervaringen in mijn leven. Ik zag hem onder inspiratie, mijn dromen werden door hem uitgelegd. Ik ging met hem jagen als een alledaags mens. Elke keer, nadat ik bij hem was, voelde ik dat ik het onder gelijk welke omstandigheden kon halen.

Bij Broeder Branham te zijn, liet me telkens voelen dat ik meer verliefd werd op Jezus Christus, meer dan ooit tevoren.

**Ik wil niet populair zijn;
ik wil eerlijk zijn.
En ik ben eerlijk met u
als ik zeg dat Christus
opgestaan is uit de dood en u deze
tekenen toont die u ziet,
proberend u in Hem te doen geloven,
en u te doen aanvaarden
wat Hij voor u deed op Golgota.**

William Branham

Loyce Branham

Geboren: 14 september 1939

Woonplaats: Sellersburg, Indiana

Zij begreep de nood van een sterke band tussen haar echtgenoot en zijn vader, en ze liet dit nooit tot een probleem komen.

Ik zag Billy Paul Branham voor de eerste keer in de inkomhal van de Hogeschool van Jeffersonville, waar ik studente was en hij een van zijn vroegere leraars bezocht. We hadden oogcontact, maar spraken niet met elkaar. Een dag of twee later, was ik op een afspraak met mijn vriend die naast Billy woonde (iets wat ik in die tijd niet wist) en om de een of andere reden stopten we bij grootmoeder Branhams huis. Het kon zijn omdat mijn vriend wist dat Billy daar was, en aangezien ze goede vrienden waren was het mogelijk dat hij hem om een of ander reden wou ontmoeten, maar ik weet dit niet meer precies. Hoe dan ook, dat is hoe we elkaar ontmoetten, en enkele dagen later begonnen we elkaar op te zoeken.

Een zondagnamiddag nam Billy me mee om zijn familie te ontmoeten. Ik was niet netjes gekleed, het enige wat ik droeg waren jeans en broeken. Dat was alles wat ik wist, en Billy maakt er nooit een probleem van hoe ik gekleed was, en hij predikte me er nooit over maar wachtte op me om het te begrijpen en zelf mijn beslissing te nemen.

In die tijd, wist ik er niets over om elkaar als 'broeder' en 'zuster' aan te spreken, dus noemde ik Billy's ouders Bill en Meda, en dit bleef zo. Ze wisten dat ik niet oneerbiedig was. We waren nauw met elkaar verbonden, en zeker nadat we familie werden, het leek gewoon natuurlijk. Kort daarna, begon ik voor Meda te werken, haar helpend in het huishouden en soms bij haar blijvend als Bill en Billy reisden.

Toen ik voor het eerst ging werken, droeg ik mijn gewone jeans omdat ik niet beter wist. Niemand schold me uit of bekritiseerde me voor de wijze waarop ik gekleed was, en dit bleef zo voor een tijdje doorgaan. Maar op zekere dag vroeg Meda mij of ik er iets op tegen had om een rok te dragen omdat mensen naar huis kwamen voor gebed, en dat ze het misschien niet zouden begrijpen. Voor mij was dit geen probleem. Ik werkte daar tot net voor Billy en ik trouwden.

De eerste keer dat ik Bill hoorde spreken was in de Cadle Tabernakel in Indianapolis op 11 juni 1956. Er was iets anders met zijn woorden, verschillend van al het andere wat ik ooit hoorde, maar ik wist niet wat het was. Het enige wat ik wist was, dat het juist klonk in mijn oren. Dat was voor mij het begin.

Ik werd niet grootgebracht in een kerk, hoewel ik als klein meisje gedoopt was in de Calvarie Baptistenkerk, en met mijn moeder en grootmoeder naar een Pinkstergemeente ging. Ik begreep de dingen niet die ik zag gebeuren in de kerk, toen de Heilige Geest op de mensen kwam en ze op de grond vielen. Het maakte me bang, maar ik dank de Heer dat ik er niets kritisch over zei, als ik tot de kennis van die Boodschap kwam leerde ik wat het allemaal was.

Billy en ik trouwden op 7 augustus 1956. Een rustige dienst in een Christelijke kerk. Vooraf had Bill met ons beiden gesproken en ons uitgelegd waarom hij de inzegening niet kon doen, omwille van Billy's vorig huwelijk en annulatie.

Hij kwam zelfs niet naar onze trouw, maar nadien ging we naar huis, hij nam ons mee naar zijn kamer en bad met ons. Billy was 20 en ik was 16 jaar.

Ik werd gedoopt in de Tabernakel op paaszondag in 1958. Het was na de zonsopgang dienst, en Bill had net de boodschap '*Ik weet dat mijn Verlosser leeft*' gepredikt.

Ik heb veel goede herinneringen, maar ik denk dat mijn de doop de grootste was. Als ik denk dat Gods profeet me naar de Heer leidde, en me dan doopte, dan was dat het toppunt van alles wat er ooit nog zou gebeuren. Als ik eraan terugdenk welk een eer dit was, kan ik het moeilijk vatten.

Ik reisde naar enkele samenkomsten met Billy en zijn pa, maar zelden naar de uitgebreide campagnes. Meestal bleef ik bij Meda, en we ontwikkelden een wonderbare, hechte gemeenschap, die ons meer als moeder en dochter maakte, dan als aangetrouwde. Tussen ons was er nooit een probleem dat we niet met praten konden oplossen, en ik koester de herinneringen aan die wonderbare tijden waar we samen konden genieten.

Gedurende zijn leven, waren Billy en zijn pa zulke dichte vrienden als een vader en een zoon ooit konden zijn. Eigenlijk, zou ik kunnen zeggen dat ze dichter verbonden waren dan van wie ik ooit wist of hoorde. Zelfs nadat we getrouwd waren, was het eerste - elke morgen - eerst belde hij zijn pa. Ik wist dat Billy dat contact eerst moest hebben voor hij zijn dag kon beginnen. Ik denk dat de meeste huidige vrouwen na een tijdje boos of jaloers zouden zijn, maar ik ben dankbaar te kunnen zeggen dat dit nooit in mijn gedachten is opgekomen. Het heeft me nooit, maar dan ook nooit gestoord.

In de zomer van 1960 reisden we naar Oregon, Washington, en Californië voor een serie samenkomsten van een maand lang. In een van de diensten in Yakima, ging iemand door de gebedsrij en Bill had 'het teken in de hand' getoond. Ik had me al een tijd afgevraagd hoe het verliep en eruitzag, dus na de dienst, toen we in de auto kwamen en naar het motel reden, vroeg ik hem erover. Hij zei: "Het gaat zo" en hij greep naar mijn hand. "Als er iets verkeerd met je zou zijn, het zou het daar direct tonen" en hij keek naar zijn hand, dan keek hij naar mij en dan terug naar zijn hand. Ik zag de verandering in zijn hand. Kleine vlekjes verschenen, en onmiddellijk wist ik dat er iets fout was, anders zou dit niet gebeurd zijn. Tezelfdertijd, denk ik dat ik het me realiseerde dat ik niet zwanger kon geraken, en ik was opgetogen. Op dit moment wist ik dat mijn probleem voorbij was. Ik kan geen woorden vinden om te beschrijven wat het was om die gave te ervaren. Welk een eer. Billy en ik waren al vijf jaar zonder kinderen toen onze zoon, Paul, in november 1961 geboren werd.

Op een vroege morgen in maart 1964, verlieten we Tuscon en we waren op weg naar Dallas en Beaumont, Texas, voor diensten. Bill, reed met zijn wagen, en Billy en ik waren in onze auto. Ik was erg ziek en had keelproblemen, en tenslotte zei ik aan Billy: 'Je zult moeten stoppen en je vader voor me laten bidden. Ik ben zo ziek.' We stopten en hij bad, we reden ongeveer 170 km verder en stopten voor het ontbijt. Tegen die tijd voelde ik me beter, en als we uitstapten zei ik het aan Bill. We gingen het restaurant binnen, en hij zei me: "Je krijgt nog een baby. Dat is wat er met je aan de hand is." Ik was doodsbang. Hij zei: "Ik zie je met een blauw dekentje, en Billy was Paul aan het voeden." Ik wilde graag een meisje, en als hij zei dat het een blauw dekentje was had ik het zelfs niet opgemerkt.

Maar, natuurlijk, het was weer een jongen. Michael David kwam op 11 november 1964.

Dat was de eerste keer dat ik hem had gevraagd om voor me te bidden. Ik had dikwijls die mogelijkheid, maar ik wou het niet doen, omdat ik dan het gevoel had dat ik bevoordeligd zou

zijn. Maar wat er ook met mij gebeurde, als het ziekte was of wat er ook was in mijn gedachten dat ik naar hem toe zou willen gaan, hij kwam altijd eerst naar mij omdat de Heer het hem al had getoond. Dat gebeurde vele, vele keren.

Billy was altijd zeer zenuwachtig. Zijn pa zei hem eens: “Het is net zoals met mijn zenuwachtigheid, je zult het hebben tot de Heer je naar huis haalt.”

Toen de laatste diensten in Shreveport gepredikt waren, vertelde Bill over de eekhoorn die hij in de Sabino Canyon gezien had. Hij vertelde ook over zijn zenuwachtigheid. Hij zei: “Het is eindelijk voorbij. Opgehouden. Ik zal het nooit meer hebben.”

Precies dan, in mijn gedachten, wist ik dat hij zou gaan. Ik wist dit omdat hij aan Billy gezegd had dat hij het altijd zou hebben tot hij de aarde verliet. Iets in mijn hart zei tegen me dat hij ons zou verlaten. Ik kon moeilijk de rest horen van wat er gezegd werd. Alleen de wijze waarop hij het sprak, met die woorden, bleef het bij me.

Na de dienst, plaatste Billy zijn pa op voorzetel van de auto en ik was op de achterbank. Ik wist dat Bill nog niet tot zichzelf was gekomen, en ik zei: “Billy, ik denk dat je vader ons zal verlaten.” Wel, hij sprong op. Hij zei me: “Durf dit niet te zeggen.”

Ik wou Bill vragen wat hij gezegd had en of ik het goed begrepen had of niet, maar Billy wou dit niet omdat het hem teveel van streek bracht. Ik vroeg het nooit, maar in mijn hart wist ik het. Drie weken later nam de Heer hem weg.

Dalas Stayton

Geboren: 31 mei 1941

Woonplaats: Crestwood, Kentucky.

Als hij een jongeman was, gaf William Branham hem een geschenk dat zijn leven veranderde.

Ik ben een neef van Broeder Banks Wood en ook van Broeder Charlie Cox. De naam van mijn moeder was Anna Spaulding, en zij was oom Charlie's zuster.

De eerste keer dat ik over Broeder Branham hoorde, was als mijn neef David Wood, in één van Broeder Branham's samenkomsten genezen was van polio. Toen dit gebeurde, was oom Banks zo opgewonden over het feit dat zijn zoon nu genezen was dat hij verhuisde van hier waar we woonden in Oldham County, Kentucky, naar Indiana, om er naast Broeder Branham te wonen. Ze werden echte dichte vrienden.

Dan begon Broeder Branham op eekhoornjacht te komen, soms zou hij in mijn grootmoeders huis zijn, en soms bij oom Charlie. Ik was nogal veel bij hem. Ik was verwonderd over het feit dat er hier iemand was die samenkomsten hield over de ganse wereld, en sprak tot grote menigten, en toch was hij maar een van de kameraden, met eekhoornbloed op zijn kleren. Juist een gewone man. Dat imponeerde mij, maar toch, was ik in die tijd nog geen christen en pretendeerde er ook geen te zijn. Maar door zo gewoon bij hem te zijn, kon ik zeggen dat hij verschillend was van andere mensen. Hij kwam gewoonlijk in augustus voor het eekhoornjacht seizoen. Ik ging jagen sinds ik 12 was, dus was eekhoornjacht de liefde van mijn leven. Ik zou liever dat doen, dan wat ook, zelfs tot op vandaag.

Op een dag waren we daar in mijn ooms huis, en we zaten in wat toen zijn garage was. Ik had een Merlin .22 (geweer), en het schoot nooit precies. Ik had al aan verschillenden gevraagd of ze wisten hoe ik het juist zou kunnen richten, maar niets wat ze probeerden werkte. Ik kon voelen dat er iemand aan mijn schouder stond, naar mij kijkend, en als ik me links draaide, zei Broeder Branham: "Wil je dat ik dit even bekijk?" Ik zei: "Ja, dat wil ik wel." Hij zei: "Geef het aan me." Hij pakte het, en nam een schroevendraaier. Maar er was maar één schroef aan het wapen en deze werd al op elke mogelijke wijze ingesteld.

Dus nam hij het geweer en zei dat hij het achter het huis zou inschieten. Ik vroeg hem of hij wilde dat ik met hem meeding, en hij zei dat hij het alleen wou doen.

Hij zei: "Daarna kan je het nemen en uitproberen."

Hij ging achter het huis en ik hoorde hem een of twee keer schieten, dan kwam hij terug en zei: "Nu, neem het en probeer het."

Dat geweer schoot perfect. Het moest wel door gebed zijn of iets van dat soort, omdat er niets anders kon gedaan worden om dit geweer te veranderen. Verschillende mensen die goed wisten wat ze deden hadden het al geprobeerd.

Iets persoonlijks nu, mijn moeder was verschillende keren getrouwd, en ik had in de Bijbel gelezen dat je de echtgenoot van één vrouw behoorde te zijn, en dat een vrouw verondersteld wordt één echtgenoot te hebben. Daardoor wou ik Broeder Branham hierover vragen: "Kon mijn moeder gered worden, nadat ze zoveel verschillende keren getrouwd was?"

Ik had hier met niemand over gesproken, en dit was vele jaren voor hij over het onderwerp '*Huwelijk en Echtscheiding*' predikte.

Op een morgen was ik bij mijn grootmoeder thuis. Broeder Branham zat op de schommelstoel op de veranda. Ik zat op een stoel ongeveer 3 meter van hem vandaan. Ik vroeg: “Broeder Branham, ik heb in de Bijbel gelezen over die huwelijkssituaties. Kan mijn moeder gered zijn?”

Dan begon hij een zeer lang en gedetailleerde opsomming van Gods genade aan David en verschillende anderen, maar het leek alsof hij in een cirkel aan het ronddraaien was. Dit duurde zo ongeveer 10 minuten. Toen hij ermee klaar was zei ik: “Ja, dat weet ik Broeder Branham, maar je hebt mijn vraag niet beantwoord.” Dan begon hij opnieuw, en deze keer was het maar 5 minuten, maar het was voor mij nog steeds een grote cirkel! Toen hij begon weg te gaan, liet hij zijn hoofd zakken en zei: “Zoals ik het nu op dit moment zie, is er geen hoop.” Ik kan je dit niet uitleggen, maar iets kwam over mij, dat ik de man verschrikkelijk lief had, en toen begreep ik mijn eigen gevoelens niet. Hier had hij me gezegd dat mijn moeder verloren was, maar toch had ik hem lief om het me te zeggen. Dan ging hij naar binnen.

Zoals ik vroeger al gezegd had, dit gebeurde voor hij ooit *‘Huwelijk en Echtscheiding’* predikte. Als hij over het onderwerp sprak, zei hij haar en mijn stiefvader om te blijven zoals ze waren en dat God hen genadevol was geweest. Het was zeker Gods genade, omdat Broeder Branham voordien gezegd had dat er geen hoop was.

Mijn vrouw en ik zijn nogal jong getrouwd, ik was 18 en zij 16, en zij was van een sterk katholieke familie. Dus waren er in onze eerste huwelijksjaren nogal wat wrijvingen. Mijn moeder zorgde voor een privé onderhoud met Broeder Branham, en we gingen naar zijn huis om hem te zien.

We gingen in zijn kamer en zetten ons neer, maar tot op vandaag kan ik me niets herinneren van wat in dit gesprek werd gezegd. Eerst sprak hij tot haar, maar voor de een of andere reden was het precies alsof alles voor mij geblokkeerd was. Het was een korte ontmoeting, en als het voorbij was gingen we naar de auto en ze zei: “Wel, dat was het.”

Ik dacht dat ze bedoelde dat het met ons huwelijk voorbij was. Ik zei: “Wat bedoel je met te zeggen: Dat is het?” Ze zei: “Dat is het, ik wil geen katholiek meer zijn.” Iets wat hij zei tijdens dat gesprek, had haar overtuigd dat ze niet het rechte pad volgde. De volgende zondag gaf ze haar leven aan de Heer, en daarmee was er geen wrijving meer in ons huwelijk.

En hier zijn we nog altijd samen, 42 jaar later.

Toen Broeder Branham predikte in de Tabernakel in Jeffersonville, leunde ik gewoonlijk tegen de muur aan de linkerzijde van de kerk, kijkend naar de kansel. Bijna elke zondag bleef ik aan de muur staan, omdat je moeilijk een stoel kon krijgen. Maar op een zondag, om een of andere reden, hadden we stoelen recht vooraan beneden. We zaten in de tweede rij, net achter Broeder en Zuster Way. Broeder Way zat één stoel verder, aan mijn linkerkant.

Aan het einde van de dienst, als we recht stonden om te zingen, viel de man, en ik was erbij. Nu de meeste mensen konden hem niet zien omdat we allemaal recht stonden, maar hij zakte in elkaar naar rechts, en sloeg zijn hoofd tegen de houten armluning van de stoel, net boven zijn oor. Het maakte een geluid zoals je op een watermeloen zou slaan, dan viel hij voorwaarts, op de vloer recht tegenover de kansel.

Daar lag hij. Zuster Way, die verpleegster was, knielde neer en begon hem te controleren, ze nam zijn polsslag, en dan begon ze te schreeuwen dat hij heengegaan was. Toen dit gebeurde, stapte Broeder Branham heel kalm naar beneden tot waar hij was. Hij knielde neer naast hem, en natuurlijk was ik zeer nieuwsgierig, en ik was slechts 1,5 meter van hem verwijderd. Ik keek

heel nauwlettend toe hoe Broeder Branham voor hem bad, en het eerste wat ik zag was dat Broeder Way's ogen knipperden. Toen stond Broeder Branham op, ging terug naar de kansel en zei: "Nu, geef onze broeder een kans."

Broeder Way stond na enkele minuten recht, maar ik denk dat hij nog wat duizelig was voor de rest van de dienst. Maar omdat de mensen rechtstonden toen dit gebeurde, had ik waarschijnlijk het beste zicht van allemaal.

Op een dag was ik bij oom Charlie toen Broeder Branham aankwam. Hij was pas terug van zijn trip in Arizona, en hij had kleine geschenken mee voor mijn neven, die 'brede riemen' die ze in het westen gebruiken.

Mijn vader was een alcoholverslaafde en ik voelde me altijd minderwaardig ten opzichte van mijn neven. Later toen niemand erbij was, kwam ik bij de zijde van Broeder Branham en zei: "Broeder Branham, als je nog eens westwaarts gaat, kan je me ook een dergelijk riem meebrengen?"

Toen, begon hij aan zijn eigen riem te trekken. Vlug zei ik: "Nee, oh neen. Ik wil niet dat je dat doet." Hij zei: "Jonge man, kom hier." Hij nam zijn riem en deed ze rond mij. In die tijd kon het met moeite rond mij (en nu ben ik veel dikker). Maar het paste in het laatste gaatje.

Ik wist niet wat te zeggen of te doen, en je moet mijn woord hiervoor nemen. Precies daar wist ik, als op een dag een van mijn geliefden zou ziek zijn, ik die riem zou kunnen gebruiken om genezing te brengen. Hoe ik dat wist, weet ik niet, maar ik wist het als een feit.

Ik nam de riem mee naar huis en legde ze in de lade. Ik zou ze in de lade bewaren en zou niemand die geen christen was ze laten aanraken. Ze lag daar voor jaren, misschien wel 15 jaar, en niemand raakte ze aan. Ik had in mijn gedachten dat het één van mijn kinderen zou zijn of mijn vrouw die het op een bepaalde dag zou nodig hebben.

Als de tijd verstreek, ontwikkelde mijn moeder, Anna Spaulding, een kwaadaardige tumor. Die tumor groeide heel snel, dat ze haar ten slotte nog drie maanden te leven gaven. We zouden haar bezoeken en voor haar bidden, en tenslotte werd ze slechter en slechter. Ze namen een CT-scan en de kanker had de twee voorkwabben en een van de achterkwabben van de hersenen aangetast. Ze zei ons: "Ik heb de verslagen gezien en ik weet dat ik ga." En het leek erop dat ze elk moment kon gaan.

Op een zondag waren we bij haar thuis geweest en we hadden met haar gebeden. Toen we weggingen, twee blokken verder, hoorde ik een stem die zei: "Zou je je moeder laten sterven als je een mogelijkheid hebt om haar te redden?" Het herhaalde dit tweemaal, en ik zei: "Nee, dat zou ik niet." Toen kwam die riem in mijn gedachten.

Ik kwam thuis, nam de riem en bracht die naar haar. Ze was te kort voor haar, ik nam een schoenveter en verbond de uiteinden met elkaar rond haar middel.

Ik zei haar: "Mama, nu zal je niet gaan." Ik gaf haar de opdracht om ze aan te houden. Onmiddellijk begon ze beter te worden, en ze verbeterde tot het punt waar ze alles kon doen wat ze wilde. Ze kookte en het zag ernaar uit dat ze in orde was. Ze ging terug naar de dokter en hij zei dat het echt verbazingwekkend was. Hij zei: "Er is geen teken van kanker, en ik zie kristallisatie waar de kanker was. Dit is werkelijk een wonder."

Op een dag belde ze me op en zei dat ze de riem wou afdoen omdat het op haar heup begon te wrijven, en het was niet comfortabel en wat nog meer. Ze zei: "Ik ben goed nu, ik heb ze niet meer nodig."

Ik smeekte haar en zei: “Mama, doe dit niet, doe ze nu nog niet af.” Ik voelde - als Hij kon spreken en u zeggen dat je ze moest dragen, dan zou er ook een dag zijn dat Hij zou spreken en ons laten weten wanneer ze af te doen - Ik dacht niet dat het nu de tijd was, maar zij bleef aandringen.

Dus, na haar lange periode van herstel, liet ze de riem af, en bijna ogenblikkelijk ging ze werkelijk heel vlug bergaf. In enkele maanden, was ze weg.

Nu is er nog de rest van het verhaal van de riem.

Ze lag hier voor een lange tijd, en dan ongeveer vijf jaar geleden ontwikkelde ik kanker. De dokter noemde het lypo sarcoma, en ik herinner me hoe Broeder Branham sprak op de banden over hoe verschrikkelijk sarcoma kanker was.

Ik werd helemaal niet geleid om de riem aan te doen, maar ik voelde dat ik wist dat hij die de riem had gedragen het Woord van God had gedragen. Bijgevolg voelde ik dat het net hetzelfde was als toen de profeet zei dat hij de staf moest nemen en deze op het kind leggen.

Ik deed dus de riem aan, en sindsdien draag ik ze nog steeds. Ik heb ze ook vandaag aan. Enkele maanden geleden zeiden de dokters dat ik niet meer terug moet komen, dat er geen teken van kanker meer is.

Ik geloof dat hij zei dat uw houding tegenover een situatie er veel mee te maken heeft. Ik denk dat de houding die vanuit mijn binnenste kwam, toen ik hem kende en hem liefhad, toen ik hem gevraagd had over mijn moeders huwelijken, die houding is een beloning van God die helemaal naar beneden gekomen is.

Dat is gewoon mijn mening.

Ik ben zo dankbaar dat zijn pad het mijne kruiste.

Louise Novodvorski

Geboren: 4 juni 1944

Woonplaats: Fort Nelson, British Columbia, Canada

Haar leven had een verkeerde wending genomen, maar na een ontmoeting met William Branham werd haar een nieuwe richting gegeven.

Tijdens een jachttocht in 1963, vroeg Louise's broer, Oscar, aan Broeder Branham om te bidden omdat verschillende van zijn pony's, die al maanden verloren gelopen waren in de wildernis waar ook grizzly beren vertoefden, opdat ze ongedeerd en aan hem teruggebracht zouden worden. Door een visioen werd hem gezegd dat de verdwaalde dieren zouden gevonden worden, en dat ze in de sneeuw zouden staan.

Het jaar daarop, bracht Louise één van de pony's naar de profeet om hem te tonen dat het geschied is zoals voorzien was. Oscar ging heen in 1975.

De eerste keer dat ik de profeet zag, was als ik te paard reed naar de kleine caravan waar Bud en Lila Southwick woonden. Ik ging erheen omdat ik de nacht voordien gedroomd had over een rood boek, en ik hoorde een stem die me zei: "Ga en zeg die vrouw u een rood boek te geven." Toen ik ging en het aan Lila zei, zochten we overal naar een rood boek maar we konden er geen vinden, en we konden de droom niet begrijpen. Toen ik wegging, stond er een man buiten, één van de jagers, ik dacht dat ze de paarden aan het laden waren en zich klaar maakten om die dag uit te gaan. Ik sprak niet tot hem. Nadat allen weggereden waren voor de jacht die dag, ging ik opnieuw naar Lila en ze zei me: "Broeder Branham verlangt je te zien. Hij zei me dat je moest gebleven zijn om met hem te praten. Hij zei: "Ze moest met me gesproken hebben." dan weende hij en bad." Dit was september 1961.

Onze stam, 'Berg Indiaan Bever Stam' leefde in de omgeving van Toad River voor meer dan 400 jaar, nabij wat nu 'Mijl 442' genoemd wordt op de 'Alaska Highway'. Vijf generaties terug, was een grootvader aan mijn moeders kant een Indianen profeet, en hoewel we opgroeiden in het katholieke geloof, vertelde ma ons verhalen die haar moeder en vader aan haar verteld hadden. "Er zal een profeet onder jullie komen die grote werken zal doen." In de indianen cultuur, kennen we ook handoplegging voor genezing.

In 1962, voor Broeder Branham terugkwam om te jagen, was Oscar bij Bud en Lila op bezoek en ze zeiden hem dat er een man was die bad voor de mensen. Ze zeiden: "Hij is een profeet Gods." Oscar kwam thuis en vertelde die dingen aan ma en pa, en zei dat er voor ma gebeden zou moeten worden. Ma zei: "Dit is de profeet die komen moet juist voor dat Jezus terug op de aarde komt." Toen Oscar Broeder Branham ontmoette, waren Bud en de jagers gekampeerd aan de West Toad Rivier. Pa sprak met Broeder Branham, en als hij Oscar ontmoette zag hij een visioen en zei: "God zei: 'Dit zijn mijn mensen'."

In die tijd had hij de familie nog niet ontmoet.

In mijn familie waren 22 kinderen. Broeder Branham kwam op een avond naar ons kamp. Mijn zuster, Rose, en mijn broers, Joe en Angus, en ik hadden een veld waar we met een mes (een machete, een groot kapmes) hooi sneden. Oscar was met Broeder Branham in de hut, en hij vroeg aan Oscar: "Heb jij een zus die Louise heet?" Oscar zei hem: "Ja, ze is op het veld om hooi te snijden." Broeder Branham zei: "Zeg haar hier te komen, ik wil haar zien."

Oscar vroeg aan Angus om me te roepen, maar we konden hem niet horen omdat we meer dan een mijl verderop waren. Het enige wat we zagen was, dat ze met hun handen wuifden. Dan zei Joe: "Louise, ze willen dat je gaat."

Ik gooide mijn kapmes neer en ging zien wat er aan de hand was.

Eerst dacht ik dat Oscar een jager bij zich had. Ik kwam in de hut, en de man zei me: "Ik ben Broeder Branham. Ik bid voor de zieken, en ik ben gekomen om voor je moeder te bidden." We gingen allen naar binnen en baden voor haar.

Het leek erop dat ze voor een korte tijd in slaap viel, en toen ze wakker werd was ze als een nieuw mens. Dit alles gebeurde terwijl Broeder Branham nog in de hut was.

Er was een kachel waar ik omheen liep, en ik stond daar gewoon met mijn rug gekeerd, en Broeder Branham zei: "Waar Jezus niet welkom is, ben ik het ook niet." Ik draaide me om en zei: "Ik geloof in Jezus." Dan leek het alsof hij net boven me keek, en ik denk dat hij een visioen zag. Zeer zachtjes, alsof hij tot zichzelf sprak, zei hij een naam die ik niet hoorde, en dan nog een andere naam. Hij kwam tot zichzelf, plaatste zijn pet op zijn hoofd en ging naar buiten. Toen hij op het punt stond om te vertrekken stapte ik met hem tot aan de afsluiting van het kamp. Hij vroeg me welke toekomstplannen ik had, en ik zei hem dat ik naar de hogeschool zou gaan. Hij zei: "Doe dit niet. Je vader en moeder zijn oud, en als je thuis blijft en voor hen zorgt, zal God je een goede echtgenoot geven. De man met wie je nu wil trouwen, vergeet hem; hij is niets voor u."

Ik weet werkelijk niet waarom ik in 1963 Lila ging bezoeken, maar toen ik Broeder Branham zag, glimlachte hij en begroette me. Het paard waarop ik reed werd meestal onrustig in de nabijheid van vreemde paarden, maar deze keer was er geen probleem. Haar naam 'Toda' betekent Arend. Ik reed een tijdje naast hem, en hij sprak met mij over veel dingen.

Als we mijn familiecamp naderden, keek hij naar me en zei: "Ik heb een dochter Becky, dezelfde leeftijd als jij." Later schreef ze me.

God toonde hem alles over mij, en ik zei: "Ja, dat is de waarheid."

Het was de gelukkigste dag van mijn leven. Ik werd een nieuw schepsel, en ik verloor mijn oude zondevolle denkwereld.

Vroeger deed ik dingen die verkeerd waren en ik was zeer koppig, maar die dag heeft mijn leven voor altijd veranderd. Ik was niet langer een zondaar.

Ik ging gewoonlijk uit, op zoek naar bepaalde sensaties, maar hierna was ik het rustige kind. Ik handelde anders en mijn ma was ongerust, maar mijn broer Oscar zei haar: "U wilde toch dat er iemand met haar sprak, is het niet? Wel de profeet sprak met haar, en het zette haar leven voor goed op orde."

Natuurlijk was het de Heilige Geest die het werk in me deed.

Mijn broers en zusters vroegen zich af wat er met mij gebeurd was, omdat ik nu zo rustig was. Ik scheen zo gezalfd te zijn. De uitstorting van de Heilige Geest was zo krachtig, dat het ernaar uitzag dat ik boven de wolken was.

Later, stuurden ze ons enkele 'Gesproken Woord' boekjes, en ook een van de dikke rode boeken, '*Conduct, Order and Doctrine*' (Gedragsorde en Leerstellingen), die ik mijn droom gezien had.

De katholieke priester zei ons dat dit allemaal verkeerd was, maar we wisten al dat de profeet niet liegt, dus droegen we de schande.

Vele mensen lachten ons uit, en bespotten onze familie, maar God zegende ons.

**We zouden nooit woorden
tegen elkaar moeten hebben.
We zouden altijd
de mooiste dingen
over een broeder of een zuster
moeten zeggen.
Als er een in de put zit,
duw hem nooit dieper erin.
Trek hem eruit;
haal hem eruit zo vlug als je kan.**

William Branham

Arvel Mosier

Geboren: 23 augustus 1944

Woonplaats: Corydon, Indiana

Hij was aanwezig als zijn moeder, Hattie Wright, de mogelijkheid kreeg om datgene te vragen wat ze verlangde. Haar keuze was eeuwig.

Het leek alsof Broeder Branham altijd een deel van ons huiselijk leven was; hij was bijna als familie. Hij hield ervan om naar de boerderij te komen, misschien voor een dag, of misschien voor enkele dagen. Als hij bleef overnachten, bleef hij soms in huis, maar vele keren bleef hij in het woud, weet je, gewoon om te mediteren, en dan kwam hij de volgende morgen terug. Natuurlijk konden wij erop rekenen dat hij hier zou zijn gedurende het eekhoornseizoen. En in de herfst, als het tijd was voor het slachten van de varkens, kwam hij om te helpen. We zouden vier of vijf varkens slachten, en dan hadden we 's avonds en grote maaltijd van vers vlees.

Voor zover ik me kan herinneren, gingen we altijd naar de Branham Tabernakel. We hadden koeien en andere dieren om voor te zorgen, zo konden we er niet altijd zijn op zondagmorgen, maar we gingen bijna altijd op zondagavond.

De andere tijd van het jaar dat hij ons kwam bezoeken, was toen het konijnen seizoen begon, op 10 november. In 1959 kwam hij de 11de, op Veteranendag, en over die tijd heeft bijna iedereen gehoord.

Die dag waren we vrij van school, een vakantiedag, en ik en mijn broer Wayne, waren thuis. Broeder Branham, Shelby (mijn oom) en ik, wij met zijn drieën, waren die morgen op konijnenjacht gegaan. We hadden 's avonds samen gegeten, en hij was aan het napraten, over dingen die met hem gebeurd waren. En wat nadien gebeurde is iets wat ik niet kan uitleggen. Ik weet dat je een 'Kracht' in de kamer kon voelen.

Moeder, die heel aandacht luisterde, zei: "Dat is niets anders dan de waarheid."

Het volgende weet u, hij zei dat moeder moest vragen wat ze verlangde, wat ook ter wereld. En ik kan me herinneren dat ze vroeg voor de redding van haar twee jongens. Later, werden we gedoopt in de Tabernakel. Ik was 15 jaar oud.

In 1940, zegende Broeder Branham het huwelijk in van mijn moeder en vader, Hattie Wright en Walter Mosier. Iedereen noemde mijn pa Watt. Toen hij op 14 januari 1955 stierf in een tractor ongeval, was hij bijna 55 jaar oud.

Moeder was eigenlijk een ongeleerd persoon. Ze heeft misschien tot de vijfde graad school gelopen, en ze kon lezen en schrijven. Eigenlijk had geen van ons een noemenswaardige opleiding. Ik volgde tot de negende graad, en dan ging ik werken om te helpen in ons onderhoud.

Onze boerderij was 16ha groot, (40 acres (40x4000m²)), en moeder bewerkte zelf 10ha ervan (25 acres(25x4000m²)). Ze ging heen op 4 juli 1980.

Er is één belangrijke gebeurtenis die de bovenhand heeft in mijn gedachten, en dat was eind augustus 1965. Broeder Branham, Shelby, en ik waren vroeg in de morgen op eekhoorns gaan jagen. We zaten in de hoek van de schuur gewoon te praten. Ik had mijn oproep gekregen voor het Amerikaanse leger.

We hadden een heel lang gesprek, misschien wel drie uur, en hij vertelde me over het voorbereiden van die grote tent opwekking. In die tijd, reed ik met de vrachtwagen voor een steengroeve, en hij zei me: “Tegen de tijd dat je van het leger terug bent, zal ik alles geregeld hebben. Wel, er zal het een vrachtwagen met oplegger nodig zijn om de stoelen te vervoeren, een andere voor de tent, en nog een andere voor de andere benodigdheden.”

Hij zei: “Zou je geïnteresseerd zijn om één van mijn vrachtwagenbestuurders te zijn?” Hij zei: “Er zal een hele boel opzetwerk aan te pas komen.”

Ik dacht erover na, en ik zei hem dat ik het wou doen. Maar dan, die december, had hij dat auto-ongeval en stierf.

Ik heb daar sinds die tijd honderden keren over nagedacht. Broeder Branham had enkele hele goede voornemens, en hij was erg gericht op die tentopwekking.

Over de jaren heen, heb ik van anderen gelijkaardige verhalen gehoord.

Hij had gedacht, dat tegen de tijd dat ik klaar was met die twee jaar legerdienst, hij alles geregeld zou hebben om klaar te zijn voor de start.

Ik vroeg me af, heeft de Heer hem weggenomen omdat hij dit niet moest doen? Het is vanzelfsprekend, de Heer alleen weet dat.

Ik heb vele keren gedacht dat het misschien niet de wil van God was. Ik weet het werkelijk niet. God heeft zijn wijze om dingen te doen.

Eén ding dat me over de jaren heen echt bezig hield, is dat zoveel mensen langs kwamen en me zeiden: ‘Zal het niet wondervol zijn als Broeder Branham terugkomt en zijn grote tent opwekking zal hebben?’ Er was er zelfs één die zei: ‘Broeder Branham kwam vorige week terug naar Arizona, hij is daar nu.’

Dat was nog voor Zuster Meda stierf, en ik zei: “Wel, ik zal dit niet geloven tot hij tot hier komt en mijn hand schudt.” Naar mijn mening is het heengaan van Broeder Branham net als de dood van Mozes of van Johannes de Doper.

Ik heb honderden mensen gehad die dergelijke dingen tegen me hebben gezegd, en ik zeg hen gewoon dat ik me zoiets niet kan indenken.

Ik kan geen woord tegen hem zeggen, dus, aub. begrijp me niet verkeerd.

Het blijkt dat er zoveel van dat soort fanatisme is, maar dit heb ik nooit geloofd, zelfs niet van de eerste dag.

Toen hij heenging was ik bij het leger, dus kon ik niet naar de begrafenis gaan. Maar voor ik naar het leger moest, zei hij: “Ik heb erover gebeden, ga maar en dien uw land. Ik wou altijd al een soldaat zijn.” En hij verzekerde me: “God zal voor je zorgen.”

Ik verbleef 14 maanden in Vietnam, en ik heb niet een keer geschoten, noch is er een keer op mij geschoten. Ik werkte bij de vervoermaatschappij, net aan het strand, vrachtschepen lossen. Omdat ik in het burgerleven vrachtwagen bestuurder was, moest ik de vrachtwagen besturen met de voorzieningen voor de maatschappij. Eigenlijk had ik in vergelijking met alles wat er gaande was, werkelijk een gemakkelijke baan. God waakte zeker en vast over mij.

**God heeft geen aanzien des persoons.
Wat hij voor Hattie deed,
zal Hij voor u doen.**

William Branham

George Smith

Geboren: 26 augustus 1945

Woonplaats: Elizabethton, Tennessee

Hij werd schoonzoon, en vertaler van de predikingen van Broeder Branham.

In maart 1963 ontmoette ik Rebekah Branham voor de eerste keer.

We begonnen beiden aan de hogeschool in Tucson, Arizona, en waren beiden leden van het schoolkoor. We waren in de repetitie van een opera productie "Carmen." Wat mijn aandacht tot haar trok, was dat ze op de avond repetities altijd een jurk droeg, dit was een contrast met wat de andere meisjes droegen. De kerk waar ik naartoe ging was predikte niet dat vrouwen geen broeken konden dragen, maar persoonlijk hield ik nooit van dit idee.

Toen ik mijn zenuwen overwon en haar op een afspraak uitnodigde, zei ze me dat ik eerst haar vader moest ontmoeten om zeker te zijn van zijn toestemming. Het kleine appartement waar ze woonde was maar enkele blokken van mijn huis, en op een dag na school stopte ik daar. In de achtertuin zag ik een man van middelbare leeftijd, nogal gespierd, zonder hemd aan, die het gras maaide. Dit was mijn allereerste ontmoeting met William Branham. Ik kan me de woorden van ons gesprek niet meer herinneren, maar het was een aangename ontmoeting. Het allerbelangrijkste voor mij in die tijd was dat hij me toestemming gaf om zijn dochter te ontmoeten.

Ik had daarvoor nog nooit de naam William Branham gehoord. Ik werd groot gebracht in en Baptisten thuis, en daardoor waren er tijdens de komende maanden, toen Rebekah me begon te vertellen over haar vaders bediening, nieuwe woorden en termen die familiair begonnen te klinken. In die tijd was ik zangleider in de plaatselijke Baptistenkerk. Drie jaar voordien had ik een persoonlijke ontmoeting met Jezus Christus. Ik had mijn Bijbel al enkele keren doorgelezen, maar hoe dan ook wist ik dat er meer was. Iets ontbrak in mijn christelijke wandel.

Ik was geboren in Mexico. Mijn ouders, beiden Amerikanen, waren baptistenmissionarissen. Ze gingen daar op het zendingsveld, oorspronkelijk als Bijbel vertalers en om eventueel een Bijbelschool te vestigen in Oost Mexico voor de training van plaatselijke predikers.

Ik groeide tweetalig op en woonde doorheen de tijd van de basisschool uitsluitend in Mexico. Mijn huidskleur is donker, en dat gecombineerd met mijn vloeiend Spaans, veroorzaakte dat veel mensen veronderstelden dat mijn etnische achtergrond Mexicaans was. Eigenlijk was dat voor mij een echte zegen, want het hielp me om 'binnen te dringen' in de Spaans sprekende landen van de wereld, waar de Heer me klaargemaakt had om te dienen als vertaler van die grote Boodschap van het Uur.

In juni 1963 predikte Broeder Branham in de Ramada Inn te Tuscon. Dit was mijn eerste ervaring in een van zijn samenkomsten, en ik had nog nooit eerder zoiets gehoord of gezien. Ik herinner me nog hoe ik laat die avond na de dienst onder de door de maan verlichte hemel stond en bad: "Heer, wat ik vanavond gezien heb is ofwel 100 procent U, of het is de grootste dwaling die ik ooit zag." God maakte me duidelijk dat het geen dwaling was, door te tonen dat al wat Broeder Branham zei perfect overeenkwam met het geschreven Woord.

Hij probeerde niet om zijn prediking te laten passen met de theologie van iemand anders, maar hij was direct verbonden met God.

Later die maand, toen haar familie voor de zomer terugging naar Indiana, gaf Rebekah me het boek *'Een man van God gezonden'*. Toen ik het las, was ik zo aangeraakt, dat ik niet kon stoppen met huilen. Ze leende me ook een bandopnemer en enkele banden, en na het horen van een gezalfde prediking, wist ik dat ik daar niet meer van weg kon. Ik wilde meer.

Tegen de tijd dat Rebekah en haar familie voor het begin van het schooljaar terugkeerde naar Tuscon, had ik een lange vragenlijst die ik met Broeder Branham wou doornemen. Hij nam de tijd om met me samen te zitten en beantwoordde elk van hen. Ik wist vanaf het begin dat hij geen gewone man was, maar hierna, wist ik zonder zweem van twijfel dat hij een profeet van God was.

Mijn eerste trip naar Jeffersonville was in december 1963. Op zondagnamiddag, zei Broeder Branham me: "George ik zou willen dat je een 'special' zingt in de avonddienst." U kunt zich mijn shock niet voorstellen. Ik bezocht de Branham Tabernakel voor de eerste keer, proberend alles te assimileren (samen te vatten). Ik zei: "Wel, Broeder Branham, wat wil je dat ik zing?" Hij zei: "We hebben vanavond een gezingsdienst, wat denk je van *Toen Jezus kwam?*" Ik had dit lied nog nooit gehoord, maar Rebekah en ik oefenden het enkele keren en het kwam allemaal goed uit, zelfs al was ik heel zenuwachtig, staande voor al die geheiligde mensen. Dan kwam Broeder Branham en predikte: *'Kijk op naar Jezus'*.

Ik ging nog naar andere samenkomsten die Broeder Branham hield in Arizona, en elke dienst scheen groter dan de vorige. Hij en ik hadden soms privé tijd, die heel speciaal was. Het merendeel van die tijd met hem was samen zitten en spreken over het Woord. Het leek erop dat hij het fijn vond om me te ondervragen en te zien hoe goed ik mijn Bijbel wel kende. Tezelfdertijd, moedigde hij me aan om naar de Baptistenkerk te gaan en Rebekah met me mee te nemen. Zelf kwam hij ook enkele keren met ons mee.

Thuis was mijn vader niet erg blij met mijn nieuwe vriendenkring. Woorden als 'Goddelijke genezing' en 'openbaring' werden niet zo dikwijls gehoord in ons huis. Hij was bevreesd dat ik verzeild was geraakt in een of ander fanatisme. Maar niets van wat hij zei kon mij afschrikken. Ik kon gewoon niet genoeg krijgen van die wonderbaarlijke bediening.

In mei 1965, ging ik met Broeder Branham praten over een ernstige evolutie: ik wilde met zijn dochter trouwen. Toen ik op de afspraak kwam, leek hij een beetje opgewonden. Hij begon me te vertellen over zijn overzeese trips en de dingen die hij de Heer zag doen in de samenkomsten. Hij vertelde me ook over zijn verschillende jachtervaringen. Terugkijkend, denk ik dat hij meer zenuwachtig was dan ik, want hij sprak wel twee uur met me zonder ophouden. Tenslotte moest ik hem onderbreken. Ik zei: "Broeder Branham, dit is allemaal prachtig, en ik verheug me daarin, maar er is iets wat ik je wil vragen. Ik hou van Rebekah, en ik wil weten of ik met je dochter kan trouwen!"

Hij zat diep in zijn sofa, en zijn ogen werden zeer klein.

Na een ogenblik zei hij: "Zeker George, je kunt mijn toestemming hebben voor je verloving, maar denk geen van beiden aan trouwen, totdat je de doop in de Heilige Geest hebt."

Ik zei: "Ja mijnheer. U hebt gelijk. Dank u wel."

Uit mijn gesprekken met Broeder Branham, en als ik erbij was toen hij tot anderen sprak, bemerkte ik dat hij soms heel direct kon zijn, geen enkele twijfel latend wat de betekenis van zijn woorden waren. Andere keren, draaide hij rond het onderwerp heen, zodat het soms leek

op een wenk of een voorstel. Als een persoon niet kon vatten waarover hij het had, liet hij het gewoon los. Hij was niet iemand die forceerde, en hij was altijd beleefd. Hij was nooit arrogant. In geen enkele situatie zag ik hem een 'ik eerst' houding aannemen.

In juli 1965 maakte ik mijn tweede trip naar Indiana.

Dit was toen Broeder Branham *'De Gezalfden in de Eindtijd'* predikte. Ik zat niet meer dan 15 voet (4 à 5 meter) van hem verwijderd toen hij die monumentale boodschap leverde.

Net toen ik aankwam had hij me gezegd: "Terwijl je hier bent voor enkele weken, als je enkele vragen hebt noteer ze en ik zal blij zijn om ze voor je te beantwoorden." Welk een gelegenheid! Maar ik was zo jong en onervaren, en er was maar een vraag die ik hem wou stellen. Op zondagavond vroeg ik: "Broeder Branham, wil je me aub. dopen?"

Hij zei: "Zeker, ik zal de doopcel klaar hebben voor morgen voormiddag."

Op 2 augustus, gingen Broeder Branham en ik naar de Tabernakel. Hij had met zijn broer Doc afgesproken om de kerk te openen, het bad te vullen en daar te zijn als getuige.

Tenslotte draaide het zo uit, nog enkele mensen kwamen langs, want ze hadden zijn auto zien staan op de parkeerplaats.

Het water in de doopcel in de Branham Tabernakel, scheen net boven het vriespunt te zijn. Broeder Branham hield ervan dat het op die wijze was, omdat het de koudheid van het graf betekende. Hij had alleen maar het hemd aan dat hij droeg, dus trok hij het uit voor we de doopcel ingingen voor de doop, die zijn laatste zou zijn. Dat was een heel speciale dag, maar de enige foto's die ik ervan heb zijn in mijn gedachten.

Op 20 september 1965 had Broeder Branham de ervaring in Sabino Canyon die hem volledig vrij zette van zijn maagproblemen die hij zijn ganse leven had.

Diezelfde dag heeft Broeder Perry Green, die net in Tuscon op bezoek was, mij uitgenodigd om enkele dagen bij hem thuis te komen in Texas. Ik hoorde pas drie jaar later dat Broeder Branham aan Broeder Green gezegd had: "Het ziet ernaar uit dat die jonge man mijn schoonzoon zal worden. Neem hem aub. mee naar huis, en bidt met hem door tot de ervaring van de Heilige Geest."

Op een avond in Broeder Perry's huis in Beaumont, was ik biddend in mijn kamer. Ineens voelde ik het verlangen dat Broeder Green met me zou bidden. De kerk was naast het huis. Ik ging erheen en hij en Broeder Richard Blair waren in het kerkkantoor aan het wachten op een telefoonoproep.

Ze hadden eerder die dag Broeder Branham opgebeld en wachtten op zijn oproep. Samen gingen we in een van de zondagschool kamers en knielden neer. Als we in gebed waren voelde ik alsof ik kon zien door een overdekte hemel heen, en er was een fijne stralenbundel van licht die direct op mij gericht was.

Als we het gebed beëindigd hadden, rinkelde de telefoon in het kerkkantoor. Broeder Green ging rustig om de oproep te beantwoorden. Het was Broeder Branham, bellend vanuit Arizona. Na een korte begroeting, zei hij aan Broeder Green: "Laat me eerst even met George spreken." Toen ik de telefoon opnam zei hij: "George, ik wil de eerste zijn om je te feliciteren bij het ontvangen van de Heilige Geest." Hoe wist hij dat ik daar was? Hoe wist hij wat daarnet was gebeurd?

Er waren werkelijk geen woorden om uit te leggen hoe ik me voelde, maar de waarheid is dat alles hierna er heel wat beter uitzag.

De volgende dag belde mijn moeder dat ik mijn oproepingsbericht had ontvangen, en na enkele weken begon ik mijn twee jaar van militaire dienst.

Voor mijn basistraining was ik gelegerd in Fort Polk, Louisiana. Toen Broeder Branham in november in de buurt kwam voor de diensten in Shreveport, was ik dankbaar voor de mogelijkheid dat ik met hem kon spreken over twee dingen die zwaar op mijn hart waren.

Ik wist dat het er naar uitzag dat ik naar Vietnam zou worden gestuurd, en ik wist niet hoe ik het zou kunnen rijmen om het leven van een ander mens te nemen. Ik vroeg hem of ik me zou laten registreren als gewetensbezwaarde. Toen ik mijn bezorgdheid uitte, keek hij me aan en zei: “Wees niet ongerust, de voetstappen van de rechtvaardigen worden door de Heer geleid.” Door me gewoon de Schrift te citeren, verdween al mijn bezorgdheid. Wat mij betrof, konden ze me naar de maan sturen. Ik ging naar Vietnam, en was kok in een evacuatie ziekenhuis. Ik moest nooit een leven nemen in een gevecht.

Op 18 december, toen de familie vertrok naar Jeffersonville, was ik met Kerstmisverlof thuis. Ik was overgelukkig, omdat Rebekah in Tuscon bleef om de verhuis van de familiebagage te regelen van het appartement waar ze woonden naar het nieuwe huis dat pas klaar was. Op de avond van de 17de stopte ik om afscheid te nemen van de rest van de familie. Broeder Branham was in de slaapkamer, en we spraken enkele minuten samen. Ik bemerkte dat de kleren en de schoenen die hij de volgende dag zou dragen klaar lagen. Het verwonderde mij te zien dat hij van plan was gewone dagdagelijkse kleren te dragen. Als hij met de familie reisde droeg hij altijd iets netjes. Ik geloof dat hij dit deed als een soort ouderwetse hoffelijkheid bij de aanwezigheid van dames. Ik vroeg hem over de jeans broek en de jas die hij klaargelegd had, en hij zei: “Je weet maar nooit dat je een probleem krijgt met de auto.” Ik vroeg me af hoeveel de Heer hem heeft laten zien over de komende gebeurtenis.

Ik ben zo dankbaar dat God aan me dacht, en dat Hij zo rijk was in genade. En dat Hij toestond dat mijn pad het pad van de profeet Gods kruiste.

Rebekah en ik trouwden tijdens een privé ceremonie in het nieuwe huis van de familie in Tuscon, op 30 maart 1966.

**Nadat God hier met me klaar is, daarom,
wil ik hier aan niets verankerd zijn. Ik
wil klaar zijn om een van die morgens
weg te vliegen, om over te steken en de
mensen te zien aan de andere kant, waar
al mijn oude vrienden zijn, en we elkaar
daar ontmoeten. Het zal een prachtige
tijd zijn, is het niet?**

**Ik kijk er naar uit, net als een kind
met Kerstmisverwachtingen,
uitkijkt naar die tijd.**

William Branham

Betty Collins Phillips

Geboren: 7 december 1945

Woonplaats: New Albany, Indiana

Ze groeide op met de Branhamkinderen, en had een diepgaand respect voor William Branham en zijn bediening.

Om naar de Branham Tabernakel te kunnen gaan, verhuisden we van Wolf Creek, Kentucky, waar mijn pa de voorganger was van een Methodistenkerk, naar Charlestown, Kentucky. Het was niet lang daarna dat ik Rebekah ontmoette, Broeder Branhams dochter. Ik was in die tijd 10 jaar oud, en we hadden dezelfde leeftijd. We werden vlug beste vriendinnen, en bijna elk weekend was ofwel zij in mijn huis of ik in haar huis.

Beiden, Broeder en Zuster Branham behandelden me als een van hun eigen kinderen. Ze kochten me kleine geschenken, en gaven me dezelfde soort van liefdevolle correctie die ze hun eigen kinderen schonken. Bijvoorbeeld: Een zondag na de dienst, Rebekah en ik wandelden met Broeder en Zuster Branham in de Fourth Street in Louisville, Kentucky. We waren op weg om te lunchen in de Blue Boar cafetaria. Ik droeg een paar rode schoenen, met hoge hakken die misschien wel 10 cm (drie duim) hoog waren. Broeder Branham stopte aan de schoenwinkel en wees naar een paar schoenen met een heel wat lagere hak. Hij zei: "Betty, dit is de hakhoogte die ik graag zie. Ik hou niet van hoge hakken, omdat een vrouw daarmee niet rechtop kan gaan, en ze zijn hard voor uw lichaam." Natuurlijk, was ik direct beschaamd over de schoenen die ik aan had! Ik ging naar huis en gooide elk paar schoenen met hoge hakken weg, en ik droeg ze nooit meer. Ik dank de Heer om me de waarheid te tonen.

Ik ging naar de Branham Tabernakel sinds ik 10 jaar oud was. (met uitzondering van de vijf jaar van 1964 tot 1969, toen we in Tuscon woonden). Ik heb veel genezingen gezien. Ik herinner me nog levendig dat er een meisje naar de kerk kwam dat niet kon stappen. Het zag ernaar uit dat haar vingerkootjes teruggetrokken waren in haar lichaam. Broeder Branham bad voor haar en ogenblikkelijk sprong ze op en begon te lopen.

Ik was in de dienst toen Broeder Edmund Way stierf. Dat was werkelijk een buitengewone gebeurtenis. Broeder Branham was aan het einde van de dienst en was klaar om van het podium af te komen, toen plotseling Zuster Way het uitriep. Zij en Broeder Way zaten direct voor de kansel, en Broeder Way was op de vloer gevallen. Broeder Branham stapte over de altaarafsluiting en knielde neer om voor hem te bidden. Zijn hart begon opnieuw te kloppen. Na een tijdje kon hij weer zitten. Zuster Way, die een gediplomeerde verpleegster was, vertelde dat toen hij viel, hij geen polsslagen meer had.

Kort na mijn 14de verjaardag, bracht mijn familie een namiddag door in Broeder Branhams huis. Ik had veel pijn in mijn zijde en had een pijnstillertablet genomen, maar de pijn was niet verdwenen. Toen het tijd was voor de dienst, reden Ma en Zuster Branham met de jongere kinderen in onze auto. Broeder Branham, pa, Rebekah en ik reden in de stationwagen. Ik zei niets, maar als we aan de Tabernakel kwamen, had ik zoveel pijn dat ik met moeite kon staan. Tenslotte geraakte ik in de dameskamer waar een lange bank stond. Ik kronkelde me op die bank neer en kon me niet meer bewegen. Rebekah zei: "Dat is het, ik ga pa halen om voor je te bidden." Zo ging ze en haalde een diaken, die op zijn beurt Broeder Branham meebracht. Hij was al op het podium, maar hij kwam om voor mij te bidden. Ogenblikkelijk was ik in orde, en mijn pijn verdween. Ik wachtte een beetje en ik ging dan zitten in het heiligdom. Broeder Branham was aan het prediken, en hij stopte om te vermelden dat de Heer mij bevrijd had. Hij zei aan mijn pa en de diakenen dat ik een plotse aanval van appendicitis gekregen had.

Dit was in 1959, toen hij predikte: *'Geloof is het zesde Zintuig'*. Ik heb geen probleem meer gehad van toen af tot vandaag.

Ik was daar toen het Licht verscheen op de muur van de Tabernakel bij het prediken van de gemeentetijdperken. Ik zat vijf rijen van het einde, en aan dezelfde kant waar het verscheen. Twee meisjes die ik kende zaten dichterbij, en ze hadden enkele moppen verteld die niet erg mooi waren. Ze vertelden me later dat ze, toen dat Licht boven hun hoofden verscheen, dachten ze dat ze dood zouden vallen. Als het Licht veranderde van vorm, de verschillende tijdstippen van de gemeentetijdperken tonend, kon je de Tegenwoordigheid van de Heer voelen in het gebouw.

Verschillende keren in mijn tiener jaren, vroegen jongens me mee uit. Vele keren zei Broeder Branham me waarom ik wel of niet met hen mee kon gaan. Het was misschien omwille van de betekenis van hun naam, of een zeker aspect van hun karakter. Ik ging eens een tijdje met een jongen, en later toen we elkaar niet meer zagen zei Broeder Branham me dat het een goede zaak was. Als ik hem getrouwd was, zou mijn leven een hel op aarde geweest zijn.

Enkele tijd hierna, kwam Broeder Branham op een dag naar ons huis en zei: "Betty, je zult in het Westen de echte jongen ontmoeten, en ik zal op een dag met hem in uw huiskamer zitten, terwijl je voor ons biefstukken bakt in de keuken. Ik zal in de keuken komen en u op de schouder tikken en zeggen: Zie eens hoeveel gelukkiger je bent met die jongen dan dat je ooit met die andere zou geweest zijn."

Dat is nu ongeveer 40 jaar geleden, maar nog steeds ... ik probeer nog steeds verse biefstukken in de diepvries te hebben.

Op de hogeschool, wanneer we voor onze senior foto moesten gaan, weigerde ik die open-schouder-jurk te dragen die de andere meisjes ook droegen. De fotograaf deed zijn beklag, dat ik het schooljaar zou ruïneren omdat mijn foto verschillend zou zijn van die van de anderen. Bijna iedereen uit mijn klas had me daarvoor uitgelachen. Natuurlijk kwetste het me, maar ik had geen spijt voor het standpunt dat ik ingenomen had.

Later nam ik deel aan een naaiwedstrijd. Ik won de derde plaats voor de gehele staat Kentucky. Een korte tijd hierna, belde Broeder Branham ons thuis op, en nadat hij met mijn vader gesproken had, vroeg hij om met mij te spreken. Hij zei: "Betty, herinner je je het standpunt dat je innam toen je foto werd genomen voor het schooljaar? De Heer beloofde je met je te laten winnen op de naaiwedstrijd. Hij ziet niets over het hoofd van wat je doet!"

Vandaag heb ik een naaizaak, en ik geloof dat de reden waarom ik nog steeds bezig ben is dat ik nog steeds de beloningen pluk van het standpunt dat ik vele jaren geleden genomen heb. De Heer is steeds getrouw.

Vele keren heeft Rebekah me uitgenodigd om met haar naar verschillende plaatsen doorheen de Verenigde Staten te reizen om in de conferenties te zijn.

Ik zou nooit slapen toen we aan het rijden waren; ik wist dat het een eer was om met Broeder Branham in de auto te zitten. Ik kon altijd de Tegenwoordigheid van de Here voelen – dat vredevol, wonderlijk gevoel – iedere keer als ik bij hem was.

Op een dag toen Broeder Branham aan het rijden was, waren hij en ik aan het praten terwijl Billy Paul en Rebekah sliepen. Opeens was hij stil. Vanuit het venster kon ik alleen maar

boerderijland zien, aan beide kanten. Hij nam een stukje papier en een pen uit zijn zak, legde het papiertje op de zetel naast hem, en begon te schrijven. Ik wist dat hij een visioen had en zei geen woord. Toen hij gestopt was met schrijven, wreef Broeder Branham met zijn handen over zijn gezicht. Dan zei hij tot me: "Ik zag gewoon iets." Dit gebeurde in 30 seconden of minder, maar gedurende die tijd, waren zijn handen niet aan het stuur en hij keek niet naar de weg, maar de auto bewoog zich voort in een rechte lijn.

De volgende zondagmorgen legde hij uit, dat wat hij gezien had hem de tekst gegeven had voor die ochtend boodschap welke was: *'Meesterwerk'*.

Ik reisde naar Californië met Broeder Branham, Billy Paul en Rebekah. Het waren die laatste samenkomsten in december 1965. Daar ontmoette ik James Phillips, de jongen 'uit het Westen' die ik zou trouwen. Ik bemerkte hem onmiddellijk als hij bij het banket kwam waar we waren. Het was omdat hij een Bijbel bij zich had, en de meeste tieners die ik kende waren wild en droegen geen Bijbels met zich mee! We werden voorgesteld, en Rebekah, die naast me zat, bleef me tegen mijn knie stoten en naar me lachen. (ik denk dat ik rood werd)

Na de dienst sprak ze met Broeder Branham en Broeder Billy Paul over hem, en ze begonnen me ook te plagen. Ik zei: "Ik weet niet waarom jullie mij allemaal plagen, want ik zal nooit meer terugkomen naar Californië tenzij Broeder Branham bij me is. Ik weet dat het niet zal zinken zolang hij hier is." Broeder Branham zei: "Dank u, Betty!"

In plaats dat ik naar Californië ging, kwam James naar Arizona en wij trouwden in 1967. We verhuisden naar Indiana in 1969. Hij was vele jaren de zangleider van de Tabernakel in Jeffersonville, en hij staat nog steeds klaar om te helpen waar nodig.

Tijdens die Californië samenkomsten in 1965 gebeurde er nog iets. Het was op een avond na de dienst, als we naar onze motel kamers teruggekomen waren. Rebekah en ik hadden een kamer tussen de kamer van Broeder Branham en Billy Paul, en het was laat toen we een telefoontje kregen. Omdat het mijn verjaardag was, dacht ik dat iemand van de samenkomst me voor de gek wilde houden, tot hij zei: 'Meisjes, ik kom tot bij jullie...' en hij zei slechte woorden. Ik hing op.

Rebekah en ik sleepten een kast voor de deur. De telefoon rinkelde opnieuw, en Rebekah antwoordde. Het was opnieuw diezelfde man en ze hing heel vlug op. We wilden Broeder Branham niet storen, en omdat het laat was dachten we dat Billy Paul al sliep, dus riepen we hem ook niet. We wisten niet dat die man Billy Paul opbelde, zich niet realiserend dat we samen op reis waren. Hij vroeg hem of hij misschien met hem 'de meisjes van naast de deur' wilde bezoeken, en dat hij zo via hem onze kamer kon betreden.

Billy Paul had hem gewaarschuwd van ons weg te blijven en had dan Broeder Branham opgebeld. Rebekah en ik wisten dit niet. Broeder Branham zat de ganse nacht op, met een geweer naast hem, onze deur bewakend. De volgende morgen aan het ontbijt zei hij dat de man die ons opgebeld had een zeer gevaarlijke persoon was, een plunderaar, en dat hij tijdens de nacht verschillende keren aan ons deur geweest was. En vervolgens zei hij ons, dat de man in het zelfde restaurant zat waar wij op dat moment zaten. Dat gaf ons beiden een schok!

Vele keren vertelde Broeder Branham ons, dat nadat hij voor de zieken gebeden had, 's nachts die duivels die uitgedreven waren naar hem zouden komen voor wat hij hen gedaan had. Hij was bij machte om de aanwezigheid van die boze geesten te voelen, en hun wijze van doen te begrijpen. Ik geloof dat dit hem toeliet te weten welk gevaar we liepen die nacht, en dat is waarom hij die stappen ondernam om ons te beschermen.

Iets dat me steeds bijgebleven is, is een gesprek wanneer Broeder Branham, Billy Paul, Rebekah en ikzelf na een avonddienst vertrokken. We stapten in de auto in en ik huilde. Ik zei: 'Broeder Branham, ik kan niet begrijpen waarom niet iedereen dit kan zien.'

Billy Paul sprak hierop en zei: 'Ik zal je daarop antwoorden, het zou niet Schriftuurlijk zijn als iedereen de Boodschap zou zien.'

Broeder Branham zei: "Billy, als je ooit iets juist zei in je leven, deze keer deed je het."

Vele keren, als ik bij Broeder Branham was, zou hij het weten als ik een vraag had of als ik een probleem had dat me dwars zat. Hij gaf me een antwoord zelfs voor ik ooit een woord tot hem sprak. Andere keren, zou hij me aanmoedigen om hem te vragen wat er ook op mijn hart was. Hoe dikwijls heb ik, gedurende de laatste 40 jaar, het verlangen gehad dat me dat voorrecht nog eens werd aangeboden. Maar, tezelfdertijd weet ik dat elk antwoord dat we nodig hebben op de geluidsbanden ligt. Want deze zijn het Geestelijk Voedsel dat voor ons werd opgeslagen. We moeten gewoon bij de banden blijven.

Jacqueline Wheeler

Geboren: 8 juli 1948

Woonplaats: Tuscon, Arizona

Op heel jonge leeftijd, droeg ze haar muzikaal talent op aan de dienst van de Heer.

Ik begon pianoles te volgen toen ik vijf jaar oud was. Toen ik negen was begeleidde ik mijn zuster Madeline en mezelf als we zongen in de Methodisten kerk waar we naartoe gingen. Maar om te spelen in de samenkomst, neen. Ik heb nooit gedacht dat ik het kon, alleen het idee maakte me al helemaal ziek.

Ik herinner me niet meer wie de eerste persoon was die naar me toekwam in de Tabernakel en me zei dat ik moest spelen in de samenkomst. Ik weet dat Broeder Neville aan Madeline en mij gevraagd had om te zingen in de bijbelklas waar we met andere jongeren waren. Overigens, als ze vroegen of iemand een special had voor de samenkomst, dan staken we nooit onze handen op! Maar Broeder Doc Branham en Broeder Egan, die toen diaken was, wisten allebei dat ik speelde, dus moet het één van hen geweest zijn die me voor het eerst piano deed spelen in de Tabernakel.

Ik was pas vijftien, en hoewel ik bevreesd was, voelde ik me geëerd dat ze me vroegen om te spelen. Ik herinner me dat ik niet kon begrijpen waarom ze mij vroegen, ik had geen enkele ervaring, en ik niet wist wat ik deed! Ik speelde naast Zuster Hines, die het orgel bespeelde. Ze speelde met partituur, exact zoals het lied geschreven was. En haar boek 'Geloven Alleen' was geschreven in D flat – vijf kruisen, allemaal zwarte sleutels – dus was dat de sleutel waarin ik het moest leren. Mijn grootmoeder hielp me om op het gehoor te spelen, en ik leerde beetje bij beetje spelen in andere toonaarden. Dat was heel belangrijk, want Broeder Branham begon gewoon te zingen, en we moesten vlug de juiste toonaard vinden.

Ik herinner me de eerste keer dat ik speelde voor Broeder Branham. Je kunt niet geloven hoe zenuwachtig ik was. Ik voelde me ziek in mijn maag en vroeg me af: 'zal ik het kunnen?' Broeder Branham vroeg om 'Heilig, heilig, heilig' te zingen. Ik kende dit lied niet, en Zuster Hines keek heel onzeker maar ze begon te spelen: 'Heilig, heilig, heilig, Here God almachtig...' een lied dat eindigt met de woorden, '...God in drie personen, gezegende drie-eenheid.' Ik volgde mee.

Broeder Branham zei: "Ik geloof dat ik die versie niet ken. Laat mij het voor u zingen." Natuurlijk was zijn lied een gans ander lied. Ik wilde wel onder mijn pedalen kruipen!

Broeder Billy Paul zei me: "Als hij gewoon start met zingen zal je nooit de juiste sleutel vinden!" Maar het was niet zo erg als ik dacht dat het zou zijn.

Als ik tijdens de gebedsrij op het podium was moest ik altijd huilen. Ik kon de Heilige Geest voelen, en ik dacht: "Wat als ik iets verkeerd doe, en die liefdevolle Geest vertrekt?" Ik was altijd bang iets te doen dat aanstotelijk was. Ik herinner me het spelen van 'De Grote Geneesheer is hier', ik speelde dit heel veel omdat ik wist dat Broeder Branham daarvan hield. Ik aarzelde om van lied te veranderen, omdat ik dacht de geest van de gebedsrij te breken. Het enige wat ik wilde, was altijd gewoon in de achtergrond te blijven.

Soms kwam Broeder Billy, en zei me iets anders te spelen. Ik denk dat ze me allen in het oog hielden omdat ik zo jong was.

Ik voelde altijd dat ik dicht genoeg bij die zalving was, dat als ik iets nodig had het beantwoord zou worden. Ik voelde niet dat het nodig was om door de gebedsrij te gaan. Ik wist dat als Broeder Branham zei dat hij alle geesten onder zijn controle nam, dat ook iedereen die op het podium was daar inbegrepen was. Toen hij zei om ons hoofd te buigen en niet op te kijken, dan boog ik mijn hoofd zo diep als ik kon tot net boven de toetsen. Ik wou geen van die slechte geesten die uitgeworpen werden over mij krijgen.

Ik vergeet nooit de dienst *'Huwelijk en Echtscheiding'* Zelfs voor de prediking was er veel geroezemoes en gepraat. De verwachtingen lagen hoog, en er was ook wel een beetje bezorgdheid. Iedereen was nogal gespannen.

Ik moest piano spelen, maar ik was zo ziek dat ik niet wist of ik het kon of niet. Broeder Branham moest geweten hebben hoe ziek ik was. Toen hij op het podium kwam draaide hij zich om en wenkte naar mij. Dan was alles goed. Hij moet voor mij gebeden hebben.

Ik ben er zeker van dat iedereen die hem ooit ontmoet heeft of die ooit met hem samen was hetzelfde zegt, hij zorgde er altijd voor dat ik mezelf belangrijk voelde. Altijd. Hij bouwde je werkelijk op.

Papa, gezegend zij zijn hart, wou Madeline en mij de mogelijkheid geven om Tuscon te zien. Hij wist dat Broeder Branham er was op dat moment, maar niemand wist of we de kans hadden om hem te zien. We vertrokken met Broeder en Zuster Mann, familie van ons, en we logeerden in het Wayward Inn motel.

We hadden er geen besef van dat Broeder Branham ons zou opbellen, maar hij deed het. Het verwonderde ons, omdat niemand van ons hem gebeld had. We wisten ook niet wie hem verteld had dat we onder weg waren. Hij vroeg of we tijd hadden om door hem rondgeleid te worden!

In die tijd kon je doorrijden helemaal tot in Sabino Canyon. Aan het einde van de weg wilde hij dat we op ontdekking gingen langs het pad. Ik was doodsbang van slangen. Niets kon me zeker maken dan de gedachte een slang te zien. Toen stapten we naar boven in de canyon, maar eigenlijk wilde ik dit pad niet op! Broeder Branham zei: "Hier zijn geen slangen." Hij wist precies waarover ik bezorgd was. "Hier zijn geen slangen, dus ga en geniet ervan." Hij wilde werkelijk dat we de woestijn ontdekten, en zo gingen we allen het pad op. Het was een van mijn grootste ervaringen ooit, die kleine tijdspanne samen met hem te zijn.

Toen ik hoorde dat hij in een ongeval betrokken was, kan ik me herinneren dat ik in ons kleine huis, huilend naar boven liep. Papa wou onmiddellijk naar Amarillo gaan om bij hem te zijn. Hij en oom Vernon vertrokken zo snel als mogelijk. We dachten dat alles voorbij zou zijn. De ganse zaak zou voor ons allemaal voorbij zijn.

Ik speelde op zijn begrafenis. Ik herinner me dat mensen me wilden helpen, ze zouden komen en vrijwillig spelen terwijl ik enkele minuten zou rusten. Maar ik kon niet stoppen. Ik speelde waarschijnlijk drie tot vier uur.

Ik weet niet waarom ik het was. Ik was een zeer bevoorrecht persoon.